I. MINZATU

Chemarea nesfîrșitului

I. MÎNZATU

CHEMAREA NESFÂRŞITULUI

Coperta de ALĂMARU L.

Versiune 1.0

EDITURA TINERETULUI
1963

1. SPRE FRONTIERĂ

O forţă uriaşă împingea superlumnava către cele din urmă aglomeraţii stelare de la marginea nordică a Căii Lactee. Gigantica insulă zburătoare, învelită în carapacea ei din material izolant, spinteca nesfârşirea, înghiţind în fiecare secundă peste trei miliarde de kilometri[1]. Răzvrătită parcă împotriva spaţiului şi timpului, Galactica 2 spulberase iluzoria îngrădire a vitezelor în Univers, dând putinţă omului să se ia de piept cu nemărginirea. Ipoteticul prag relativist al iuţelilor îşi plecase steagul, aşa cum se mai întâmplase cândva cu alte două „ziduri”, cel al sunetului şi mai pe urmă al căldurii…

Sistemul Solar, pată neînsemnată pe harta galactică, este aşezat mai spre marginea unui braţ al Căii Lactee, la vreo douăzeci şi opt de mii de ani-lumină de centrul ei. Din Sistemul Solar şi până la frontiera nordică a Galaxiei sunt vreo cinci mii de ani-lumină, drum ce urma să fie acoperit de Galactica 2 în aproape cinci luni terestre. Zborul se desfăşurase până acum la viteze mult sub posibilităţile superlumnavei. Era însă o măsură de prevedere impusă de structura spaţiului intergalactic.

Galaxia nu este un pustiu imens, presărat doar ici şi colo cu sisteme de aştri. Volumul ei este umplut de o substanţă care deşi are o densitate redusă dăinuie veşnic în golul aparent dintre stele. Galactica 2 urma să-şi arate adevărata putere abia dincolo de frontiera Căii Lactee, în zona nemărginirii extragalactice…

Ignorând toate acestea, reporterul Bob Kingstone se afla în grădina botanică a navei. Venea uneori singur aici şi se plimba fericit printre arbori şi flori. Nu tânjea după Pământ, dar îi erau dragi aceşti mesageri ai florei terestre. Îi privea minute în şir, trecând de la un pom la o floare, de la un bazin cu peşti, acoperit cu nuferi, la alt bazin, umplut cu chlorelle.

— Pământul în coajă de nucă! exclama el adesea.

Era cu adevărat uimitor să vezi cum se dezvoltă nestingherită

[1] O cifră care depăşeşte de peste zece mii de ori viteza luminii în vid (n.a.).

această bogăţie de plante şi animale la distanţe enorme de planeta natală. Până şi nişte flori plăpânde sfidau îngheţul de afară, unde sâmburii de viaţă ar fi fost ucişi într-o clipită.

Bob se aşeză pe o bancă şi privi „soarele” artificial al grădinii. Nu strălucea atât de tare ca şi cel rămas departe, în urmă. Avea însă puterea să trimită energie destulă întregii flore şi faune de pe bord. De fapt, era un soare cu multe braţe ce şerpuiau pe deasupra, ajungând să încolăcească întreg interiorul astronavei. De lumina şi energia acestui „astru de bord” aveau nevoie şi oamenii.

Bob surâse încântat.

Pe nesimţite, amintirile îi năvăliră în minte, copleşindu-l. Ziaristul se lăsă pradă aducerilor aminte, acum, când zbuciumul s-a spulberat, îngăduind bucuriei să-i ocupe locul…

Era cu puţin înainte de plecare. Încă nu ştia ce se va întâmpla cu el. Visa deseori cu ochii deschişi, cu privirile înfipte seara în bolta înstelată. Adesea se întindea pe spate în grădină, cu mâinile sub cap, trăind încă scene întregi din neuitatul său zbor cosmic, înfăptuit altădată alături de Nielsen, Torrelii şi ceilalţi. Dar astea toate s-au petrecut de mult!…

Vedea apoi prăbuşirea „Vulturului” şi întoarcerea pe Pământ. Legea firească a naturii în care trăim, „paradoxul timpului” îşi îndeplinise menirea, schimbând, nesimţit de nimeni, vieţile celor de pe „Vulturul”. Bob şi prietenii săi, săltând peste secole, s-au întors pe Pământ aproape tineri, în vreme ce omenirea se maturizase cu peste o mie de ani!…

Dacă ar fi nimerit din preistoric direct în secolul descoperirii energiilor nucleare, Kingstone tot nu ar fi fost mai uluit. Se născuse cu un mileniu înainte. Ocolise apoi timpul şi se pomenise în faţă cu o lume aproape de neînţeles.

— Pe sfântul Bavon! Nu mă credeam atât de preistoric! Parcă aş fi din Neandhertal!…

Noii săi prieteni au zâmbit cu înţelegere. Suflet deschis şi dornic de tot ce-i nou, Kingstone s-a supus realităţilor din jur, pe care a căutat un timp să le şi pătrundă. Nu i-a fost uşoară calea adaptării. Totuşi, deceniile petrecute între pereţii astronavei, calea, îndelungată şi plină de peripeţii printre stele, înţelegerea mai adâncă a vieţii, toate l-au ajutat să reducă mult handicapul dintre epoca nouă şi bagajul cunoştinţelor de care dispunea el.

De atunci anii au trecut, dar Bob încă nu încheiase cu înregistrarea „marilor surprize”.

— Iată adevărata „Lume Nouă”! izbucnea ziaristul, covârşit câteodată de tot ce i se arăta ochilor şi minţii.

Lumii celei noi, ceilalţi tovarăşi de zbor i se adaptaseră destul de uşor. Chiar uimitor de repede. Poate că în ei dorul după Pământul pe care-l părăsiseră fusese nespus de mare, zdrobitor.

Dar el, Bob Kingstone, neastâmpăratul reporter de astronavă, descoperi uluit, în lumea nouă, un ritm de existenţă, un clocot al unei omeniri pe care el n-o mai recunoştea. Începuseră să-i fie dragi oamenii, învăţase acest lucru pentru prima dată în Cosmos, când avea doar câţiva prieteni lângă el... Şi iată că ajuns din nou pe Pământ, fără să bage de seamă când şi cum, îl cuprinse o boală ciudată: se simţea din ce în ce mai singur şi mai izolat.

Îşi aminti de ziua aceea când se afla singur în Cosmos, încercând un zbor de relaxare. Pilota distrat o astronavă interplanetară. Din când în când privea în jur. Îi devenise peste măsură de familiar acest Cosmos, pe care străbunii şi-l închipuiseră în atâtea feluri şi despre care imaginaseră nenumărate povestiri năstruşnice.

Astronava se apropiase de Pământ şi în drumul ei trecu pe lângă Lună. Bob îşi lăsă privirile să alunece peste întinderile selenice. Acolo fuseseră create şcoli de astronautică şi pilotaj sideral. Nostalgia îi cuprinse domol inima. Hazardul făcuse ca el, un simplu reporter, să dăinuie secole, să devină astronaut şi să ajungă în această lume ciudată.

Cu ochii aţintiţi spre Lună, ziaristul spuse cu voce tare:

— Cândva, prietenă Lună, erai prinţesa cântată de poeţi. Nu te cunoşteau şi totuşi le erai muza visurilor!

Luna rămase mult în urmă, dar Bob continua să-și depene firul subţire, al frământării.

— Cândva?!... Hm!...

Bob tresări. „Cândva?!” Cuvântul avea un miez răscolitor pentru ziarist. „Cândva” acesta îi amintea de epoca în care se născuse el, Bob Kingstone; îi trezea în minte imagini ale unui zbuciumat capitol din istorie, crâmpeie dintr-un veac nebulos din care s-a născut în dureri cumplite „lumea cea nouă”...

Astronava se apropia vertiginos de Pământ. Bob pilota tot mai

neglijent, iar gândurile i se învălmăşeau în minte. Pe planeta Saturn, Bob îl vizitase pe Mark, fiul lui Nielsen. Dorise, cu o zi înainte, să discute ca altădată cu „fiul stelelor”, copilul născut lângă Steaua Polară, devenit astăzi reputat muzicolog.

Dar iată că acum se întorcea mai tulburat decât plecase şi poate niciodată în viaţa lui nu avusese de luptat cu senzaţii şi sentimente mai nebuloase ca în clipele acelea.

De câtva timp Bob începu să colinde Cosmosul, brăzdându-l de fiecare dată când i se ivea prilejul. Cutreierase toate regiunile învecinate, pe o rază de mulţi ani-lumină. Aceasta îl potolise un timp, îi mai stinse năprasnica sete de Cosmos. Dar, din nefericire, anii mulţi petrecuţi în peregrinări îndelungate prin spaţiul sideral l-au înstrăinat de marile probleme ale vremii.

E posibil că furtuna din suflet i s-a stârnit atunci când, după zborul spre Antares, auzise la întoarcere că se proiectează o expediţie spre sisteme stelare aflate dincolo de frontiera celor o sută de ani-lumină.

Îi răsunau şi acum în auz cuvintele lui Mark:

— Noile astronave vor duce adânc, în Galaxie, mesajul omului către fraţii noştri, care poate ne aşteaptă… De aceea ne bucurăm, dragă Bob!

Ciudat. Bob nu se putuse bucura. Rămase năucit şi un neastâmpăr ciudat îi cuprinse inima.

Aducându-şi aminte de toate acestea, Bob uită de astronavă, uită de tot ce-l înconjura.

Şi în clipa aceea era să se producă o catastrofă. Cu mâna pe butonul accelerării Bob apăsase continuu, în neştire. Până la Pământ mai erau doar câteva mii de kilometri. Dacă pilotul-robot n-ar fi smuls comanda din mâinile ziaristului, astronava ar fi intrat cu viteză uriaşă în atmosferă şi nimic n-ar mai fi salvat-o.

Când Bob pricepu cele întâmplate, astronava era deja în largul cosmic. Inima i se strânse în faţa umbrei fioroase a morţii.

Ideea cea nouă îl apăsa cu o greutate tot mai insuportabilă. Lăsă treaba aterizării pe seama robotului şi începu să caute febril calea ce urma s-o apuce.

Strânse din maxilare şi încleştă pumnii:

— Am să-i spun, nu mai pot! El e singurul care mă va înţelege…

Întinse mâna şi răsuci un comutator. Un cifru în gând transmis robotului cibernetic, şi legătura se stabili imediat.

Nielsen era acasă. Apelul televideofonului îl făcu să întoarcă privirile.

— Bob!.. — Pe unde rătăceşti iarăşi?

Încercatul comandant al „Vulturului” se apropie încetişor de ecran şi aştepta bucuros răspunsul.

Bob şovăia.

— Ei, haide, ce s-a întâmplat?

— Arthur, vreau să-ţi vorbesc…

S-au întâlnit curând, în grădină, acasă la Nielsen.

— Ce este? întrebase Nielsen mirat.

Bob îi prinse braţul:

— Să mergem pe malul râului. Vrei?

Porniră amândoi prin poieniţele dintre sălcii. Străbătură în tăcere aleile întunecoase şi ieşiră într-un luminiş. Călcară peste pajiştea verde şi se opriră pe mal. Câtva timp, amândoi îşi scăldară privirile în apele repezi şi mute ale râuleţului din faţa lor.

— Să stăm jos, propuse Nielsen.

Se întinseră în iarbă, ca doi copii ce se pregătesc să arunce cu pietre în râu. Părea că linişte din jur îi opreşte să mai scoată o vorbă. De pe rădăcina unei sălcii, două broscuţe priveau cu ochii miraţi şi holbaţi la străinii care tulburau pacea statornicită acolo.

— Ce s-a întâmplat?

Întrebarea lui Nielsen plesni sec, asemenea unui bici scurt. Bob nu mai putea da înapoi, venise doar să-şi descarce sufletul. Aşa făcuse şi pe „Vulturul”. De ce acum s-ar purta altfel? Omul din faţa sa biruise durerea unor pierderi definitive. El poate să-l înţeleagă! Lui Nielsen îi poate împărtăşi zbuciumul.

— Arthur, mă întreb uneori de ce mi-a fost dat să sorb din veninul acesta, să nu mă astâmpăr decât departe de Pământ? Mai bine aş fi murit odată cu „Vulturul” sau poate chiar cu orânduirea care ne-a zămislit.

Nielsen întoarse capul şi se uită la Bob mai atent.

— Te ascult.

— Vezi, s-au scurs atâţia ani de când ne-am întors pe Pământ! … Îţi plăcea odată să te mândreşti cu renaşterea mea

sufletească. M-ai învăţat însă ceea ce astăzi ai uitat sau nu vrei să mai iei în seamă! Mă priviţi toţi cu nedumerire şi nu-mi puteţi înţelege zbuciumul.

Nielsen voi să-l întrerupă.

— Te rog lasă-mă să spun tot… Poate vrei sa protestezi, amintindu-mi că tratamentul la care am fost supuşi ne-a redat organismul ce-l aveam la 20-25 de ani. Ne mai aşteaptă vreo două secole de viaţă. Toate acestea sunt minunate…

— Mai departe.

— O să spui că m-am scrântit, dar n-ai decât. Este o nebunie, însă nu mai pot renunţa la ea. Fac parte dintre oamenii care, după ce îşi descoperă făgaşul propriu vieţii lor, nu mai suportă să meargă pe alături sau în altă parte.

— Acum nu te înţeleg.

Pe neaşteptate, Bob se însufleţi.

— E cu putinţă să nu pricepi deloc? Mi-ai descoperit Cosmosul şi m-ai învăţat să-l iubesc ca pe un prieten de care nu te mai poţi despărţi. O parte din viaţă am petrecut-o cu tine, gonind printre aştri şi sfidând întunericul îngheţat. Vouă nu v-a mai convenit continuarea zborului şi ne-am întors în sânul acestei omeniri extraordinare. Ne-a primit cu dragoste şi voi v-aţi contopit cu idealurile şi visurile ei. Dar eu?

Nielsen privi mai departe apa care curge fără să pară atent la spusele lui Bob. O singură dată închisese ochii, trădând încordarea ce-l stăpânea.

— Am devenit o enigmă. De atâtea ori v-aţi luptat, cu tot ce v-a stat în putinţă, pentru a-mi reda bucuria vieţii…

— Poate… am reuşit?!

— Oare dorul de viaţă e ceea ce îmi lipseşte, Arthur?

Sprâncenele lui Nielsen tresăriră. O clipă, ochii lui Bob se înălţară spre albastrul pufos al cerului. Dar îşi coborî repede privirile, aproape speriat.

— Arthur. Înţelege-mă!… Eu nu mai pot fi rupt de Cosmos! Sunt oameni, o ştii, pentru care împlinirea unui vis echivalează cu a trăi. Dacă îi rupi de visul lor se ofilesc, devin mlădiţe secate de sevă… Mă uit în fiecare noapte la văpaia din Calea Laptelui şi mă cuprinde un neastâmpăr fără margini. Arthur, dorul căutărilor m-a cuprins nebuneşte şi îmi împunge inima în fiecare zi. Nu mai am pace. Chemarea genunilor mă înlănţuie cu braţele

ei ispititoare, mă strigă neîncetat şi nu pot să mă mai împotrivesc.

Târziu, rosti în şoaptă:

— Chemarea nesfârşitului!…

— Da, Arthur, asta e! Cu preţul oricărui sacrificiu, vreau să plec departe, neînchipuit de departe, să înţeleg ce se ascunde în văpaia înstelată a Căii Lactee…

— Hm! Sunt oameni şi oameni… Tu eşti un om tare ciudat, Bob! Mocneşti, frământi ani mulţi un vis, dar nu cutezi să-l împărtăşeşti cuiva. Îndepărtându-te de oameni, te-ai îndepărtat de împlinirea propriului tău vis!

Arthur zâmbea liniştit, pe gânduri.

— Tu crezi ce spui? întrebă ziaristul.

— Să cred?!… Mă conving şi ajung să cred ceva destul de greu. Când însă adevărul îţi sare în ochi, te pleci supus legii sale… Am avut bucuria nespusă de a participa în aceşti ani la pregătirile destinate împlinirii unui vis identic cu al tău.

— Am aflat, vorbind astăzi cu Mark. Acuma e prea târziu!…

— Ce e prea târziu? întrebă Nielsen, enigmatic.

— Am trăit cu o ceaţă pe ochi… Când s-au anunţat experienţele, acum douăzeci de ani, le-am socotit fără importanţă deosebită; ziceam că sunt încercări ale ştiinţei, ca multe altele. Şi uite, după două decenii, aflu de la Mark ca noutăţi nişte veşti cunoscute de toată lumea.

Nielsen rămase uluit.

— Cu alte cuvinte, reporterul Bob Kingstone află abia astăzi despre ţinta zborului!…

— Doar astăzi, Arthur!… îmi vine să mă dau cu capul de sălciile astea!

— Ar fi păcat. Mai important este ca în asemenea situaţii să-ţi păstrezi capul limpede.

Pe faţa lui Nielsen zăbovi un zâmbet îngăduitor. Nu-i venea să creadă că Bob a rămas atât de înstrăinat de căutările omenirii!

— Ascultă, prietene, în definitiv ce ştii despre acest zbor şi ce doreşti tu?

Întrebarea căzu brusc, lovind în plin. Bob îngăimă:

— Ştiu că am rămas, în multe privinţe, omul de acum un mileniu… Mark mi-a spus că nu e un simplu zbor de căutare. Se va zbura cu viteze supraluminoase. Nu pricep încă în ce fel s-au

realizat aceste superlumnave, dar nu asta mă roade acum. Înnebunitor pentru mine este faptul că cele două Galactici vor pleca, se vor avânta adânc în trupul Căii Lactee, iar eu voi rămâne aici, singur.

— După câte înţeleg, vorbeşti numai de Galactica 1.

— Ce vrei să spui?

— Ţineam să ştiu dacă ai aflat cumva încotro va pleca Galactica 2.

— Cum, adică cele două superlumnave nu vor zbura împreună, pe acelaşi drum?

Deoarece Nielsen tăcea, dus pe gânduri, ziaristul nu se mai putu stăpâni:

— Arthur, nu mă mai ţine pe cărbuni aprinşi! Încotro se va îndrepta Galactica 2? Mark nu mi-a spus nimic.

— Nu ţi-a spus fiindcă nu ştie nici el totul. Nu e asta treaba lui.

O presimţire apăsătoare începuse să-l stăpânească pe Bob.

— Vrei să spui că Galactica 2 nu va pleca spre capătul opus al Căii Lactee…

Răspunsul veni liniştit, aproape rece:

— Nu. Bob, nu va zbura într-acolo… Posibilităţile ei sunt cu mult mai mari decât ale Galacticii 1. Marele Consiliu s-a decis, în sfârşit, să trimită această superlumnavă în altă direcţie…

— În altă direcţie!… Unde, Arthur?

— Pe drumul după care tânjeşte mintea ta aprinsă!

La început, Bob nu-l înţelese bine pe Nielsen. Deodată, neîncrezător, îndrăzni:

— Poate dincolo de… Galaxie!

Nielsen închise ochii, în care Bob zărise licărirea aprobării. Era prea de tot. Explodă, asemenea unei bombe străvechi:

— Pe sfântul Bavon! Am să înnebunesc!

— Lasă sfinţii şi calmează-te!

Dar Bob nu se mai regăsea. Călca iarba încolo şi încoace, pierdut în noianul său de gânduri.

— Cum se poate una ca asta, Arthur?

— Trebuia să se întâmple odată… Nu crezi?

Ce putea să răspundă? Sigur că aşteptase şi el cu înfrigurare să vină momentul acela, dar în clipa aceea i se părea un basm plămădit de un bunic.

Vocea lui Nielsen avea unduiri pe care Bob nu le mai auzise:

— Cândva, unele închipuiri descătuşate au făurit povestea originii noastre extraterestre. Avea un farmec iluzia aceasta, căci ea venea să mângâie dorul omului după Cosmos, dorul căutării, parcă, al unor confraţi, lăsaţi de mult undeva în mijlocul puzderiei de aştri. A venit şi ziua când omul a făcut primul pas dincolo de oceanul atmosferic. Îţi aminteşti? Aveai câţiva ani. Întortocheat şi greu a fost începutul! Să te avânţi în necunoscut, încrezător în forţa minţii şi a realizărilor ei, era un act de mare eroism. Întâmplarea a făcut ca şi tu să ai parte de un zbor printre stele. Apoi, după întoarcere, ţi-ai desfătat sufletul croindu-ţi drumuri în Cosmos încotro ai dorit.

— Încotro am dorit… Desigur, cu ameninţarea timpului mereu în faţă…

— Timpul… Toate le realizăm cu ajutorul lui! Odată ni se părea absurd până şi gândul că omul ar putea să păşească peste abisul dintre galaxii. Sunt căi de multe milioane de ani-lumină!… Şi cu toate astea, iscoditoarea minte omenească nu s-a împăcat cu această idee. Între ea şi natură nu va exista niciodată pace, nu se pot ivi căderi la învoială definitive. Comunismul, dragă Bob, a eliberat creierul şi fantezia omului de orice prejudecăţi, dându-le acum menirea ce li se cuvine. Galactica 2 e gata de drum, iar lumile spre care va zbura ea se află la zeci şi sute de milioane ani-lumină…

Bob fusese adânc tulburat de cele auzite. Îşi prinsese bărbia în palme şi asculta copleşit.

— Superlumnavele există, au zburat, au răspuns comenzilor omului. M-am numărat printre constructorii acestor minunate întruchipări ale adevăratei forţe omeneşti. A fost o muncă uriaşă! Galacticele sunt opere fireşti ale unei epoci care avea menirea istorică să le creeze. Şi le-a creat!

— Spus pe limba mea, ele vor pleca, iar eu am să rămân legat definitiv de Confederaţia Solară… adăugase atunci Bob plin de amărăciune.

— Dragul meu, odată îţi ajungea încăperea, îmbâcsită de fum de ţigară, a unei mizerabile redacţii!

Tare-i mai venea uşor comandantului de pe „Vulturul” să glumească! Se integrase în noua viaţă cu inima larg deschisă şi i se dăruise fără şovăire. Vechiul dor după nesfârşire cedase locul

unei alte pasiuni. Acum construia superlumnave.

— Arthur, tu îţi împlineşti visurile tale. Dar eu… eu ce să fac?

— Ce să faci?! Să pleci!

— De când preferi ironia în locul proverbialei tale seriozităţi!? nu se putuse Bob abţine să nu-i spună.

Da! Atunci chipul lui Nielsen se destinse. Clipi amuzat şi un râs sănătos îi zgudui trupul masiv.

— Ei, ziaristule, ai devenit mai sensibil decât o mimoză… Cât priveşte ironia, n-ai dreptate.

— Atunci, iartă-mă, dar nu pricep… Unde şi cum să plec?…

— Poate chiar cu Galactica 2! replicase Nielsen, scuturându-l de umeri. Iubite prietene, trezeşte-te odată!… Problema ta a fost ridicată de către Giulio în Marele Consiliu, încă de acum cinci săptămâni…

— Problema mea?! În Marele Consiliu!?… De unde ştia Giulio?

— De unde ştiau şi ceilalţi. Ce ţi se pare uimitor în faptul că neurologii de astăzi nu mai sunt nevoiţi să vindece anomalii psihice, întrucât le previn la vreme? E o meserie frumoasă tehnica perfecţionării creierului omenesc. Şi să ştii că se pricep grozav să înlăture stările depresive. Te-au înţeles şi, ferindu-se să te necăjească, i-au cerut părerea lui Giulio. Iar el a pus totul pe masa Marelui Consiliu.

— Ei mă ştiau, mă înţelegeau!?

— S-ar spune că da!… Acum, Marele Consiliu aşteaptă să-ţi manifeşti deschis dorinţa. Ţi s-a rezervat locul de reporter pe Galactica 2.

— Reporter pe Galactica 2!…

Primul impuls fusese acela de a se da tumba prin iarbă. Apoi, cu un zâmbet chinuit, adăugase, năucit:

— Marele Consiliu se ocupă cu necazurile ziaristului Bob Kingstone! Şi izbucni într-un râs nervos, spasmodic, ca niciodată în viaţa lui. Parcă se descărca de toată tensiunea sub care trăise atâta vreme.

— Văd că te miri grozav, îi replică Nielsen. Nu uita, prietene, acest ziarist de care se interesează Marele Consiliu, e totuşi Bob Kingstone. Înţelegi? Bob Kingstone! Şi-apoi, să ne aducem aminte că trăim într-un veac în care, la nevoie, peste treizeci de miliarde de oameni din Confederaţie fac tot ce le stă în putere, pentru a salva un singur om, o singură viaţă!…

Bob privi spre înălţimile cerului. Parcă strălucea întreaga boltă. Dar nu azurul blând de deasupra lui îl fermeca. Nu! Ochiul nu putea cuprinde ceea ce mintea lui plăsmuia în clipele acelea…

— Abisul intergalactic!… Straşnic!… Milioane de ani-lumină!…

Deodată rămase însă descumpănit.

— Cum, adică, milioane de ani-lumină!? O să mă întorc aici peste câteva milioane de ani?

Nielsen clătină capul, râzând:

— Te-ar speria o astfel de alternativă?

— Nu, dar… Nu-mi imaginez cum o să fie…

— Prea multe pentru azi. Zborul îţi va clarifica toate enigmele.

— Deci plec!

— Se-nţelege că pleci!

Ochii se deschiseră luminoşi şi Bob surâse. Apoi se ridică şi porni cu paşi liniştiţi spre colţul trandafirilor…

2. DIN VINA LUI BOB

Pe una din aleile grădinii, reporterul o zări venind pe Ila Tan, medicul astronavei. Se împrieteniseră aici, pe bordul Galacticii 2. Îi ieşi în întâmpinare şi o întrebă, bucuros de întâlnire:

— Încotro, Ila?

— Veneam spre tine… îmi place atât de mult să te aud povestind!

— Ah, dar eu nu ştiu decât poveşti bizare.

— Eşti nedrept… Bob!

Se alezară pe marginea unui bazin, sub coroana largă a unui eucalipt. Ochii sinceri ai tinerei femei, de un albastru adânc, îl impresionau de fiecare dată pe ziarist. Uneori era silit să-şi plece privirea sub apăsarea lor. Cum Ila nu putea înţelege sfiala lui Bob, îl întreba nedumerită:

— Te gândeşti la ceva?

Cum să-i spună acestei femei, fiică a lumii noi, că nu se gândeşte la nimic, ci că îl stânjeneşte doar limpezimea azurului din ochii ei.

Cu două ceasuri înainte, comandantul Galacticii vesti echipajului că astronava se apropie de frontieră. Bob cugetase îndelung la faptul acesta şi în minte i se ivise, sfioasă, o veche nedumerire. Acum socoti că s-a ivit un prilej bun pentru a-şi clarifica ideile. Până acum lăsase oamenii în pace să-şi vadă de rosturile lor.

Nerăbdătoare, Ila îi puse o mână pe umăr şi întrebă:

— La ce te gândeşti?

Reporterul râse uşor, socotind că acum, într-adevăr, are ce să-i spună.

— Ila, mă frământă din nou un fapt pe care eu încă nu l-am înţeles.

— Toate faptele pot fi înţelese!

— Ştiu. Tu uiţi însă că ai în faţă un nespecialist, un adaptat, dacă vrei, şi nu un arbore din lumea nouă.

— Asta nu te poate opri să afli tot ce îţi place… Despre ce-i vorba?

— De mult, pe când oamenii pătrundeau cu prudenţă în Cosmos, era la modă relativitatea lui Einstein. Unii din oamenii de ştiinţă de atunci decretaseră teoria relativităţii ca absolută. Alţii se îndoiau de spusele lor…

— Şi bine au făcut! completă Ila, veselă.

— Da, ai dreptate. Eu n-am fost nici într-o tabără, nici în cealaltă; pur şi simplu nu mă pricepeam. Prima călătorie prin Cosmos, până la urmă, m-a convins că dreptatea e de partea relativiştilor. Suferisem doar si eu de pe urma „paradoxului timpului”. Iată însă că acum trăiesc pe bordul acestei superlumnave, cum aţi botezat-o, şi care mi-a făcut ţăndări toate convingerile mele dinainte.

— Într-un fel…

— Ba eu zic că total. Ce a mai rămas din „paradoxul timpului”?

— În primul rând tu şi Nielsen, precum şi mulţi alţii care au zburat cu viteze relativiste.

— Tocmai asta mă frământă: noi existăm, dăinuim peste secole, ca şi cum am fi înşelat timpul.

— De ce să înşeli timpul?! Vorbeşti ciudat, Bob. Pur şi simplu v-aţi supus uneia din legile lui.

— Are mai multe categorii de legi?

— Ai uitat că într-un fel se face simţit efectul vitezelor mici şi într-altfel legea iuţelilor mari?

— Bine, bine, acolo am înţeles. E vorba de un efect sesizabil sau nu, depinde de viteză.

— Atunci ce nu înţelegi?

— Să nu râzi, dar încă nu ştiu cum zburăm!

Bob nu îndrăznise niciodată să-şi mărturisească neştiinţa în faţa unei femei, dar de astă dată nu-i părea rău. Ila era parcă o întruchipare a visurilor lui de pe „Vulturul”. Cu ea se putea vorbi orice.

În loc de răspuns, Ila propuse:

— Vrei să ne plimbăm?

Porniră pe potecile grădinii, ca şi cum s-ar fi cunoscut de totdeauna. Cu un gest plin de căldură, Ila îi luă braţul lui Bob.

— Să ne amintim puţin de trecut. Când nucleariştii au bănuit că în substanţa nucleară nu se pot propaga acţiuni şi cu viteze superluminale, breşa era realizată. Omul întrevedea o nouă

posibilitate de atac asupra înverşunării timpului. Şi din clipa aceea nu s-a mai potolit până când n-a fost dărâmat zidul descoperit de Einstein.

— Aş vrea să înţeleg ceea ce îmi spui…

— Bine, prietene!… Ştiu că omului i-au trebuit milenii până şi-a înţeles propria alcătuire. A înţeles apoi şi structura Universului în principiu, şi s-a pomenit trăgând concluzia că oamenii trăiesc sub domnia câmpurilor electromagnetice. Într-o astfel de lume, teoria propusă de Einstein este cu totul corectă, ea exprimă doar legea, care ne arată că în mediul electromagnetic nu pot exista iuţeli mai mari decât viteza luminii. E clar, nu?

— Bănuiesc că asta seamănă cu povestea unor indivizi care, necunoscând o viteză mai mare decât viteza sunetului, ar spune că asta este limita iuţelilor în natură… Mi se pare că au şi spus-o unii, înainte de crearea avioanelor supersonice…

— Exemplul e bun.

— Ei, dar cu noi e altfel… Ştim precis că cel puţin Sistemul Solar este scufundat într-o zonă a Universului unde predomină legile câmpurilor electromagnetice.

— Nu tocmai! Era şi asta o părere. Când s-au lămurit procesele de interacţie din substanţa nucleonică, s-a constatat un fapt ciudat: există cazuri când o seamă de efecte nu se propagă dintr-un punct în celălalt!

— Nu se propagă?!… De ce?

— Fiindcă în microcosmos, alături de câmpul electromagnetic, îşi împărţesc stăpânirea şi alte câmpuri, care au alte legi. Relativitatea lui Einstein conţinea, în sâmbure, numai o parte din adevăr. Era doar o etapă a ştiinţei. Universul se înlănţuie prin mijlocirea unor forţe care scăpau înainte observaţiilor, fiindcă omul nu le sesiza direct efectul.

— Dar ce are asta cu propagarea efectelor şi cauzelor?

— Iată ce! A ajunge să zbori cu viteze superioare luminii înseamnă două lucruri: să scapi de legătura cu câmpul electromagnetic universal și să găseşti un mijloc de măsurare a iuţelii superluminoase.

— Înţeleg!… Mi-aduc aminte de o discuţie… Cineva îmi spunea că masa unui corp ar deveni infinită, dacă el ar zbura cu viteza unei unde luminoase. Probabil asta reflectă tocmai

imposibilitatea aparentă de smulgere din încleştarea câmpului electromagnetic…

— Aşa e, Bob. Dar omul a găsit calea care l-a condus la această desprindere.

Ila îşi udă mâna cu apă din bazinul în care înotau câţiva peştişori aurii.

— Uite, vezi, picăturile de apă nu se desprind de palmă, forţe intermoleculare le ţin lipite de piele. Interpunând un câmp de izolare între mână şi apă, nu mai simţim efectul lichidului.

— Da, direct nu, dar l-am simţi prin mijlocirea acelei mănuşi formată din câmpuri.

— Nu-i nimic. Esenţial până la urmă este să dirijezi efectul în alt chip decât ai fi putut-o face direct cu apa.

Aici Bob şovăi. Ila înţelese din încruntarea frunţii lui că nu e totul în ordine.

— De fapt, nu e uşor nici să explici şi nici să pătrunzi deodată tot ceea ce a fost descoperit în câteva secole de trudă omenească. Un lucru e clar, Bob. Zburăm pe bordul unei astronave care nu se mai supune decât în parte forţelor din Cosmos.

— Vorbeşti de oceanul electromagnetic…

— De el şi de alte câmpuri cosmice. Desprinderea din braţele forţelor comune din Cosmos, prin câmpul de izolare, permite Galacticii noastre să treacă în domeniul vitezelor superluminale, unde legea relativistă a timpului încetează să se mai bucure de privilegii.

Bob se gândi puţin. Îi apăreau încă nebuloase toate concluziile expuse de Ila. Sau poate încă nu se deprinsese cu ele.

— În lumea voastră, speranţele se prefac cu uşurinţă în realităţi cotidiene… Nu mă mai uimeşte nici depăşirea paradoxului timpului. Cred că omul de azi a învăţat o filozofie corectă. Ştie că natura nu ne întreabă pe noi în ce fel să-şi făurească legile. De aceea el caută mai degrabă să i le stăpânească, una câte una, fără întrebări inutile. E ciudat, foarte ciudat, faptul că timpul nu se mai dilată şi că viaţa nu curge mai încet pe Galactica 2. Dar poate mi se pare numai…

— Desigur, Bob! Ne folosim de o lege firească, pe care omul a învăţat s-o folosească abia de curând.

O muzică duioasă, liniştitoare, venea de peste tot şi le

mângâia auzul. Părea ireală, izvorâtă parcă dintr-o lume de vis.

Tăceau amândoi. Ila era mulţumită de Bob şi în sinea ei îl admira. Oricum, omului ăstuia, rupt dintr-odată din circuitul unei anumite vieţi, îi era dat să trăiască vraja unei lumi pe care ea, Ila Tan, o înţelegea, dar care pentru el era încă neclară.

Porniră amândoi spre ieşire. Deodată, reporterul se opri fulgerat de-un gând.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Ila, nedumerită.

Bob nu răspunse. O privea ciudat, cum n-o mai făcuse până atunci. Într-un târziu, se hotărî:

— Un necaz mărunt... Sunt ziarist, meserie care te obligă să intri uneori în sufletele oamenilor. Culeg mereu impresii. Notez fapte şi întâmplări... Nu întotdeauna m-au interesat şi gândurile oamenilor, visurile şi frământările lor.

— Atunci cum te chemai ziarist?

— Mi-e greu să-ţi explic... Mai bine să-ţi împărtăşesc nedumerirea mea. Ştii, eu n-am fost petrecut la galactodrom de către nimeni...

Ila se opri mirată.

— Nielsen, Giulio, Mark... Ei sunt „nimeni”?

— Da, poate m-am exprimat prost... Mă gândeam la o rudă, la cineva apropiat de tot...

— După tine, Bob, ce diferenţă există între o rudă şi un prieten? Tu ai atâţia oameni care te-au îndrăgit, îţi sunt prieteni...

— Una sunt prietenii şi alta cei dragi, cărora le deschizi inima, le istoriseşti orice întâmplare din viaţă.

Femeia zâmbi, întrezărind probabil înţelesul mărturisirii lui Bob.

— Sufletul ţi-l poţi deschide în faţa oricărui om!

— Poate aşa e astăzi... Dar chiar şi în veacul acesta există afecţiuni mai puternice pentru unii oameni şi mai slabe pentru alţii... Căută un cuvânt, poate o idee, apoi continuă: Oamenii iubesc şi astăzi... Dragostea şi-a deschis petalele cu mai multă îndrăzneală, mai plină decât altădată.

— Omul se naşte şi pentru iubire, e un drept suprem!... E firesc să fie astfel.

— Tocmai. Dar de aici şi până la întrebarea mea nu e decât un pas... Uite, zborul ăsta va dura câţiva ani, poate chiar zeci de

ani, cine ştie! Cei dragi, ai voştri, au rămas acolo, pe Pământ. Nu vă încearcă niciun sentiment neobişnuit? Vouă nu vă este niciodată dor?..

Genele Ilei Tan scăpărară într-un tremur speriat. Era greu de înţeles logica încâlcită a lui Bob.

— Vorbeşti tare ciudat, prietene! Cât va dura zborul, esenţial pentru noi este să ne îndeplinim cu succes misiunea încredinţată de omenire. Miliardele de fraţi şi surori rămaşi acolo ne aşteaptă întoarcerea cu emoţie…

Bob nu izbutea să se închipuie pe sine judecând asemenea colegei sale de expediţie. Strânse buzele într-un rictus involuntar.

— Iartă-mă, dar nu pot crede că asta e totul!… Nostalgia Pământului rămas departe trebuie că vă stăpâneşte şi pe voi. Acolo aveţi prieteni, copii, iubiţi…

Ila rămase consternată. Încă nu-i fusese dat până atunci să audă pe cineva vorbind astfel. Cuvintele lui Bob erau cu totul ieşite din firea vremii.

Se apropiau de uşă când medicul astronavei, pe un ton profesional, îi replică lui Bob:

— Constat că te mai găseşti sub influenţa unei stări melancolice, poate chiar depresive. Deşi ar mai trebui să mă gândesc şi la o legătură, încă neruptă, dintre tine şi concepţiile în care ai fost crescut. Voi căuta să te ajut.

Convins în parte, reporterul se mulţumi să spună:

— Poate ai dreptate. Nu vă cunosc destul de bine, dar mă voi strădui s-o fac. Meteahna neîncrederii e prea veche pentru a o suprima dintr-o singură lovitură. Dar îţi primesc ajutorul…

Ila îi strânse uşor mâna, răspuns tăcut dat neîncrederii lui Bob.

Pe culoar, în drum spre cabină, Ila se întâlni cu un grup de tineri şi tinere din secţia de observaţii. Erau în orele lor libere. Îi salută, zâmbindu-le. O salutară, la rândul lor, făcându-i coridor viu să treacă printre ei. Medicul astronavei se bucura de dragostea întregului echipaj şi mai ales a tinerilor. Era şi ea din rândul lor!…

Uşa se deschise automat şi rămase aşa până ce Ila intră în cabină. Apoi se închise la loc, fără zgomot.

Se opri în mijlocul încăperii, plimbându-şi distrată privirile

peste diferitele aparate şi roboţi cibernetici. Se apropie de tabloul comenzilor şi apăsă un buton. Cuplase reţeaua de aparate din cabină la creierul central al superlumnavei.

Se aşeză în fotoliul de lucru, oprindu-şi palmele pe registrele de butoane ce se înşirau pe cele două mânere.

O lumină plăcută, de un verzui odihnitor, inunda totul, împrumutând obiectelor un aspect de decor.

Oare ce-mi fac tovarăşii?…

Gândul se concretiză într-o apăsare scurtă pe butonul roşu. Ecranul din perete se aprinse, în aşteptare. Acţionarea butonului vecin, albastru, transmise a doua comandă către creierul central. Şi ca într-un veritabil film, prin faţa ochilor începură să defileze scenele ce se petreceau în acel moment în viaţa laboratoarelor de pe bordul Galacticii. Peste optzeci de secvenţe din tot atâtea încăperi. În oricare din acestea se puteau găsi colegi de zbor, muncind şi îndeplinindu-şi menirea.

Să veghezi viaţa unei astronave… Este un rol de răspundere copleşitoare! Pe bordul astronavelor nu au ce căuta bolile şi sentimentele deprimante.

Gândurile curgeau liniştite, ca o apă lină printr-o albie adâncă. Secvenţele filmului treceau şi ele, una după alta, prezentând Ilei raportul…

Pe reporter îl zări în sala de observaţii. Mai erau acolo doi astronomi. Bob discuta, înfierbântat, cu Robert Steng, filologul Galacticii. Din curiozitate, Ila cuplă sonorul.

— Încă nu pot avea certitudinea că limba universală propusă de mine este un mijloc sigur de înţelegere cu alte galaxii…

Vorbea Robert, calm, aşa cum îi era şi firea. Gesticula discret, reţinut, arătându-şi din când în când mâinile cu degete lungi, de pianist.

— Eşti convins că ceilalţi vorbesc o limbă ce intră într-o schemă imaginată de noi?

Întrebarea lui Bob era cu tâlc.

— Vrei să spui că fiinţele din alte lumi pot avea un sistem de gândire pe care noi nu l-am înţelege… Nu cred! Exprimarea, unele structuri şi chiar scopul gândirii lor pot fi diferite de-ale omului terestru, dar esenţa rămâne aceeaşi.

— Dar dacă vom întâlni civilizaţii superioare dezvoltării pământene? Să zicem, societăţi mai evoluate decât noi cu

milioane de ani…

— E foarte posibil. Asta nu trebuie să ne sperie. Aşa cum tu ai recuperat un mileniu de evoluţie socială, vom reuşi şi noi, până la urmă, să înţelegem cuceririle şi idealurile omenirii de care vorbeai… Pe urmă, mai e ceva. Astfel de oameni probabil că au ajuns să folosească mijloace mult mai rapide pentru a-şi comunica ideile unii altora.

— Adică să nu vorbească…

— Pot să şi vorbească, dacă vor… Dar când au de transmis sau de învăţat un volum mai mare de noţiuni, cred că se folosesc de alte posibilităţi ale creierului… într-un milion de ani, de aici înainte!… Gândește-te, Bob, cum va arăta omul peste un milion de ani!

Robert visa. Iar Bob sta cu ochii mari deschişi, răscolit de vorbele celuilalt.

— Omul îşi va modifica deci şi organul gândirii!…

Acum visa reporterul.

— Va fi mult mai bine!…

Era un gând venit din străfundul unor veacuri apuse. Ţâşnind la suprafaţă ca o săgeată împinsă de coarda de oţel a unui arc.

Ila decuplă sonorul şi mai rămase puţin pe imagine.

Doi oameni, două epoci!…

Surâse unei idei fugare.

Amândoi visează omul de peste un milion de ani!

Robert Steng era încă foarte tânăr, abia împlinise douăzeci şi opt de ani. Cu trei ani în urmă îşi susţinuse lucrarea de absolvire a Institutului de comunicaţii cosmice. Era un talent remarcabil şi Marele Consiliu îl numise ca filolog pe Galactica 2. Teza de doctorat urma să şi-o pregătească pe baza datelor culese în cursul zborului.

Robotul televideofonic îşi continuă investigaţia, strecurându-se cu antenele sale prin alte laboratoare.

În sala comenzilor centrale îl întâlni pe Iuri Vluur, comandantul astronavei. Recunoscându-i-se calităţile deosebite de cosmonaut şi astrofizician, lui îi fusese încredinţată conducerea superlumnavei.

Ila îl privi cu atenţie. Era aşezat în fotoliul de comandă, în faţa panoului de control. Iscodea cu încordare indicatoarele de bord.

Număra doar cincizeci de ani de viaţă şi mai condusese până

atunci câteva expediţii grele. Tot lui îi revenise rolul de cosmonaut de încercare a celor două Galactici.

Cine oare cunoaşte Cosmosul mai bine decât el?

Ila Tan era impresionată de personalitatea lui Iuri. Simţea o mândrie deosebită ştiindu-se colaboratoarea acestui om minunat.

Cu umerii săi laţi de atlet, numai în cămaşă şi descheiat la gât, Iuri Vluur era aplecat peste masa ecranului cosmografic, studiind regiunea cosmică prin care îşi urma zborul astronava. Lângă el, gânditor, stătea în picioare uriaşul Pedro Alcoor, adjunctul.

Ila îşi aminti ce furtună iscase în Marele Consiliu propunerea lui Vluur ca prea tânărul Pedro Alcoor să fie acceptat în calitate de adjunct.

Marele Consiliu s-a înduplecat numai după ce Pedro a trecut diferitele încercări de verificare a calităţilor sale personale.

Crescuse alături de Iuri Vluur şi ochiul acestuia întrezărise în Pedro pe cosmonautul ideal. Ila nu-şi ascundea niciodată admiraţia şi încântarea ce o cuprindeau privindu-l pe tânăr. Cum sta în picioare, lângă masă, părea o statuie turnată în bronz. Muşchii braţelor şi ai pieptului păreau, sculptaţi de un artist risipitor. Zvâcneau câteodată la vreo mişcare a mâinii sau a capului. Cu statura lui de atlet, Pedro domina oriunde s-ar fi aflat. Buzele frumos conturate se mişcau imperceptibil. Ochii mari, luminoşi, de cărbune, erau umbriţi de pădurea deasă a sprâncenelor boltite. Firea lui Pedro era ţesută din împletirea unei forţe herculeene cu o minte tăioasă, neobosită. Pe deasupra, natura îl mai înzestrase și cu un chip frumos, parcă anume spre a dovedi că ea este în stare să adune într-un singur om toate calităţile.

Secvenţele aduse de undele investigatorului cibernetic se succedau, rând pe rând.

Medicul astronavei se opri când apăru pe ecran sala medicală. Lângă un grup de aparate o văzu pe Sola Marmara, una din asistentele ei.

Probabil că ceilalţi sunt dincolo, în sala de tratamente… Ce-o fi făcând Sola?

Parcă ghicindu-i întrebarea, fata se aplecă şi mută indicatorul unei scale. Apoi apăsă un buton şi privi ecranul de control.

Aha!… Verifică grupul de diagnosticare cardiacă.

Sola absolvise de curând cursurile de medicină cosmică. Se dedicase fiziologiei oboselii şi combaterii depresiunilor nervoase în condiţiile zborului.

Ce mult ai luptat, fetiţa mea! Acum eşti aici…

Da, Sola a avut de biruit multe piedici până să-şi vadă visul împlinit. Dorise cu atâta ardoare să plece alături de profesoara ei dragă, dar Marele Consiliu îi respinsese cererea la început, motivând că este un zbor prea greu pentru ea. A intervenit şi Ila, dar fata n-a fost admisă decât după ce a dovedit, prin concurs, că este demnă de postul solicitat. Ceilalţi asistenţi ai Ilei erau mai în vârstă decât Sola şi fiecare mai participase la câte trei-patru zboruri cosmice.

Tânăra se afla deci la primul ei zbor de lungă durată.

Ila Tan era cu vreo zece ani mai în vârstă decât asistenta ei, dar între ele se înfiripase o prietenie clădită pe multiple trăsături comune de caracter.

Simţind că este privită, fata întoarse capul. O bucurie spontană i se întipări pe faţă. Cu un gest graţios de salut o întâmpină pe Ila care cuplă sonorul. Îşi zâmbiră fericite.

— E totul în ordine, Sola?

— Totul… Verific diagnosticarea în sindromul k - 7.

— Succes!

Sonorul se închise, dar imaginea mai stărui.

Era frumoasă şi inteligentă Sola. Cu ochii umezi, uşor ascunşi sub genele prelungi, cu nasul puţin cârn deasupra unor buze de adolescentă, cu trupul mlădios şi nu prea înalt, Sola era una din fetele care pun mai presus de orice împlinirea unor visuri puţin comune la vârsta ei. Rareori i se putea trece peste voinţă; nu renunţa niciodată la ideile de care era convinsă că sunt întemeiate pe adevăr.

Ila o îndrăgise mult, bucurându-se că are în preajma ei un strălucit viitor medic pentru zborurile extragalactice.

Investigatorul îşi încetase misiunea. Ecranul se stinse şi Ila Tan îşi lăsă trupul pe spate, închizând ochii. Mintea îi alerga de la o idee la alta. Deodată îşi aminti de Bob şi de discuţia avută cu el.

Om ciudat…

Dar nu putea să se scuture de senzaţia care o cuprinse. Era o

stare cu totul neobişnuită.

Pe nesimţite, în auz îi răsunară surd, ca un clopot vechi de alarmă, cuvintele lui Bob:

„Vouă nu vă este niciodată dor?…”

Ochii rămaseră închişi. Mâinile îşi potoliră mişcarea, rămânând împreunate pe genunchi.

Să-mi fie dor?… De cine?

Dar întrebarea lui Bob, ca ecoul în munţi, porni avalanşa de gânduri în sufletul Ilei.

Ei au rămas acolo… De cinci luni nu i-am mai văzut…

Inima îi zbura înapoi, spre pata neînsemnată a Sistemului Solar.

Dar e firesc să-mi aduc aminte de ei… De ce mă frământ?

Încercă să se smulgă din toropeală. Îşi adună puterile şi căută să se gândească la altceva. Zadarnic. Întrebarea anacronică a lui Bob Kingstone aprinsese vâlvătaia dorului care acum ardea cu flăcări uriaşe. Purtat de valul timpului, uitat sau ocolit, dorul rămânea totuși legat de om, îi cresta inima… Cântat de generaţiile stinse, dorul rămânea nemuritor şi se perpetua la fiii sau nepoţii celor ce nu mai erau. Ca un torent fierbinte ţâşnise şi acum din profunzimile fiinţei şi se juca în voie cu inima Ilei Tan.

Să zicem că mi-e dor… Aşa e firesc să fie…

E greu totuşi să lupţi cu sentimentele dezlănţuite, chiar dacă eşti medicul unei superlumnave.

Cei dragi îşi trăiesc mai departe viaţa…

„Dar vor trece ani mulţi, poate zeci de ani!..”

Iarăşi Bob! Om încâlcit, sâmbure de veşnică frământare!…

Da, vor trece ani mulţi!… Ei şi?… Ajunge!

O imagine dragă i se fixă în minte. Era un tablou pe care îl avea acasă. De pe pânză îi râdea din toată inima Iuri Gagarin.

Iuri!… Tu erai tulburat, atunci, când te-ai încumetat să te avânţi pentru prima oară în Cosmos?

Chipul râdea mai departe.

Poate că nu… Aveai şi tu o soţie… Şi două fetiţe!… Pe-ale mele le cheamă Narcisa și Sonia… Am uitat cum se numeau fetiţele tale…

O altă imagine veni să ia locul celei dintâi.

Aram!… Omule drag!

Soţul rămas pe Pământ. Farmecul personalităţii lui, firea oarecum asemănătoare cu a lui Pedro, dragostea lui, toate veneau acum s-o mângâie, să-i aducă pacea şi echilibrul.

„Dar vor trece ani mulţi, poate zeci de ani!…”

— Nu-i nimic. Viaţa durează secole. Câţiva ani nu înseamnă mare lucru… Aram, să ştii că ne vom întoarce!

Sări din fotoliu şi începu să se plimbe agitată prin încăpere. Covorul supraelastic de pe pardoseala cabinei îi amortiza zgomotul paşilor, dându-i senzaţia că pluteşte.

De unde apăruse oare acest nou gând? Trecuse de atâtea ori pe lângă moarte şi nici măcar nu clipise. Cu astronave mai mici, mai slabe, reuşise să înfrunte Cosmosul şi cursele lui, fără ca inima să-şi grăbească măcar bătăile.

Mă îndoiesc oare de forţa Galacticii? Ar îi absurd!… Fiecare părticică din colosul acesta a fost lucrată cu dragoste neţărmurită de cei mulţi care i-au dat fiinţă.. Iar eu să mă îndoiesc?!

Cu siguranţă că totul se iscase numai din vina lui Bob. O contaminase cu microbii nesuferiţi ai îndoielii şi nostalgiei…

Ila Tan se opri din mers şi pe faţă i se aşternu timid un zâmbet.

Menirea şi plăcerea ta sunt să întrebi… Am avut o clipă de slăbiciune… Nu se va mai întâmpla!

Întinse mâna şi acţionă psihofluxul. Era un aparat destinat echilibrărilor psihice. Curând, după ce psihofluxul se puse în rezonanţă cu creierul, cabina se umplu de valurile unei muzici duioase. Pe măsură ce melodia se înteţea, modulaţiile ei deveneau tot mai plăcute, mai pline de conţinut. Şi sufletul Ilei se linişti, reluându-şi mersul firesc.

În priviri se întorsese din nou calmul şi luciul umezit al bucuriei.

— Iubirea nu poate fi ucisă prin despărţiri!… Câţiva ani departe de cei dragi nu vor putea înnăbuşi niciodată dragostea!

Melodia se rostogolea mai departe, cu o putere binefăcătoare. În sufletul tinerei femei revenea aprig dorul vieţii, creştea din nou setea de împliniri, în numele cărora pornise pe acest drum.

Cu un gest cochet, îşi aranjă o buclă de păr ce-i căzuse pe frunte.

Medicul astronavei e din nou la post!…

În colţul buzelor înflori surâsul reţinut al biruinţei. Muzica încetă brusc. Pe ecranul televideofonului se contură chipul lui Iuri Vluur.

Vocea profundă a comandantului umplu camera cu rezonanţe metalice:

— Echipajul este invitat – în sala comenzilor centrale! Lăsaţi în posturi numai roboţii de gardă…

Imaginea se stinse.

Ila rămase în picioare, încă nedecisă. Îi veni o idee. Se apropie de tabloul comenzilor proprii şi cuplă televideofonul la circuitul telescopului exterior.

La început, imaginile păreau neclare.

Până se obişnuieşte ochiul…

În direcţia în care privea telescopul, se puteau distinge o seamă de ghemotoace strălucitoare.

Sunt sistemele stelare văzute prin mijlocirea câmpului universal… Arată tot mai interesant! îşi spuse ea.

Nu lumina era aceea care aducea imaginile din hăul galactic. Ea n-ar fi fost în stare să mai ajungă astronava. Petele de pe ecran erau contururi prelucrate de creierul central după informaţiile primite de la câmpul de interacţie, câmpul de care era legată însăşi existenţa Galacticii 2.

Decuplă televideofonul şi se îndreptă hotărâtă spre ieşire. Nu mică îi fu uimirea când se trezi întâmpinată în pragul uşii de robotul Bip, supranumit „generatorul de râs”.

— Ce-i cu tine?

— Vreau să te înveselesc!

— Cine te-a trimis?

Niciun răspuns. Asta nu era o întrebare pentru Bip.

— Înapoi, robotule! Am treabă!

— Eşti tristă!…

— Nu mai sunt.

— Eşti tristă!…

— Ţi-am spus că nu mai sunt!… Creierul central te-a trimis prea târziu, prietene!… Hai să mergem, ne aşteaptă Iuri!…

3. INSULA FRÂNEAZĂ

Ca o mamă geloasă, Galaxia încercă să-şi păstreze copiii în sânul ei, încleştându-se ca o caracatiţă de trupul navei, cu forţele ce-i rămaseră la îndemână. Dar braţele se deschiseră neputincioase şi nava ţâşni în larg. Coaja invizibilă a câmpurilor perigalactice se închise la loc, astupându-şi, consternată, coridorul săpat prin ea de mesagerii Sistemului Solar…

Oamenii se adunaseră cu toţii şi discutau, aşteptând ca Iuri şi Pedro să încheie manevrele de pilotaj.

În apropierea ecranului cosmografie, Bob şi Robert vorbeau liniştiţi, căutând fiecare să-şi învingă emoţia firească ce le stăpânea inima. De fapt, nu era membru al echipajului care să nu aştepte, uşor înfiorat, comunicările comandantului.

În mintea lui Bob Kingstone se învălmăşeau gânduri felurite. Amintirile de pe „Vulturul” se întâlneau cu impresiile prezentului. Îşi aduse aminte de adunarea din preziua distrugerii stelei Van Maanen…

„Aici nu mai sunt stele!.. Atunci?… Poate e altceva…”

Se mulţumi să nu-și mai răspundă.

Iuri şi Pedro sfârşiseră cu programarea încredinţată pilotului-robot. Mai schimbară o privire, în care numai ei găseau înţelesuri. Se întoarseră apoi spre tovarăşii lor de zbor.

Un moment de tăcere.

Cu un calm din care se ştia că nimic nu-l poate scoate vreodată, comandantul se adresă echipajului:

— Aşadar, dragii mei, am ajuns în larg!…

Pe faţa cu trăsături aspre scăpără lumina fugară a unei mari bucurii interioare.

— În sfârşit, nava noastră a pătruns în zona unde Galaxia începe să-şi piardă puterile… Pe cei tineri îi fac atenţi că e vorba de influenţa câmpurilor gravitaţionale şi electromagnetice… Rămâne în picioare domnia câmpului universal!

Vocea lui Iuri vibra reţinut. Biruinţa repurtată de om îi răscolise şi lui inima, umplându-i sufletul de mândrie.

Continuă, păşind încet spre mijlocul sălii:

— Vă împărtăşesc fericirea ce o simt şi pe care sunt încredinţat că o simţiţi şi voi… Visul generaţiilor ce s-au stins, care a înflăcărat sufletele atâtor vizionari, s-a împlinit! Peste abisul dintre galaxii s-a făurit o punte de trecere!…

Mâinile se căutară, strângându-se cu putere.

— Calea Lactee a rămas în urmă, iar zborul continuă… Să slăvim geniul omenesc pentru victoria câştigată cu atâta trudă, în încleştarea sa cu Cosmosul, cu eternitatea timpului şi nemărginirea spaţiului!

Ultimele cuvinte le pronunţă rar şi încetişor. Îl încerca un sentiment unic în viaţa sa şi lupta din răsputeri să nu-l lase să pună stăpânire pe el.

— Prima etapă a lungii noastre călătorii se apropie de sfârşit… Galactica 2 este din cale-afară de supusă!… Zburăm acum cu viteze mult superioare acelora cu care am străbătut zona din Galaxie. Să ştiţi că ne-a fost încredinţată o superlumnavă cum n-a mai existat alta până azi.

Nu vorbise niciodată cu atâta entuziasm. Ar fi vrut să dea glas şi altor porniri ce-i înmugureau viguroase în inimă, dar se opri şi adăugă doar atât:

— Peste puţin vom începe frânarea!

Se adresase mai mult lui Pedro, care stătuse toată vremea în picioare, fixând visător câte unul din aparatele din încăpere.

Adjunctul înclină capul, semn că înţelesese.

Echipajul rămase tăcut, căci vorbele erau acum de prisos. În cea mai mare parte era compus din tineri. Doar trei dintre ei erau mai vârstnici şi, desigur, Bob era veteranul. Majoritatea abia începuseră viaţa, zvârlindu-se în iureşul ei cu elanul pe care numai tinereţea ştie să-l sădească în suflete.

Cu toţii încercau un sentiment ciudat de uimire amestecată cu mândrie. Erau uimiţi de uşurinţa cu care astronava se desprinsese din îmbrăţişarea Galaxiei, îmbrăţişare de care, odinioară, se temea până şi fantezia! Erau mândri fiindcă biruinţa era deplină, iar lor li se încredinţase realizarea ei.

Înconjurată de colaboratorii mai apropiaţi, Ila Tan îndrăzni o întrebare:

— Care este programul următor, Iuri?

— În primul rând, frânarea… Ne vom opri, aşa cum e obiceiul, să privim puţin în urmă… Vom face ca astronava să-şi reia

legăturile obişnuite cu Universul înconjurător, pentru a putea contempla nemărginirea cu ochiul liber… Dar mai ales, pentru a privi ceea ce nimeni de pe Pământ n-a văzut până astăzi: Galaxia! Ne vom uita la ea de aici, dinafara ei, aşa cum astronomii o admirau până acum pe vecina noastră, frumoasa Galaxie Andromeda.

— Vom vedea cum arată Galaxia!… Din exterior… Fantastic!

Şoptise Bob la urechea lui Robert şi filologul surâse, aprobator.

Iuri Vluur se apropie de Pedro:

— Roboţii de avertizare, în primul rând!… Cuplează şi dublorul-A, aşa controlezi mai uşor manevrele pilotului-robot.

— Am să verific şi generatorul câmpului de izolare.

— Dar nu pe intensitate maximă… Sincronizează-l cu viteza!

Se întoarse apoi din nou spre echipaj:

— E necesar să fim pregătiţi. Lui Pedro i-am încredinţat operaţia de frânare. Noi însă va trebui să ne supunem tratamentelor convenţionale… Grupul Ilei Tan ne va administra doza de câmpuri reconfortante şi tonificatoare. Programul de înviorare îl vom sfârşi la bazinul de înot. Nu ştim ce ne aduc evenimentele viitoare… E sigur că ne vor solicita o încordare supremă. Să mergem!

Rămas singur, adjunctul permise creierului central să comande pilotului-robot începerea frânării. Pe tabloul de control, rând pe rând, se aprinseră semnalizatoarele. Intrau în funcţiune etajele de verificare a comenzii transmise. În cele din urmă se lumină şi ecranul vitezelor descrescătoare.

A început…

Nu trecuseră decât câteva clipe. Cifrele defilau prin faţa lui Pedro, asigurându-l că pilotul-robot s-a supus, cuminte, dorinţelor omului. Vremea trecea, fără ca adjunctul s-o bage în seamă.

Se apropia pragul. Frânarea se desfăşura lin, chiar plăcut. Suprasarcina era neînsemnată, căci legea inerţiei nu-și întindea decât o umbră slabă peste bordul astronavei.

Mai era puţin! Se aprinsese ecranul de control al vitezelor relativiste. Aşadar, Galactica 2 urma să treacă în zona lui Einstein.

Pragul luminos!… O amintire i se cuibări, cald, în minte.

Întâlnirea cu prietenul său, constructorul-şef al superlumnavelor, Orm Dunt:

— Mare bătaie de cap ne-a dat pragul luminos!

— Trecerea peste el, nu? întrebase Pedro.

— Da, da, trecerea…

Saltul peste pragul luminii s-a rezolvat până la urmă. Nicio superlumnavă nu are voie să zboare exact cu viteza luminii, fără a fi izolată complet, apărată total de acţiunea electromagnetică a Universului înconjurător.

Dacă forţele electromagnetice ar surprinde nava, neapărată, zburând cu viteza luminii, chiar şi o singură miliardime de secundă, ar încleşta-o în efectul legii lor şi viaţa astronauţilor s-ar scurge complet diferit de viaţa Pământului!…

Cuvintele lui Orm Dunt mai erau şi acum vii în amintirea lui Pedro:

— În timp ce astronauţii ar spune: pe bord au trecut trei milionimi de secundă, Pământul ar putea să răspundă: aici, la noi, s-au scurs nouă milioane… Sau chiar mai mult!… Nu s-ar mai putea stabili nicio corespondenţă între cele două feluri de scurgere a vremii…

„Iată însă că omul a scăpat de tirania pragului luminos!…”

Era răspunsul de acum al lui Pedro. Vorbea cu sine însuşi.

Deodată, pe bord se dădu alarma. Semnalizatoarele moletronice se aprindeau şi se stingeau îndrăcit. Cele sonore se angajaseră într-un concert delirant.

Povestea ţinu câteva secunde. Apoi totul se linişti.

A trecut…

Se stinse şi ecranul vitezelor superluminale. Indicatoarele de forţă coborâseră spre cifre obişnuite. Zâmbetul aşternut pe faţa adjunctului însemna mândrie, mulţumire.

Întreaga putere a Galacticii 2 se concentrase într-o clipă, când viteza ajunsese lângă pragul luminii. Pentru o fracţiune infimă de timp, între astronavă şi Univers se crease manşonul de câmpuri izolatoare, prin care acţiunea oceanului electromagnetic, legea descoperită de Einstein, nu mai putea ajunge pe bord. Saltul se făcuse fără urmări.

Totul era în ordine… Intraseră deja în funcţiune agregatele cibernetice, care conduceau astronava în regim de zbor relativist.

Adjunctul începu să se plimbe de la un panou la altul.

„Dublorul-A... Deci, nu trebuie să ne mai facem griji cu un control general... Foarte bine!”

Îşi trecu mâna prin părul des şi uşor ondulat. Se opri în dreptul mesei de unde porneau comenzile manuale ale anihilatorului antigravitaţional.

„Fără tine, nu ştiu dacă am fi ajuns până aici!”

De obicei, anihilatorul antigravitaţional conlucra cu tunurile de foarte înaltă frecvenţă. Acest grup de apărare a astronavei nu ierta niciun corp periculos, care i-ar fi primejduit zborul.

Mai la dreapta, pe măsuţa de comandă a sistemului de gardă şi avertizare, sta aprins semnalizatorul relativist. Noul radar mătură Cosmosul! Semnalele acestui sistem, la nevoie, comandau grupului de apărare să-şi facă datoria.

Un moment de cumpănă, apoi Pedro se hotărî:

„Să decuplăm izolarea...”

Câteva manevre precise, un şoc uşor şi Galactica 2 se trezi încleştată direct de spaţiul extragalactic. Opera omului rezista. Nu era strivită de forţa infinitului...

Viteza scăzuse sub zece mii de kilometri pe secundă. Descreştea mereu, obligată de motoarele mezonice de frânare, intrate în funcţiune. Superlumnava devenise o cosmonavă obişnuită, vizibilă de către orice observator extern. Frâna în mod firesc, folosindu-se de obişnuitele motoare cu ejecţie fotonomezonică.

Galactica 2 părea o insulă uriaşă. Felie geometrică ruptă din planeta natală, închegare de oxizi metalici şi materiale plastice dure, plutea maiestuoasă în abisul extragalactic, indiferentă la puterea îngheţului, nepăsătoare la ameninţările ascunse în abisul nesfârşit.

Pedro se apropie de grupul cibernetic al apărării antimicrobiene şi antivirotice. Îi plăcea să admire acest rod al biologiei cosmice. Era recunoscător medicilor şi biologilor care soluţionaseră, în sfârşit, una din problemele dificile ale vieţii omului în condiţiile vitrege din Cosmos. Câte echipaje nu s-au întors infectate cu viruşi necunoscuţi Pământului!... Câte drame evitate de acum înainte! Praful cosmic poartă câteodată cu el germenii unor boli cumplite. Pe corpurile din Cosmos se pot întâlni agenţi patogeni necunoscuţi omului, forme de viruşi cu

acţiuni fulgerătoare, asemenea unor otrăvuri puternice. De multe ori medicina privise neputincioasă cum se stingeau unii astronauţi întorşi din zborul lor. Tragedii ca acestea nu se vor mai repeta!…

Când în atmosfera interioară sau în apropierea astronavei îşi fac apariţia microorganisme vii, sistemul de gardă sesizează prezenţa lor şi declanşează prompt radiaţia de ultraînaltă frecvenţă. Câteva impulsuri scurte şi efectul s-a produs. Microorganismele se dezagregă, lanţul lor de atomi şi molecule se rupe. Razele germicide, nevătămătoare pentru om, sunt fatale viruşilor şi microbilor…

Adjunctul îşi încheiase controlul. Mai privi o dată ecranul vitezelor şi se convinse că frânarea decurge normal. Îşi încrucişă braţele puternice şi rămase locului, pe gânduri. După un timp, începu să fredoneze o melodie cunoscută.

Mai rămăseseră câteva minute până la sfârşitul frânării. Cântecul se întrerupse.

„E timpul să mă supun şi eu înviorării…”

Pedro se folosi de aparatul de reconfortare ce se afla în permanenţă la dispoziţie, îngăduind omului să nu mai doarmă.

Trupul viguros se scutură curând de urmele toxinelor. Procesele de refacere a celulelor nervoase se accelerară de câteva ori. Urmară o serie de exerciţii de gimnastică în forţă. Un scurt control şi robotul cibernetic confirmă eficacitatea înviorării:

— Gata de spectacol!

Se apropie de marele ecran şi se sprijini de masa comenzilor:

„Popas extragalactic… Cel dintâi realizat de om!…”

Vocea impersonală a pilotului-robot curmă jocul visării:

— Apel către comandant! Apel către comandant! Viteza de zbor a fost redusă la zero în raport cu Soarele!…

Un clinchet metalic şi sala rămase din nou cufundată în tăcere. Lui Pedro îi mai rămăsese o singură acţiune de îndeplinit. Să treacă pe comandă automată sala de observaţii. Aparatele de acolo îşi cuplară circuitele cu creierul moletronic de analiză şi aşteptau să înregistreze, să studieze în numele şi la porunca omului.

Cea din urmă privire pe tabloul de control şi Pedro putea să plece liniştit. Totul era pregătit…

4. TÂLCURI

„A fost oare un vis? Pleoapele grele, de plumb, se lăsară încet peste ochi. Nu, aşa ceva nu se poate visa!…”

Inima îşi da răspuns, înfiorată încă de vraja trăirilor:

„Pe sfântul Bavon! Nu, aşa ceva nu se poate visa!…”

Entuziasmul şi încordarea de ceasuri întregi îl dăduseră gata pe reporterul Galacticii 2.

Revenise în cabină sleit de puteri, răscolit până în cea din urmă fibră a fiinţei. Stătea acum întins pe pat, suportând cu răbdare acţiunea binefăcătoare a stimulatorului psihic.

Năvala încâlcită a gândurilor se potoli pe nesimţite. Se conturau, agale, cele dintâi impresii limpezi. Se lăsase liniştea împăcată de după furtună.

Stimulatorul îşi încheie tratamentul, rupând stăvilarul din calea unei muzici pe care Bob nu o mai ascultase niciodată. Se ridică de pe pat înviorat şi echilibrat cu totul. Din ungherele încăperii răzbăteau armonii pline, catifelate, aducând regăsirea de sine.

Se apropie de psihograf şi îl puse în funcţiune. Câteva oscilaţii pe ecran, un joc de linii drepte, elipse şi cercuri. Spotul electronic căută rezonanţa cu creierul lui Bob. Apoi pe ecranul de control se desenă linia suplă, verzuie, a deplinului acord.

„Acum să-i dăm drumul!…”

Mintea înflăcărată aştepta să-şi descarce povara, încredinţând-o benzii de memorie moletronică. Jurnalul de bord al lui Bob se completa înscriind în creierul biocibernetic ai psihografului amintirile clipelor de neuitat…

Se întinse din nou în pat, cu mâinile sub ceafă. Pieptul îi sălta ritmic, dirijând parcă procesul de comunicare dintre el şi maşină.

„Straşnică zi!… Am avut senzaţia că mi se desprinde capul de pe umeri. Mă bătea chiar gândul că mi-am pierdut minţile! Omul epocii tale!… Iată un lucru pe care nu l-am înţeles bine decât astăzi. Omul, înainte de toate, este un produs al veacului rău. Se poate obişnui cu multe, dar îi va veni cumplit de greu să reziste,

să înţeleagă, să accepte tot ce vede aici, fără să i se strângă inima.. Pe sfântul Bavon! Oamenii de acum un mileniu nu cred că puteau bănui ce bogăţii extraordinare ascundea viitorul! Eu unul n-aş fi fost în stare… Mi-am revenit cu greu!…

Aşadar, astfel arată Galaxia! Am văzut-o eu, Bob Kingstone! Era să-mi iasă ochii din orbite privind şi iar privind, cu nesaţ sălbatic, ceea ca niciun pământean nu mai zărise vreodată…

Ciudat! Îmi aduc aminte de două întâmplări din viaţa mea. Prima din ele am trăit-o în copilărie. Parcă ieri s-a petrecut totul… Eram la munte cu tatăl meu. Ieşisem din cabană, seara târziu, să ascult glasul munţilor şi să văd dacă nu se sărută piscurile lor, cum îmi povestise că a văzut o colegă de şcoală. Se jurase că fusese martoră în clipa când munţii făceau dragoste. În noaptea aceea n-am putut vedea cum fac dragoste munţii… Ochii mi-au fost furaţi de văpaia stelelor, de roiul orbitor al Căii Lactee. Am rămas vrăjit şi nu înţelegeam nimic. Mă vedeam luat de legendarul Icar şi dus acolo sus, sus de tot, să mă plimb pe covorul de aştri. Copilul de atunci nu aflase încă faptul că şi Soarele este un fiu al Căii Laptelui. Voia doar să ştie dacă fascinantul drum, care taie bolta de la un capăt la altul, este cu adevărat din lapte de aur. Nu eram încă în stare să mă întreb: dar dincolo de această Cale a Laptelui oare împărăţia cui se ascunde?…

A doua întâmplare am trăit-o pe astronava fugară a lui Arthur Nielsen. Ne apropiam de Steaua Polară. Hăul cosmic nu mai avea sfârşit. Cu ceva nu mă împăcăm deloc. Mă cutremura pustietatea din jurul astronavei şi, mai cu seamă, culoarea Cosmosului, negrul acela vecin cu spaima. Unde e cerul? Unde a rămas cerul albastru?… Aveam să aflu că azurul de deasupra Pământului este o iluzie. Dar mi se făcuse dor după iluzia aceea… Asta însă n-am spus-o nimănui. Tot mai puternică devenise chemarea de avântare în necunoscut, în adâncurile necercetate… Nielsen a renunţat la planul lui şi s-a întors, aducându-mă şi pe mine înapoi pe Pământ… De-atunci, de când am ajuns lângă Steaua Polară, visul neîmplinit al copilăriei a prins alte aripi, a început să se zbată tot mai nesupus…

Astăzi s-a împlinit!… Sunt dincolo de Calea Lactee, în împărăţia nimănui! Sau poate în împărăţia Galacticii 2!… M-am uitat împrejur. Nimeni nu a venit să ne întâmpine… Nimeni!

Doar tăcerea deplină a lui zero absolut…

Acum un ceas ne mai găseam cu toţii pe platforma superioară a cupolei de observaţii. Ne fermecase nesfârşirea şi nu mai puteam scoate un cuvânt. Parcă mă cuprinsese o beţie nebună şi îmi venea să chiui! Păstram însă o linişte deplină, să nu tulbur infinitul.

Mi-am rotit încet privirile ca să cuprind priveliştile nemaivăzute. Un timp n-am înţeles nimic. De jur împrejur, un văl negru, hidos, îngheţat. M-am înfiorat numai la gândul că aş putea rămâne singur în mijlocul acestei pustietăţi de moarte!… Deodată, în depărtări, cu puţin sub planul median al superlumnavei, mi s-a arătat o vedenie fantastică. Pe fundalul de cărbune al abisului extragalactic, încolăcindu-şi în jurul nucleului cele două braţe deschise, mi se înfăţişa însăși Galaxia alcătuită din peste 100 de miliarde de sori!… Cei doi şerpi galactici se încolăcesc în sens contrar, pornind din acelaşi nod. Izvorul lor este ghemul orbitor din centru, nucleul… Se vedea şi inelul fierbinte din jurul nucleului galactic. Se zice că din acest inel se scurge în Galaxie, neîncetat, o uriaşă masă de hidrogen. Oamenii de pe Pământ nu pot zări centrul Căii Lactee. Nori obscuri de hidrogen împiedică lumina să ajungă până la Sistemul Solar. Cândva, nu înţelegeam totuşi în ce chip s-a localizat în spaţiu poziţia nucleului galactic.

— Prin radiounde, cu ajutorul radiotelescoapelor – mi s-a răspuns.

Se văd şi Norii lui Magellan. Cum stăteam noi, se vedeau la stânga noastră, ca doi pui rătăciţi de cloşcă.

Iată, deci, Galaxia!…

Tăcerea infinitului fusese spartă de glasul omului. Vocea lui Iuri Vluur ne găsea pe toţi fermecaţi, cuprinşi de cea mai legitimă emoţie:

— Ce clar se văd braţele!

În căştile costumelor, una după alta, veneau observaţiile lapidare ale comandantului:

— Cât de mult i-a trebuit omului să ajungă până aici!…

Nu exista ecoul care să-i răspundă bucuriei lui Iuri. Îi răspundeau în schimb inimile noastre pline de înflăcărare şi mândrie.

— Din zona tăcerii extragalactice, omul contemplă trupul

Galaxiei-mamă!…

Vorbise acum Robert Steng, filologul şi poetul nostru. Poate în minte îi înmugureau îndemnurile unei poezii unice, nescrise până astăzi de om…

Tinerii din echipaj rămaseră pironiţi locului şi căutau să îşi fixeze în minte detaliile unui tablou nemaivăzut, pe care numai natura îl poate crea. Pânza neagră, infinită şi glacială, pe care această natură îşi realizează schiţele sau îşi desăvârşeşte câte o idee, devine mai apropiată de tine după ce vezi minunăţii ca acestea.

Eu nu mai ştiam pe ce lume sunt!… De fapt, cam aşa şi era, atât la propriu cât şi la figurat. Aş fi putut eu spune cuiva: Uite, sunt exact în locul cutare?… Asta nu se poate, eu nu pot! Ne aflăm undeva, într-un punct al hăului dintre galaxii… Atât!

În clipele acelea îmi adusei aminte că, odată, pe când mai zburam alături de Nielsen, am avut o dureroasă strângere de inimă. Îmi închipuiam atunci că omul, pe măsură ce va evolua, o să devină tot mai trist, mai neconsolat. Visurile lui vor creşte mult mai repede decât putinţa lor de împlinire. Handicapul dintre fantezie, fie ea şi creatoare, şi realitate se va mări neîncetat, ducându-l pe om la o cumplită descurajare.

Pe vremea când mă băteau astfel de gânduri, vedeam în om fiinţa raţională cea mai fragilă din câte au putut să se nască în Univers. Şi mă îngrozeam, voiam să nu mă mai întorc pe planeta natală…

Spectacolul cosmic se încheiase şi cupola se închisese la loc. În sala de observaţii mai rămăseserăm doar doi inşi. Pedro şi cu mine. I-am împărtăşit vechile mele frământări. La început nu m-a înţeles. Ideile de genul amintirilor mele nu sunt enigme pentru oameni ca Pedro, le par mai degrabă cugetări fără importanţă.

S-a gândit un timp, privindu-mă cu atenţie. Rareori l-am văzut stând pe scaun. Şedea cocoţat, imens cum era, pe colţul unei mese de comandă şi continua să mă măsoare cu privirile. Încă nu puteam şti ce-i trece prin minte. Stătea cu braţele încrucişate, tăcut, cu un surâs discret în colţul buzelor.

Spre surprinderea mea, îl auzii aprobându-mă:

— Ai dreptate. Universul cu forţa lui infinită ar putea distruge omul într-o clipită. Dar vezi, n-o face! Pentru că nu e conştient de puterea ce o are la îndemână…

Sări jos de pe masă şi făcu vreo câţiva paşi. Eu îl priveam uimit şi aşteptam urmarea.

— Omul, în schimb, e tot mai conştient de forţa raţiunii sale şi cu ajutorul ei îşi croieşte drum spre cele mai îndrăzneţe visuri. E conştient şi de puterea infinită a Universului. Cândva poate se mai temea de ea. Astăzi o foloseşte cu pricepere în folosul său…

— Asta e cam mult spus!

Se opri în loc şi mă săgetă cu o privire gânditoare. Pe un om ca el nu-l putea dezarma scepticismul.

— Vrei să-ţi dau exemple?… Sunt multe. Uite, să ne oprim la Galactica 2. În fond, ce reprezintă acest minunat vehicul de zbor?

— Rezultatul unor căutări îndârjite…

— Nu, Bob, ăsta este doar aspectul exterior. Astronavele noastre sunt rodul revoltei omeneşti împotriva spaţiului nesfârşit, ce se interpunea între om şi galaxii. Fructul năzuinţei sale dârze de a se elibera din prizonieratul timpului, de a scăpa odată din încleştarea ameninţătoare a duratei, ce se măsoară cu milioanele sau miliardele de ani…

Ascultam încremenit, neîndrăznind să fac vreo mişcare. Pedro vorbea calm, sigur de sine, fără metafore, convins de tot ce spune. Numai ochii, ochii aceia luminoşi trădau pasiunea lăuntrică care dădea viaţă cuvintelor.

Ca un fulger, o amintire veni să-mi cutremure inima. Imagini trăite de mult, chipuri de prieteni şi cunoscuţi stinşi cu secole în urmă. Într-o ţară, într-o lume stranie, cu rânduieli tot atât de stranii. Obrajii începură să-mi ardă de ruşinea aducerii aminte. Am trăit eu atunci? Da, am trăit, am fost părtaş concepţiilor care înjoseau, mi-am murdărit sufletul în mocirla adâncă în care ne bălăceam cu toţii, inconştienţi, rupţi de viaţă, revoltaţi chiar împotriva ei. Câte jertfe omeneşti nu a cerut tribut acea orânduire blestemată. Câte mizerii şi umilinţe a trebuit omul de atunci să suporte! Oare Pedro ar putea înţelege de ce se ucideau oamenii între ei, de ce se măcelăreau cu instrumente fabricate de ştiinţă special în acest scop? Să ucizi viaţa, milioane de vieţi! …

Mă uitai lung spre adjunct. Eram din cale-afară de tulburat.

În faţa mea stătea Pedro, îmi vorbea fiul unei omeniri noi. El nu cunoaşte alt scop decât fericirea. O defineşte simplu:

Universul trebuie să se închine în faţa omului. Şi îmi vorbeşte despre bucurie cu siguranţa deplină că nu trebuie să lipsească din sufletul oricărui om… „Lumea nouă” s-a clădit pe ruinele şi lacrimile celei vechi, s-a născut din sângele vărsat de cei ce doreau ca urmaşii lor să nu cunoască suferinţa, ca visurile cele mai îndrăzneţe să poată fi libere de a se împlini… Ca Pedro şi Iuri, solii trimişi astăzi de Pământ să înceapă supunerea Universului!

Prietenul meu îmi curmă puhoiul de gânduri. Pe el îl furase o altă idee.

— Îţi dai tu seama, Bob, cum am ajuns aici?

Aşteptam de mult clipa aceasta! Eram încă străin de principiile fundamentale ale zborului şi Pedro îmi venea în întâmpinare.

Am ridicat din umeri.

— Zborul astronavei „Vulturul”, până la urmă, l-am priceput. Ne-am întors după un mileniu, graţie legilor descoperite de Einstein.

Pedro zâmbi, amuzat. Înţelegea cât de vii îmi sunt amintirile.

Pe ecranul uriaş din sala de observaţii, imaginea obsedantă a Galaxiei mai stăruia, furându-l uneori pe adjunct. În schimb, eu aproape că uitasem de Calea Lactee. Se dezlănţuise în mine vechea pasiune de a asculta un conducător de astronavă…

Se aşeză din nou pe colţul mesei, rezemându-se cu spatele de panoul aparatului.

— Vorbind despre Galactica 2, nu mă pot opri să nu fac o observaţie… Şi în trecut, desigur, omul a imaginat şi a realizat opere ce s-au impus timpului. Suferea însă de un defect capital: se mulţumea uneori cu prea puţin, cu salturi anemice!

Cu asta nu puteam fi de acord.

— Nu ai dreptate, Pedro!… Oscilaţiile progresului omenesc, bătăile pasului pe loc, au fost cauzate, în primul rând, de condiţiile materiale. Gândeşte-te pe urmă şi la marile zguduiri provocate de războaie. Cancerul acesta social, numai comunismul l-a şters de pe scena istoriei creând premise noi progresului şi dând stabilitate bunăstării. Uiţi, mi se pare, că timpul însorit de azi a fost pregătit şi lângă pâlpâirea opaiţului, în vremea când cei avuţi striveau o viaţă cum ai distruge o furnică… Ce salturi mai voiai?

Pedro rămase zâmbitor, fără să pară contrariat, îmi vorbi cald:

— Te înţeleg. Ai trăit pe vremea când se prăbuşea lumea veche. Dar nu m-ai priceput bine. Factorii de care îmi vorbeşti tu, e adevărat, au împiedicat dezvoltarea firească a societăţii. Atunci era şi mai dificil să pretinzi salturi de uriaş în ştiinţă şi tehnică. Există o lege istorică de evoluţie. Dar asupra ei se poate acţiona. Din păcate, tradiţia s-a păstrat multă vreme şi în secolele ce au urmat… La altceva mă gândeam eu. Înainte de toate, am în vedere îndrăzneala omului. Mintea omenească trebuie să atace orice problemă frontal, fără ezitări. Câteodată aparenţele te pot îndemna să crezi că e absurd să mai încerci. De multe ori, iluzia de absurd în cercetarea ştiinţifică se trage dintr-o nepotrivire a obişnuinţei noastre cu faptele noi, neaşteptate. Iluzia absurdului contrazice în primul rând bunul simţ comun, acest vechi duşman al curajului ştiinţific… Desigur există şi idei absurde care din capul locului contravin unor legi universale. Dar asta e cu totul altceva.

— Te rog, mai clar!

— Ce poate să fie mai clar decât exemplul pragului luminos? Când în mintea unora a încolţit ideea că pragul luminos poate fi depăşit, alţii au răspuns: „Absurd! Viteza luminii va rămâne totdeauna limita iuţelilor în Univers!…” Se obişnuiseră cu teoria aceasta şi le venea greu să mai iasă din tiparele ei.

Pedro râse, domol, încercând să mă facă să zâmbesc şi eu.

Tăceam, crispat. O altă amintire venea să se suprapună peste frământarea prezentului. Venea de departe, de lângă Steaua Polară. „Pământ-100!” Robotul sovietic descoperit de astronava „Vulturul” pe una din planetele astrului polar, emisarul neînsufleţit, trimis în Cosmos la zece ani după biruinţa comunismului, ne întâmpinase cu o veste neaşteptată, uluitoare… Dar atunci nu-i dădusem crezare.

Îmi scăpă un uşor oftat. Pedro tresări, mirat.

— Nu e nimic, îl liniştii eu. Un crâmpei dintr-o cale lungă… Te rog să continui.

— Hm Rădăcinile trecutului!… Sunt încă trainice!

Îşi răscoli cu mâna părul negru ca pana corbului. Surâsul înflori din nou pe faţa lui. Uriaşul îmi vorbi, parcă şi mai pasionat:

— De la o vreme, omul vede altfel natura, aşa cum e necesar, sub infinitatea ei de posibilităţi. Şi de-atunci, ea i se supune tot mai mult, dezvăluindu-şi silită splendorile…

Conteni, furat iarăşi de imaginea Galaxiei. O privi visător…

— Între om şi Cosmos a început o luptă mută, care pe care! Unul rezista prin inerţia şi încăpăţânarea nesfârşirii, celălalt atacă înverşunat, dârz, de neclintit din hotărâre. Cine poate opri fantezia? S-ar încumeta cineva să ridice stăvili în faţa imaginaţiei omeneşti? Nu cred!…

— Şi totuşi, replicai eu, fantezia activă, generatoare de idei noi, merge mai repede decât realizarea, uneori cu secole întregi! …

— E adevărat. Dar nu se va mai întâmpla aşa. Necazul venea, adesea, din sărăcia forţelor şi a armelor cu care îşi începea omul atacul. Cum să ajungi la alte galaxii când în cale îţi stă pragul luminii? Depărtările intergalactice se măsoară în milioane de ani-lumină! Cât durează viaţa unui om? Două, trei sau patru sute de ani în cazuri excepţionale. Nu de la astronavele luminale trebuia să vină soluţia. Era inutilă o astfel de căutare…

Se ridicase de pe scaun, nu-şi mai găsea locul.

— Şi totuşi, omul dorea să atingă cu mâna substanţa din alte galaxii, s-o vadă cu ochii lui, dorea să ştie că spaţiul şi timpul nu-l mai opresc în căile lui. Unii au plecat în Cosmos şi s-au întors după câteva secole. Voi aţi făcut la fel. V-aţi întors în mijlocul altei lumi. Generaţia voastră de oameni v-a pierdut urma şi a murit fără să vă mai vadă. Informaţiile pe care le culege un astronaut ce se întoarce după două secole, pentru generaţia lui, nu au nicio valoare concretă.

— Cum aşa, astfel de zboruri nu pot fi de niciun folos? Gândeşte-te, câte jertfe!…

Mă zăpăcise complet declaraţia lui Pedro. Dar el dădu din cap:

— Tocmai asta e! Jertfele! Oamenii acceptau de bună voie să-şi petreacă ani mulţi din viaţă, zburând spre vreo stea, şi să se întoarcă pe Pământ, după ce culegeau câteva date, cum au putut şi cum s-au priceput. Omenirea, desigur, ar fi ajuns la o sumă de cunoştinţe despre Univers, pe această cale, dar, poate, numai după multe milioane de ani! Ştii tu câtă vreme s-ar scurge pe Pământ în timp ce o astronavă fotonică ar face un drum, dus-

întors, până la limita Universului vizibil?

— Dacă nu mă înşel, vreo cinci sute de miliarde de ani…

— Nu te înşeli!… Cinci sute de miliarde de ani! Omul care ar face acest voiaj s-ar putea întoarce după vreo două sute de ani petrecuţi pe astronavă. Ar aduce cu sine impresii şi informaţii, poate extraordinare. Dar, zburând cu viteza luminii, pe cine va mai întâlni la înapoiere? Între timp, pe Pământ s-au scurs miliarde de ani. Cui i-ar fi de folos zborul său? Peste cinci sute de miliarde de ani, omenirea şi Sistemul Solar, poate, îşi vor fi încetat de mult existenţa. Aşa cum frământările scoarţei schimbă faţa continentelor, cele din Cosmos, neîncetatele frământări din galaxii şi ciocnirile dintre acestea, modifică profund structura Universului de n-o mai recunoşti în câteva zeci de miliarde de ani… Omenirea, între timp, se va fi mutat în alte sisteme stelare. Dar unde s-o caute? Mai are el răgazul s-o facă?

— Nu va întâlni omenirea lăsată, dar poate da peste o altă lume de fiinţe raţionale. O să le împărtăşească lor experienţa câştigată… Sau va rămâne acolo, într-o altă lume de oameni…

— … Dacă lumea aceea nu va fi aflat, cu mult înainte, o cale mai simplă de explorare a Universului…

Nu mai ştiam unde vrea să ajungă. Aşteptam cheia care să-mi deschidă portiţa înţelegerii.

— Te miri, surâse Pedro, dar nu e nimic de mirare. Pur şi simplu, omul nu se putea mulţumi cu o astfel de rezolvare. O logică simplă îi şoptea că îngrădirea vitezelor nu poate fi compatibilă cu infinitatea Universului…

— Sigur că da!

Mi se părea firesc, grozav de firesc!

— Au venit apoi faptele şi i-au întărit convingerea.

— Da, mi-a vorbit Ila Tan!

— Rămânea însă un semn de întrebare. Cum trebuie folosită de om legea după care unele fenomene din natură se propagă cu viteze superioare luminii? Au fost supuse unei severe analize toate noţiunile vechi despre spaţiu, timp, viteză, forţă, inerţie… Până la urmă, ştiinţa s-a oprit asupra noţiunii de inerţie. Omul a trecut multă vreme pe lângă această noţiune banală, cunoscută de toată lumea. Sute şi sute de generaţii s-au mulţumit s-o consemne, fără să-i acorde importanţa cuvenită. Ţineau seama

de ea, dar nu încercau să-i pătrundă sensul…

Tăcu. Mă privi întrebător gândind, poate, că n-am să înţeleg tot ce-mi va spune. Întoarse capul şi mai privi o dată vâlvătaia Căii Lactee. Nerăbdarea de a-l asculta mă frigea.

— Şi… mai departe?

— Mai departe?!… Prima concluzie se cunoştea de mult: forţa de inerţie este cauza care opune rezistenţă mişcării. Forţele de inerţie se nasc în multe feluri şi se opun cu atât mai îndârjit, cu cât accelerările sunt mai mari. Când accelerăm, încercăm să învingem opoziţia crescândă a inerţiei. Inerţia mişcărilor în oceanul gravific şi electromagnetic al Sistemului Solar l-au determinat pe Einstein să postuleze graniţa vitezelor în Univers. După teoria lui, corpul care ar zbura cu viteza luminii ar trebui să aibă o masă infinită.

— Asta ar însemna că nimeni nu l-ar putea accelera mai mult decât atât… Aha!… Adică inerţia ar deveni infinită…

— Exact.

Nu ştiu ce avea Pedro. Se opri iarăşi, cu ochii pe ecranul telescopului. Poate că el desluşea sensuri ascunse în viaţa Galaxiei ce pulsa în depărtări. Poate se gândea la generaţiile viitoare, pentru care spectacolul cosmic din faţa ochilor noştri va deveni familiar, ca orice lucru repetat la nesfârşit. Dar de ce tace Pedro?

Îmi ghicise parcă gândul şi reluă, fără să-şi dezlipească privirile de pe ecran:

— Trebuia biruită inerţia relativistă, aşa cum găsiseră mijlocul s-o facă o seamă de alte fenomene din natură. Miliardele de ani-lumină, ce se aştern între Pământ şi lumile din Cosmos, nu pot fi străbătute în timp util decât învingând inerţia, legea cu care Universul contrazice mişcarea, o neagă, i se opune. Sosise momentul să se conceapă astronave de tip nou, vehicule care să poată zbura, în ciuda inerţiei, cu viteze superluminale…

— Ah, da! Mi-am amintit de comunicatele Marelui Consiliu. Ce găgăuţă am fost!… Şi cum a fost biruită inerţia?

Liniştit, ca şi cum ar fi fost vorba de un fapt divers, Pedro îmi răspunse:

— Pe o cale nouă şi neaşteptată… Tu în clipa asta te bucuri de roadele acestei victorii!

Omul din faţa mea părea cea mai autentică întruchipare a

eroului învingător al naturii. În ochi îi jucau luminile unor forţe pe care eu nu le pat intui încă. Desigur, numai unor oameni ca el ie este sortit să bată legea duşmănoasei inerţii...

5. UNDE MERGEM?

— Atenţie la inelul galactic!…

Era o comunicare laconică venită din partea lui Iuri Vluur. Pedro îşi aţinti privirile pe imaginea Galaxiei.

— Ce se va întâmpla?

Nu vedeam încă nimic. Mă apropiasem de adjunct şi îi şoptisem întrebarea la ureche.

— Cred că e vorba de o explozie… Un fenomen destul de rar…

— Va exploda centrul Galaxiei?!

Prietenul meu râse, prinzându-mi braţul cu palma lui uriaşă.

— Ei, nu chiar o explozie din acelea bănuite ce tine! Nucleul galactic a încărcat inelul cu prea mult hidrogen şi urmarea e normală; va urma o explozie de uşurare.

— Explozie de uşurare… Grozav! Şi de câte ori pe an se întâmplă fenomenul ăsta?

— Pe an?! Radiotelescoapele pământene se bucură dacă îl prind o dată la treizeci de ani!…

Deodată, cercul de foc din jurul nucleului central se umflă peste măsură. Dar nu plesni. Începu un neaşteptat joc de lumini şi umbre de ai fi spus că o mână nevăzută îşi face de lucru cu centrul Galaxiei. Inelul pulsa tot mai repede.

— E nemaipomenit! Făceam şi eu explozie, dacă nu îmi descărcăm încordarea şi uluiala.

În sfârşit, inelul se sparse!…

O lumină orbitoare înecă imaginea miezului galactic. Părea că Galaxia s-a aprins şi va arde toată.

— Cât va dura prăpădul?

— Câteva zile…

— Şi pe urmă?

— Explozia se va stinge şi o s-o ia de la început… Peste câteva zeci de ani, alţi exploratori vor fi martorii unei noi izbucniri. Încă nu e precis stabilit dacă vulcanii centrului galactic își revarsă lava numai sub formă de hidrogen…

— Ar fi posibile şi alte stări ale materiei?

— Cred că da. E prea dens miezul Galaxiei, prea frământat…

Acolo domnesc forţe care pot crea şi alte stări ale materiei. Presiuni uriaşe, temperaturi de miliarde de grade, ciocniri dintre nucleele hidrogenului… Un laborator de energii enorme! …

Rămase visător. Cine ştie pe unde îi alerga mintea!

În spatele nostru auzirăm zgomot de paşi. Era Iuri Vluur. Se apropia cu ochii uşor aprinşi.

— Ne-a fost dat să vedem Galaxia în flăcări!

Parodia, râzând, titlul unui spectacol la care asistasem şi eu, cu cinci ani în urmă. Îi spunea „Sirius în flăcări”. Conducătorul spectacolului ar fi avut ce vedea aici…

— Cine a dat alarma, Iuri? Detectoarele de câmp universal?

— Ele şi grupul M-l. Intensitatea semnalelor a crescut de peste nouă ori.

— Bănuiau că asta o să urmeze?

Era limpede că altceva nu poate fi…

Începu să mă chinuie o întrebare.

— Am o nedumerire… Galactica 2 se află departe de Galaxie, la câteva zeci de mii de ani-lumină…

— Da.

— Ştiam că lumina va ajunge la noi abia peste zeci de mii de ani. Cum aţi prevăzut fenomenul?

Comandantul se uită la mine liniştit.

— Ceea ce spui e adevărat. Explozia pe care am văzut-o s-a petrecut de mult, când pe Pământ abia începeau să mijească zorii societăţii omeneşti. Lumina a ajuns aici abia acum… Dar perturbările câmpului universal au venit aproape instantaneu şi au lăsat urme persistente asupra spaţiului extragalactic.

— Încep să înţeleg!… Iar când a sosit şi lumina ce pornise odată cu el, ciocnirea dintre ele a dus la creşterea semnalelor pe care le-aţi detectat voi. Un fel de coincidenţă realizată de natură, nu?

— Reporterul nostru e la înălţime!…

Comandantul mă prinse de umeri, strângându-mă încântat.

— Încă puţin şi vei lua parte directă la cercetări!

Era măgulitor pentru mine tot ceea ce spunea Iuri. Simţeam şi eu că mă mişc mai uşor în lumea ideilor ştiinţifice. Asta mă umplea de o plăcere uşor de înţeles.

— Mai sunt încă multe pe care eu nu le înţeleg… Şi nici nu

ştiu dacă voi putea vreodată să le pătrund tâlcul!…

— Asta nu cred! râse Pedro. Le vei înţelege odată pe toate.

— Adjunctul ştie ce spune, ziaristule! Numai să nu te pierzi în nimicuri, întări şi Iuri.

— Nu mă credeţi… Uite, Pedro mi-a vorbit despre inerţie. Da, e clar că Natura are contradicţii. Îi este proprie mişcarea şi totuşi i se opune prin legea inerţiei… Cum?

— Foarte bine, răspunse Pedro. Când înoţi, se opune apa, cu o rezistenţă înverşunată. Aidoma procedează orice câmp în care te mişti. Deodată, când te biruie, îţi impune legea lui. Nu te mai lasă să apeşi pe accelerator.

— Adică, apare „zidul”!… Astea le înţeleg eu.

— Poţi înţelege şi restul, sublinie comandantul.

Prinsesem capătul firului şi acum trebuia să-l desfăşor până la capăt.

— Să nu zâmbiţi, dar tot nu pricep cum te poţi desprinde din mrejele inerţiei!

Cei doi uriaşi se priviră. Ştiam că nu ascund nimic rău în privirile acelea. Mi se păru însă că abuzasem de răbdarea lor, dar până la urmă aveam să constat că nu-i adevărat. Tot ce îmi spuneau, o făceau deschis, cu plăcere, cu dorinţa fierbinte de a-mi lărgi orizontul cunoaşterii.

Galactica *2* mai avea de studiat Galaxia şi împrejurimile acesteia. Aparatele încă nu-şi încheiaseră programul. Grupele de serviciu erau la posturi şi viaţa astronavei se scurgea firesc, după menirea ce i-a fost încredinţată.

Îmi răspunse Pedro:

— Să revenim la exemplul înotului. Forţele de care dispune un om îl ajută să atingă o viteză maximă de alunecare.

— Desigur.

— Ce face omul, pentru a depăşi acest prag?

— Se urcă într-o barcă.

— Sau într-un vehicul amfibiu cu motor. Viteza creşte cu cât se cheltuie mai multă energie.

— Asta e limpede.

— Dacă asta e limpede, restul nu prezintă dificultăţi… Să mergem mai departe. Istoria rachetelor fotonice o ştii. Un jet de fotoni ţâşneşte prin ajutajul posterior şi împinge racheta înainte. Acceleraţia şi viteza cresc pe măsură ce se cheltuie energie.

Până când?

— Până când creşterea se va opri la poalele zidului luminos.

— Corect! Viteza fotonilor care împingeau astronava şi-a atins apogeul. Până de curând un alt mijloc nu exista. Niciun alt jet nu putea depăşi viteza undelor luminoase. Câmpul electromagnetic şi gravific triumfau, iar omul nu avea la îndemână motoare mai puternice. Natura se părea că pusese punct visurilor omeneşti!

— Punctul şi-a adăugat o virgulă!

Comandantul se ţinea de şotii. Râdea, în timp ce ochii nu şi-i mai desprindea de pe miezul învolburat al Galaxiei.

Adjunctul îşi reluă locul pe colţul mesei de comandă.

— Câmpurilor electromagnetice şi gravifice li s-a opus un zid prin care acţiunea lor nu mai putea trece…

— Adică?

— Câmpul de forţe zero!

Uimirea mea nu mai avea margini.

— Niciodată n-am să înţeleg asta!… O forţă zero nu mai e forţă!

— Nu te lega de termeni. Câmpul de forţe zero este spaţiul din jurul astronavei în care legea inerţiei îşi pierde puterea. Înţelegi?

O idee vagă începu să mi se contureze în minte. Am răspuns în doi peri:

— Oarecum, înţeleg… Câmpul de forţe zero e un manşon care izolează astronava de spaţiul înconjurător.

— Dar nu cu totul!

— Ori o izolează, ori o lasă în pace!

Începuse să mă enerveze jocul ideilor.

— Păstrează-ţi firea! O izolează de forţele care n-ar fi lăsat-o să-şi mărească viteza peste pragul luminos…

— Aşa, da! sării eu. Ar fi imposibil să rupi orice legătură cu Universul. Asta ar fi absurd! Nu poţi să fii în afara Naturii din jurul tău. Ce, se poate face un gol în spaţiu şi să fugi din sânul materiei?!

Un hohot de râs zgudui cupola ele observaţii.

— Revolta împotriva absurdului!…

Vorbise Iuri, continuând să râdă. Pedro, amuzat, mă felicită.

— Ai sesizat perfect sensul izolării Galacticii 2. Spaţiul şi timpul din interiorul astronavei rămân neinfluenţate de acţiunea

exteriorului. Mai precis, rămâne doar influenţa câmpului fundamental. Trăim şi aici într-un ritm aproape identic cu cel al Pământului. Acesta e sensul izolării prin câmpul de forţe zero!

Ei, da, acum putem spune că s-a făcut lumină! Mai rămânea un singur fapt neclar.

— Pentru a rupe legăturile supărătoare cu exteriorul, trebuie energie... Poate foarte multă energie. De unde o luaţi? Şi, stai! Mai e ceva...

— Ce anume?

— Ai rupt legăturile... Ei şi? O să rămâi mult şi bine pe loc. Cine te va împinge dinapoi?

— Cosmosul!

— Faci glume! Cum o să te împingă Cosmosul?

— Bob, nu e deloc o glumă. Imaginează-ţi următorul caz. Te afli scufundat într-un bazin cu apă. Deodată, într-o direcţie oarecare, se face un coridor liber. Ce se va întâmpla cu tine?

Mă gândii puţin.

— O să fiu împins în coridor.

— De către cine?

— Ei, na! De presiunea apei care mă apasă din toate părţile.

— Şi?

— Păi, e simplu! Voi fi obligat să alunec prin coridorul gol, împins de la spate de forţa lichidului care caută să mă elimine din sânul lui.

— Acum să generalizăm. Ştii că orice astronavă este apăsată de inerţie din toate direcţiile. Deodată, facem ca pe direcţia înainte legea inerţiei să nu i se mai opună. Ce va urma?

Parcă s-ar fi rupt ceva în mine! Pâcla de pe minte se risipi într-o clipită şi izbucnii:

— Pe sfântul Bavon! Cosmosul o să împingă astronava!... Drumul înainte va fi liber!

— Când cheltuia energie în rachetele fotonice, omul căuta să biruie inerţia pe o direcţie oarecare. Voia să scape de apăsarea ei.

— Iar acum rupând rezistenţa inerţiei pe direcţia înainte, Cosmosul vine din urmă şi împinge cu forţa lui infinită... Straşnic!

— Ei, nu e chiar infinită! surâse comandantul.

— De ce?

— Singur spuneai că nu se poate rupe orice legătură cu Universul!

— Aha!… Poate alte ziduri, dincolo de pragul luminii!…

— Depinde…

În tonul vorbei lui Pedro plutea enigma.

— De ce depinde?

— De viitor. Limitările sunt numai istorice. Galactica 2 este prototipul superlumnavelor viitorului. Cu cât se va mări puterea generatorului de câmp-zero, cu atât mai mari vor deveni vitezele limită obţinute.

— Deci îngrădirea nu mai este principială, legată de vreo lege!

— Deocamdată nimic nu pare să infirme ipotezele cele mai optimiste.

Intră în vorbă şi Iuri:

— Natura are o infinitate de moduri în care îşi poate manifesta existenţa. Ceea ce noi am aflat acum sau căutăm încă, undeva, în altă parte a Universului, alţii vor fi găsit de mult. De aceea, bucurându-ne că avem putinţa să stabilim o punte între Pământ şi alte galaxii, aşteptăm să descoperim şi fiinţe raţionale, superioare nouă, de la care să învăţăm ceea ce noi am putea cunoaşte numai după milioane de ani de căutări…

Era impresionant ceea ce spunea Iuri, dar eu nu puteam să-mi opresc admiraţia faţă de chipul în care omul se apăra împotriva inerţiei cosmice.

— Pedro, nu mi-ai răspuns de unde îşi face astronava rezervele de energie?

— Din acelaşi Cosmos!

— Cum?… Din Cosmos? Dar ce, Cosmosul are energie disponibilă?

— Are. Mă mir că nu ai aflat despre descoperirile lui Aram Tan, soţul Ilei. Spaţiul sideral este umplut cu energia multor câmpuri, printre care şi câmpul fundamental. Totul e să-ţi faci antene potrivite cu ajutorul cărora să culegi energia acestui câmp.

Ceva nebulos îmi veni în cap. Cândva, de mult, înainte de evadarea mea în Cosmos… Era un episod scandalos din viaţa industrială. O întreprindere din ţara mea funcţionase multă vreme cu energia captată din emisiunile posturilor de radio şi

televiziune. Cât de mare putea fi energia aceea furată? Asta nu-mi dau seama nici acum. Oricum, furtul a fost descoperit. Ce zarvă s-a făcut!…

— De ce stai pe gânduri?

Comandantul îşi lăsă o mână pe umărul meu.

— Căutam să-mi imaginez procesul prin care vă folosiţi de energia Cosmosului… E tulburător tot ce îmi povesteşti!…

— Te vei obişnui.

— Să baţi Cosmosul cu propriile lui arme!… Forţele de inerţie în favoarea mişcării!…

Pedro se legănă pe masă, râzând.

— Dacă vrei să faci literatură, n-am nimic împotrivă. Doar eşti reporter!

Un alt gând începuse să-mi dea ghes. Suprasarcina accelerărilor, aproape nesimţită pe bordul Galacticii!

— Astronava poate să accelereze şi să frâneze aproape instantaneu, nu?

Îmi răspunse de data aceasta Iuri:

— Limitarea puterii generatorului de câmp-zero interzice frânările şi accelerările instantanee. Totuşi, manevrele sunt incomparabil mai rapide decât în cazul rachetelor fotonice.

— Straşnic!

Nu ştiam ce să mai spun ca să-mi exprim admiraţia şi bucuria de a fi pe bordul Galacticii.

Se aşternu tăcerea. Comandanţii controlară, în linişte, cât mai aveau de lucru grupurile de observatori. Ne întâlniserăm cu norocul. Un fenomen ca acela, rar, era o surpriză.

— Într-acolo s-a îndreptat Galactica 1!… Pe unde o fi acum?

Degetul lui Iuri arătă în direcţia centrului galactic.

— Poate că şi ei asistă acum la o astfel de revărsare de forţe, veni completarea lui Pedro.

— Cine poate şti unde se află?… M-aş bucura dacă am primi din partea lor o veste.

— Să încercăm să-i chemăm noi!

Era propunerea mea. Nu veni niciun răspuns.

— De ce tăceţi?

Părea că nici nu m-au luat în seamă.

În sfârşit, vorbi adjunctul:

— Ce să le spunem?… Abia suntem la începutul drumului…

Tot ce vedem noi acum, e sigur că şi ei au văzut mai bine chiar decât noi, doar sunt lângă inelul Galaxiei…

Am tăcut, înghiţind în sec. Nu o nimerisem.

În clipa aceea, în sală răsună vocea metalică a robotului-pilot:

„Apel către comandant!… Apel către comandant!… S-a primit răspunsul Marelui Consiliu…”

Porunca lui Iuri veni prompt:

— Reprodu-l!…

O scurtă pauză.

Unduirile de metal cântător umplură sala de observaţii:

„Marele Consiliu trimite un salut fierbinte echipajului Galacticii 2!… Omenirea aprobă continuarea zborului în direcţia Lebedei-A. Urăm superlumnavei drum bun şi succes deplin!”

În ochii celor doi comandanţi luciră reflexele unei bucurii, poate, nemaiîncercate de ei.

Pedro se apropie de Iuri şi îl îmbrăţişă. Veni şi lângă mine. Ca pe un fulg, mă ridică cu o mână deasupra capului său şi începu să se învârtă.

Nu mai înţelegeam nimic. De unde ţâşnise torentul acela de entuziasm? Bănuiam eu ceva, dar încă nu puteam fi sigur.

Adjunctul mă aşeză din nou pe picioarele mele, ţinându-mă de umeri.

— Înţelegi tu, reporterule?… Plecăm spre Lebăda-A!… Pământul, Marele Consiliu sunt de acord!…

Iuri Vluur, reţinut ca de obicei, se plimba încet prin încăpere, cu faţa luminată de un zâmbet plin de mulţumire. Trăia bucuria în felul său.

Voiam să ştiu ce-i cu Lebăda.

— De ce te bucuri că vom pleca spre Lebăda? Şi ce-i cu Lebăda asta?

Pedro rămase descumpănit:

— De radiogalaxia Lebăda-A nu ai auzit niciodată?

Parcă mai ascultasem eu cândva povestindu-se de Lebăda. Nielsen şi cu Giulio discutaseră cu aprindere tocmai despre galaxia asta. Nu am reţinut de ce se contraziceau.

— Nu cunosc aproape nimic despre ea.

— Ei, reporterule!… Tocmai despre dubla galaxie din constelaţia Lebăda nu ştii nimic?

Iuri se oprise lângă mine şi mă certa cu îngăduinţă.

Îmi atrase atenţia, arătând cu mâna spre imaginea Căii Lactee:

— Închipuie-ţi două galaxii ca astea lovindu-se una pe cealaltă, ciocnindu-se…

— De aceea îi spune galaxie-dublă?

— De aceea.

— Şi de ce trebuie să mergem noi acolo? Altceva mai interesant nu există în tot Cosmosul?

— Acolo e prăpăd, Bob!… Se lovesc cumplit una pe cealaltă! Explozia din centrul Galaxiei noastre e un fleac pe lângă ce se petrece în Lebăda!

Nu-mi venea să cred.

— Auzeam, odată, că ciocnirea dintre galaxii se petrece fără prea multe urmări… Stelele sunt atât de îndepărtate unele de altele, încât cu greu ajung să se ciocnească.

— Tocmai în asta constă taina Lebedei-A! Încă de secole, radiotelescoapele prind semnale ciudate, care atestă că acolo se întâmplă ceva ieşit din comun. E prea puternică radioemisia Lebedei pentru a o trece cu vederea…

— Puterea ei este a doua, în ordine, din câte surse cunoaştem în Univers!

Completarea lui Pedro mă uimi şi mai mult.

— Chiar aşa?… Şi ce distanţă e până acolo?

— Nu mai mult de trei sute de milioane ani-lumină…

— Trei sute de milioane ani-lumină!… Pentru a vedea cum se ciocnesc două galaxii!… Nu e prea mult?

Iuri clătină din cap, zâmbitor:

— Niciun efort nu e prea mare când e vorba să dezlegi tainele naturii! Acolo se degajă o energie incalculabilă şi e necesar să aflăm în ce fel se face acest lucru!

— Nu are acuma Pământul destulă energie? Spuneaţi că luăm energia Cosmosului. La ce v-ar mai fi de folos şi izvorul din Lebăda?

— Ehei, prietene, nu aşa! Trebuie să ştii că nu după energie plecăm. Natura foloseşte acolo una din legile pe care noi nu le cunoaştem…

— Sau nu le bănuim! interveni Iuri.

— În orice caz, Lebăda-A este un punct de mare atracţie pentru ştiinţă. Apoi vor urma altele la rând… Vom vedea!…

Cu un gest hotărât, Pedro voia să-mi arate că nu mai încape nicio îndoială, totul se va petrece întocmai.

Pe neaşteptate, ecranul telescopului se stinse şi agregatele de observaţii îşi terminară funcţionarea.

Comandanţii aşteptau ceva.

Nu trecu mult şi sunetele vocii cântate a robotului-pilot se revărsară în sala de observaţii:

„Comandantul la post! Program de apărare! Comandantul la post! Program de apărare!”

— S-a dat alarma! Să mergem, Pedro!…

6. PRIMUL SEMN

Lui Bob i se făcu sete. Se ridică sprinten şi îşi umplu un păhărel cu lichidul răcoritor. Din două înghițituri sorbi toată apa.

„Apă…”

Pentru prima oară de când îşi luaseră zborul spre nemărginire, senzaţia rece a apei îi trezi în minte imaginea vie a unui izvor de munte, înconjurat de râpe abrupte în care copacii îşi înfig rădăcinile noduroase. Surâse amintirilor:

„Am să devin şi eu poet…”

Stătea în picioare, privind cu admiraţie cele câteva picături de apă ce mai stăruiau pe vasul din care băuse.

Se desprinsese din înlănţuirea blândă a visării şi porni cu paşi măsuraţi spre fotoliul de lângă psihograf.

„Nu, mai bine mă întind pe pat…”

Îl aştepta jurnalul necompletat. Gândul se transmise maşinii de memorat şi firul se depănă mai departe:

„I-am însoţit şi eu pe comandanţi până în sala comenzilor centrale. Pilotul-robot îşi făcuse datoria şi, după ce a transmis semnalul de alarmă, puse astronava în stare de zbor. Încet, încet, fără mugetul asurzitor pe care-l făceau rachetele străvechi, când îşi luau zborul, Galactica 2 porni. În abisul extragalactic, departe de orice urmă de stele, nimic nu te îndeamnă să crezi că te mişti. Chiar dacă ţi-ai roti privirile în toate părţile, de-ai cuprinde întreaga cupolă îngheţată a Cosmosului, de nicăieri nu te-ar vesti ceva că pluteşti, că nu eşti fixat de cine ştie ce stâlp nevăzut. În orice poziţie te-ai aşeza, senzaţia de nemişcare te copleşeşte. Până ce te obişnuieşti cu ea, de multe ori te poate pândi desperarea. Numai tăcerea din jur mai este atât de adâncă!

În Cosmos, aparatele de bord devin adevăratele organe de simţ ale omului. Când ele se defectează te paşte moartea, cu siguranţă. Mai ales aici, în afara Galaxiei! Unde să te mai întorci? Dacă antenele de reper încetează să mai funcţioneze, cine ţi-ar mai putea spune încotro s-o apuci, pentru a ajunge în

Sistemul Solar? Nimeni! Ai rămâne grăunte solitar de viaţă stinsă, rătăcitor veşnic printre galaxii…

Mă apropiai de cosmograf. O linie punctată, roşie, arăta drumul programat de comandanţi. Dâra verde, neîntreruptă, reproducea traiectoria pe care o parcurgea în clipa aceea astronava.

E ciudat să vezi, în miniatură, cum se aşază în spaţiu cele optsprezece galaxii din familia a cărei membră este şi Calea Lactee. Pe ecranul cosmografului totul se reprezintă în relief, aidoma aşezării galaxiilor în spaţiu.

Am făcut deodată ochii mari.

— Încotro zburăm? Ne întoarcem?

Sensul de zbor se opunea liniei trasate anterior de comandanţi.

— O scurtă abatere, numai de câteva minute…

Iuri Vluur îmi vorbise fără să întoarcă ochii spre mine.

Alături de Pedro, urmărea jocul indicatoarelor de bord într-o aşteptare calmă, liniştitoare.

Pe urmă am aflat rostul manevrei pe care o dictase pilotul-robot, la îndemnul creierului central.

Pe neaşteptate, în timp ce noi vorbeam încă în sala de observaţii, sistemul de gardă semnală apropierea unui uriaş bolid necunoscut. Venea drept spre astronavă.

— O şansă de unu la un miliard să te întâlneşti cu aşa ceva aici!

Boar atât mai spuse comandantul. Apoi se aşternu o tăcere îndelungată.

Astronava ocolea, pe un cerc larg, ţintind să ajungă în urma corpului ce venea cu o viteză foarte-mare.

Manevra de ocolire se încheie şi ne trezirăm în imediata apropiere a bolidului. Telescoapele erau în funcţiune, deopotrivă cu întregul sistem de apărare al astronavei.

Pe ecranul analizelor apăru înscris:

„Materie obişnuită, anorganică…”

Enorma îngrămădire de substanţă, ce îşi vedea de drum înaintea noastră, era cu mult mai voluminoasă decât astronava.

— Mai verifică o dată structura!…

Pedro se conformă cererii comandantului şi ordonă creierului central să repete operaţia de analiză.

Răspunsul veni curând:

„Materie obişnuită, anorganică… Predomină uraniul…”

— Da, e clar! Vine de la locul unui cataclism… S-a rupt şi a fost zvârlit în genunea extragalactică.

Observaţiile lui Pedro mă ajutau şi pe mine să-mi făuresc o idee despre sensul apariţiei acelui bolid în drumul nostru.

— Putem cupla anihilatorul antigravitaţional… Frânează!

Comenzile se executară prompt.

— Condensoarele de energie pe încărcare maximă!…

Trecură doar câteva secunde până când glasul unduios al pilotului-robot vesti:

„Încărcarea s-a sfârşit. Gata de zbor!”

Comandanţii zâmbiră.

— De astă dată nu vom zbura, robotule!

Adjunctul îşi însoţi observaţia cu un râs domol.

Tăceam, aşteptând înfrigurat sfârşitul acelor pregătiri parcă ameninţătoare.

— Ei, reporterule!… Priveşte bolidul şi întipăreşte-ţi imaginea lui în minte!

Privii cu atenţie conturul planetoidului ce se îndepărta de noi.

Îl auzii pe Iuri:

— Contact la antigravitaţional.

„Contact!” se înscrise pe ecranul manevrelor.

— Cuplează distrugătorul UIF[2]!

„Cuplat!”

— Putere medie… Aşa… Emis!…

„Emis!”

Trecură câteva clipe, fără să înţeleg mare lucru. Mă uitai spre Iuri.

— Ce, n-ai înţeles?

— Nu.

Pe ecranul telescoapelor se petrecu ceva neaşteptat. Conturul bolidului începu să oscileze. Substanţa din care era alcătuit se înroşi, mergând până la alb strălucitor. Apoi se strânse într-un ghemotoc ce emitea o lumină aproape orbitoare. Şi deodată, ghemotocul începu să se alungească şi să se strângă, de parcă l-ar fi tras două forţe în sens contrar. Mi se părea că totul e trucat, pentru a-mi lua mie vederea şi înţelegerea.

---

[2] Unde de înaltă frecvenţă, (n. a.)

— Ce s-a întâmplat cu bolidul?

— A fost prefăcut în plasmă…

— A patra stare a materiei, adăugă şi Pedro.

Era uluitor să vezi cum un munte uriaş, o adevărată planetă rătăcitoare, se transformase în câteva clipe în plasmă!

O amintire ştearsă, venită din timpuri aproape uitate, mi se cuibări în minte. Mai văzusem în viaţa mea agregate care produceau plasma. Pe vremea aceea, oamenii căutau să îmblânzească exploziile termonucleare. Făureau capcane magnetice în care globurile de foc, ajunse la multe milioane de grade, erau strânse în chingile unor câmpuri magnetice intense care ţineau loc de pereţi. Din câte auzisem, îmi dădeam seama că plasma, amestec de nuclee şi electroni fără legături între ei, se poate condensa şi sub efectul propriului ei câmp magnetic. Începe să pulseze, constrânsă de legile magnetismului ei intern, să rămână în limitele unui anumit volum. În natură, fulgerul globular, minunatul fulger globular, este o expresie a legilor care guvernează cea de a patra stare a materiei. Oare câte stări are materia? Numai patru?

— Ai înţeles, Bob?

Întrebarea lui Pedro, însoţită de un ghiont prietenesc, mă aduse la realitate. Zbaterile plasmei, în care fusese prefăcută „aşchia” aceea cosmică, erau ritmice, cu scăpărări fulgerătoare într-o parte şi alta.

— Desigur… Am înţeles… Dar nu e mai periculos acuma?

— Lăsat aşa, sub forma asta, ar putea ajunge într-un sistem planetar din Galaxie. Cine ştie ce năzbâtii ar face pe acolo!

Răspunsul lui Iuri îmi întări convingerea că inima aceea gigantică, arzătoare, ce se îndepărta de noi, ţintind adâncurile Galaxiei, trebuia făcută inofensivă.

— Cum veţi proceda?

— Am şi executat manevra…

În aceeaşi clipă, ecranul reproduse:

„Emis!”

Nu a trebuit să aştept prea mult. O ultimă zbatere şi apoi urmă împrăştierea. Lanţul plasmic se distrusese. Norul strălucitor, din nuclee şi electroni., poate şi din alte particule, se destrăma, devenind tot mai lăptos.

— E în ordine!

Pentru Iuri Vluur era în ordine!

— Vechiul program? întrebă Pedro.

Înainte de a-i răspunde, se gândi o clipă.

— Transmitem întâi un mesaj Pământului… După aceea vom porni. Încredinţează de pe acuma M.C.B.-ului[3] analiza programului de zbor… Eu merg să verific generatorul câmpului-zero.

— Bine, Iuri. Voi face întocmai.

Comandantul ieşi. Trecură câteva minute până când Pedro transmise Confederaţiei Solare mesajul Galacticii 2. Mulţumi întâi pentru îngăduinţa de continuare a zborului. Rezumă apoi cele petrecute în cursul popasului extragalactic. La urmă adăugă:

„… Astronava porneşte spre Lebăda. Forţele ne sunt în deplină integritate. Galactica 2 răspunde la toate comenzile. Salutăm cu dragoste Confederaţia Solară şi îi spunem: La revedere!”

Pedro se ridică. Părea uşor emoţionat. Sau poate fericit. N-aş fi putut spune ce sentimente îl încercau pe tânărul şi puternicul meu prieten.

Îşi găsi răgaz şi pentru mine:

— De ce ai rămas aşa? Nu te bucuri?…

— Uneori mă depăşeşte tot ce văd… De pildă, cum aţi împrăştiat globul de plasmă?

— Prin rezonanţă neutrinică… Rezonatoarele au căutat condiţiile optime în care plasma aceea putea să captureze neutrini şi, după aceea, a bombardat-o cu un flux concentrat, format din aceste particule…

— Bine, dar neutrinul este foarte penetrant. Din câte cunosc, poate să treacă prin Soare fără nicio abatere de la drumul său.

— Da, atunci când nu găseşte împrejurări potrivite pentru a se opri! Fiecare substanţă absoarbe neutrinii, selectiv, după energii.

— Aha!… Şi voi aţi bombardat plasma cu neutrini care aveau energia de rezonanţă?

— Fără îndoială!

— Înţeleg. Echilibrul magnetic s-a stricat şi plasma s-a risipit… Probabil sub acţiunea forţelor electrostatice.

---

[3] M.C.B. – Marele Creier Biocibernetic (n. a.)

Mă aprobă, bucuros de cunoştinţele mele, pe care nici eu nu ştiam când le căpătasem.

Pedro începu să fluiere o melodie pe care o îndrăgiseră tinerii de pe bord.

Nu ştiu de ce mă gândii în clipa aceea la ei. Câţi sunt, atâtea firi! Numai pasiunea este aceeaşi la toţi. Fetele sunt pline de temperament, cu voinţa oţelită. Dintre ele, Sola e cea mai drăguţă. Cât priveşte băieţii, sunt cu toţii foarte bine legaţi, musculoşi şi perfect pregătiţi pentru zborurile lungi. Am observat că tinerii mei colegi de zbor nu se miră niciodată când descoperă ceva nou. Privesc ineditul ca pe ceva firesc, parcă aşteptat. În mijlocul acestor fete şi băieţi, plini de elanul răscolitor al tinereţii, nu te poţi întrista niciodată… Un pământ miniatural, plutind în bezna tulburătoare dintre galaxii!… Şi oamenii de aici îţi insuflă convingerea că trebuie să mergi mai departe, tot mai departe, în numele omului, în numele visurilor!…

Am plecat din sala comenzilor, lăsându-l pe adjunct singur. Orice s-ar spune, trăisem o zi nemaipomenită!

Îmi era dat totuşi să mai aflu ceva nou. În sălile auxiliare de observaţii, astronomii şi astrofizicienii studiau un fenomen pe care eu nu l-aş fi luat în seamă: Câmpul magnetic perigalactic!

Da, Galaxia este înconjurată de vălul unor puternice câmpuri magnetice. Ca şi Pământul, uriaşa noastră Galaxie se scaldă într-o baie de câmpuri magnetice.

Se vede că ideea pe care mi-o făurisem odată despre zona cumplitei tăceri dintre galaxii era cu desăvârşire greşită. Aici, în spaţiul acesta, se învălmăşesc, într-o ţesătură pe care numai Natura este în stare s-o alcătuiască, nenumărate câmpuri. Vidul nu domneşte nicăieri în Univers, peste tot nemărginirea este umplută cu ceva… E menirea omului să-i afle conţinutul! Să determine în ce fel se creează formele substanţei şi ale câmpurilor. Să stabilească tot mai precis care sunt legile eterne ale spaţiului şi timpului!…

Da, da, legile eterne ale spaţiului şi timpului!.. Odată, acestea îi vor îngădui omului să devină cu mult mai puternic, mai puternic chiar decât un Iuri Vluur sau Pedro Alcoor!…

Pe bordul superlumnavei a început seara. Fără amurg, fără apus de soare. Oamenilor le place şi păstreze şi aici ritmul şi

succesiunea orelor terestre. Dimineţile sunt şi ele fără crepuscul, fără zori. Aici, toate zilele seamănă între ele. Nu se deosebesc decât prin ceea ce fac oamenii, prin conţinutul muncii care se schimbă de multe ori cu o viteză uluitoare. S-ar putea crede că e monotonă o astfel de viaţă. Ce prostie! Cum să te plictiseşti în mijlocul nemărginitei întinderi extragalactice? De aici cuprinzi totul. Limpezimea „cerului” este aici absolută, îţi îngăduie să priveşti încotro vrei.

Ziua de muncă s-a încheiat. Oamenii se pregătesc de odihnă. După aceea vor urma distracţiile. Muzica, teatrul, filmele, toate încântă, mângâie sufletele astronauţilor. Gustate mult sunt şi întrecerile sportive. Cele mai pasionate sunt concursurile de acrobaţie şi forţă. La acrobaţie participă şi fetele. Când e vorba de măsurarea forţei rămân numai băieţii.

Atunci când participă la concurs şi Pedro, întrecerea puternicilor este dominată de el. O singură dată adjunctul nu a putut învinge. Atunci când s-a întrecut cu Iuri. Rezultatul a rămas egal. Iscusinţa comandantului fusese mai eficace decât puterea lui Pedro. Forţa se câştigă mai greu, dar iscusinţa se poate învăţa repede. Şi adjunctul şi-a însuşit bine lecţiile lui Iuri Vluur. De câtva timp, campionul nostru nu mai are adversari.

Cel mai complet acrobat este un tânăr astronom. Pe locul următor vine Sola. Ah, cerule, mereu Sola!… Lui Robert îi place mai mult înotul. În bazin are puţini rivali. Câteodată înoată împreună cu Sola…

Eu am rămas credincios luptelor şi şahului. Pe vremuri, un ziarist din ţara mea avea de făcut faţă multor situaţii dificile din care putea să se aleagă cu o bătaie zdravănă. Cei de astăzi au perfecţionat mult vechiul sistem de luptă al japonezilor, judo, dându-i cuvenita frumuseţe de joc sportiv. Nu sunt un luptător strălucit, dar pe unii îi mai dobor, uneori, în aplauzele tinerilor mei spectatori.

Ila Tan este o interpretă de muzică plină de sensibilitate. Graţia, sentimentele adânci, chemările pasionate ale sufletului de femeie, toate se împletesc în bucăţile cântate de Ila. Avem aici şi ceea ce, cândva, se numea orchestră. Nu mai seamănă cu orchestrele de odinioară cunoscute de mine pe Pământ. Interpreţii au de executat partiturile la instrumente complexe. Fiecare dintre ele este un veritabil ansamblu armonic. Dacă ar fi

să caut un nume acestei formaţii, i-aş spune „ansamblul orchestrelor”. Cei de aici îi spun, simplu, orchestra noastră.

Departe de Galaxie, setea omenească de cunoaştere nu mai avea astâmpăr. Şi jurnalului eşti obligat să-i încredinţezi totul!... E lege!

Cine s-ar fi gândit că Sola o să-mi dea atâta bătaie de cap? E frumoasă, n-am ce spune. Păcat că e aşa de rece! Sau mi se pare numai... Nu ştiu, cu mine se poartă rezervat. Se înflăcărează cu uşurinţă, poartă cu pasiune discuţii despre orice vrei. Când vine însă vorba de sentimente, ocoleşte cu dibăcie făgaşul plin de ispite, găseşte iscusite ieşiri şi mă trezesc vorbind cu ea de cu totul altceva. Nici prin minte nu-ţi trece cât de abil se desface de cursele ce i le întind câteodată, când încerc să-i ghicesc gândurile tăinuite. Sau poate sunt eu obişnuit să cred că are gânduri tăinuite. Prietenele mele, de demult, aveau. Fata se poartă deschis cu mine, dar nu-i pot cere să accepte felul meu de a gândi. Are ea preocupările ei, visurile ei...

Mă gândesc că poate am pretenţii absurde. Oglinda îmi arată că totuşi Bob n-a îmbătrânit. Părul mi-a rămas tot negru, fruntea încă nu mi-e brăzdată de cute şi nici faţa nu mă trădează. S-ar putea ca ochii, din când în când, să mai fie tulburaţi de amintiri îndepărtate... Prostii! Ei şi ce dacă la tâmple nu sunt încă nins? E destul asta pentru a o cuceri pe Sola? Ce fire nevăzute ar uni vieţile noastre? Pe mine mă stăpânesc gânduri care Solei îi sunt străine. Ale ei le cunosc întrucâtva... Din păcate!...

Am mai spus-o de atâtea ori, dragostea nu e de nasul meu! Ce aş oferi dragostei? Povestea unui reporter bizar?

Pe Valia n-am reuşit să mi-o fac mai apropiată, îmi era prietenă, dar uneori se uita ciudat la mine, de parcă aş fi căzut din Lună. De fapt, chiar căzusem, din Cosmos, în mijlocul unei lumi noi. Eu, ce să mint, am iubit-o. O iubeam în felul meu. Când cineva îţi este apropiat, nu înseamnă că îl şi iubeşti! Valia mi-a fost o prietenă bună. Explozii sentimentale nu s-au produs niciodată între noi doi. Când am pornit spre galactodrom, se bucura că îmi văd visul împlinindu-se şi mi-a urat, fericită, drum bun. A înţeles că nu pot fi alesul ei... La naiba! Cu gândurile mele de atunci nici nu puteam fi vreodată!...

Totuşi nu mă pot minţi, îmi place Sola. Mi-o aminteşte pe Raymonde, frumoasa chimistă de pe „Vulturul”. La Raymonde

nu mă puteam gândi, era soţia prietenului meu, Karl. Dar la Sola? În definitiv, am dreptul să mă gândesc la cine-mi place!

E ciudat acest sentiment. Poate să-ţi devină dragă o fată chiar şi în afara Galaxiei, acolo unde legile pământeşti, legile nescrise ale dragostei, îşi pierd puterea. Oare chiar şi-o pierd?… Nu, nu-i adevărat! Purtăm aceste legi cu noi, le cărăm după noi ca şi-o umbră şi oriunde va ajunge omul, vor descinde şi ele…

Să te îndrăgosteşti la câteva zeci de mii de ani lumină depărtare de Pământ, în pustietatea asta eternă şi îngheţată! Iată subiectul unui roman.!…

Ei, şi? Nu mă poate opri nimeni să iubesc pe cine îmi place şi unde îmi place!

Întrebarea e dacă iubesc! Şi asta este o artă pe care o înveţi de la oameni şi mai ales sub imboldurile propriei tale inimi. Când eram tânăr oamenii m-au învăţat altceva. Inima? Ea a murit şi s-a născut, ca pasărea Phoenix, de nenumărate ori… Şi totuşi, un om ocolit de dragoste aduce cu un stejar fără podoaba coroanei.

Şi chiar dacă aş iubi-o pe Sola, ce folos! Mi se pare că de multă vreme nici lui Robert nu-i este indiferentă. Ei, asta-i! Duel între doi îndrăgostiţi, sub cupola extragalactică!… Ciudate gânduri ţi se mai vântură prin cap, dragă Bob!

Poate că e firesc. După o zi ca asta, te şi poţi scrânti puţin!…

Credeam că ceilalţi îşi îndeplinesc programul de distracţii şi odihnă. Televideofonul m-a informat că unii mai sunt la posturile lor şi muncesc. Pe Iuri şi pe Pedro i-am văzut în sala de pilotaj, preocupaţi. Nici nu au observat că mă uit la ei prin ochiul televideofonului…

Ce-i asta? Astronava şi-a schimbat direcţia de zbor. Mi-o spun aparatele din cabină.. În sfârşit!… Galactica 2 porneşte spre ciudata Lebădă-A!…

Cât de repede se schimbă viteza! Pragul luminii a şi rămas în urmă!… Acceleraţia creşte mereu… Cât de straniu mi se pare! În fiecare secundă parcurgem zeci, poate chiar sute de miliarde de kilometri. Şi viaţa pe astronavă rămâne mereu legată tot de ritmul Pământului!… Fantastic! Confederaţia Solară îşi întinde domnia şi peste abisul dintre galaxii! Oriunde ajunge şi Galactica!…”

Bob îşi mai aruncă privirile spre vitezometrul încăperii. O

secundă rămase cu gura căscată.

„Formidabil!…”

Sări drept în mijlocul cabinei şi se apropie şovăitor de aparatul cu pricina. Se opri şi îşi aplecă încet capul.

„De un milion de ori viteza luminii!… Cât face asta?…”

îşi drese poziţia corpului şi începu să calculeze…

„Trei sute de miliarde de kilometri pe secundă!… Mi se întoarce mintea pe dos!…”

Se aplecă din nou.

„A crescut la dublu!…” îşi scutură capul şi începu să se plimbe agitat. ”

„Oare unde va ajunge omenirea asta? Ce legi necunoscute ale Naturii va mai supune visurilor sale?”

Ajunse din nou faţă în faţă cu vitezometrul. Râse încetişor, cum face omul când îl copleşeşte emoţia.

„Creşte…”

Tumultul sufletesc i se linişti cu greu.

„Te pomeneşti că omul de astăzi visează nemurirea… Legile ei!… Rămase locului, năucit de ideea ce-i trecuse prin minte. Ce-i aia?… Pe sfântul Bavon! Ce prostii îmi trec prin cap!”

Privind vitezometrul, mai adăuga:

„Iuţeala Galacticii tot creşte, dar pe tine, dragă Bob, te lasă balamalele… Filozofia e tare complicată!…”

Se apropie de pat.

„Mai bine mă culc… Somnul e sfânt!”

Şi peste puţină vreme, Bob adormi, cu un surâs pe buze.

Se trezi fără să-şi dea seama câtă vreme trecuse. Lângă pat îl zări pe Bip, care îşi tot balansa trupul înainte şi înapoi. Cei doi ochi cibernetici se luminau şi se stingeau, semnalizând parcă într-un cod misterios.

Bob visase ceva. Buimăcit încă de viziunile din somn, se ridică şi înţelese că Bip doreşte ceva.

— Ce cauţi aici, robotule?

— I-am pedepsit!…

— Ei, nu mai spune!

Reporterul uitase de toate şi începu să râdă.

— Pe cine ai pedepsit?

— Pe cincisprezece şi pe douăzeci…

„Şeful” roboţilor luase deci măsuri împotriva unor subalterni!

— Bravo!… În ce fel ţi-ai arătat mânia?
Tăcere. Bip nu cunoştea termenul. Bob înţelese.
— Cum i-ai pedepsit?
— Le-am tăiat alimentarea cu energie… Ei plâng!
— Zău?! Chiar plâng?
— Plâng!…
Un hohot de râs ţâşni din pieptul reporterului.
— E nemaipomenit!…
Râdea cu lacrimi.
Până atunci nu-şi făcuse de lucru cu roboţii ăştia care mişunau pe bordul astronavei. Descoperi însă că sunt grozav de interesanţi.
Robotul îşi aprindea şi îşi stingea licărul din ochi, așteptând parcă un îndemn nevăzut să-şi înceapă misiunea. Îndemnul era de fapt înscris în memoria lui…
— Cine te-a trimis, robotule?
În loc de răspuns, Bip îi făcu o propunere lui Bob:
— Să ne întrecem în glume şi aforisme!…
Reporterul sări din pat şi îşi puse mâinile în şolduri.
— Asta e formidabil!… Glume şi aforisme!…
— Să ne întrecem în glume şi aforisme!…
— Da, ia ascultă, Bip! Filozofie nu cunoşti?
— Filozofia este ştiinţa care generalizează cuceririle gândirii…
— Felicitări!
— Să ne întrecem în glume şi aforisme!
— Ăsta e pisălog!
— Pisălogul e un individ care plictiseşte pe cineva, repetând acelaşi lucru, cu insistenţă.
— Mă bucur!… Tu eşti un pisălog şi gata!
Bip îi mai reproduse o dată, liniştit, definiţia pisălogului.
Pe Bob începuse să-l scoată din răbdări. Nu mai ajungea la capăt cu robotul.
— Uite ce e, Bip!… Te rog să pleci şi să mă laşi în pace!…
— Pace… Pacea este echivalentul deplinei armonii…
— Cu ăsta n-o mai scot la capăt!
Tăcere. O bucurie copilărească îl cuprinse pe Bob.
— Aha!… Nu ştii ce înseamnă capăt… Te-ai ars, robotule!.. Nimic nu…

Dar Bip îşi formulase răspunsul:

— Ars… Ars… Ars… eşti tu!

— Ce naiba tot repeţi ars, ars? Obraznicule! Hai, lasă-mă singur! Pleacă!…

Câteva clipe trecură în linişte. Deodată, robotul debită o replică usturătoare:

— Ai scurtcircuit cerebral! Drege-te!… Şi ieşi.

Bob rămase zăpăcit. În viaţa lui nu-l mai certase un robot.

— Ăsta e fenomenal!…

Gândurile vesele se opriră aici. Pe neaşteptate, bordul Galacticii 2 fu cuprins de chemările ameninţătoare ale alarmei generale. Marele pilot cibernetic declanşase cea mai desperată alarmă pe care o putea face.

Bob încercă să-şi imagineze cauza. Nimic serios nu-i venea în minte.

„Ce ne poate, oare, ameninţa?”

Nu frica îl făcu să-şi pună această întrebare. De mult uitase ce e teama. Voia doar să înţeleagă pentru ce zguduie alarma corpul superlumnavei.

„Câmpurile izolatoare o feresc de ameninţarea forţelor obişnuite… Atunci?…”

Galactica 2 începu un ocol imens, abătându-se din drum.

„Se abate de la liniile de câmp!… Oho!”

Bob se obişnuise cu semnalizările aparatelor din cabină.

Alarma continua mereu, răsunând cu putere.

„Oare ce s-o fi ivit în calea noastră?”

Reporterul mai trăise cândva, demult, clipe asemănătoare. O uşoară senzaţie de nesiguranţă i se furişă în inimă.

„La naiba!… Nu cred!… Galactica nu se teme de nimic!…”

Încercă să ia legătura cu Iuri şi Pedro pe care îi ştia în sala de pilotaj. Nu răspunse nimeni.

„Ei, drăcie!…”

Se grăbi să iasă din cabină. Pe culoar zări şi alţi colegi de zbor care treceau pe lângă el în goana rulantului electric. Sări şi Bob pe rulant şi o porni împreună cu ceilalţi spre sala comenzilor centrale.

Ajunseră. De cum intrară, în faţă le apăru o scenă neaşteptată. Mare parte din echipaj se adunase deja acolo. La posturi rămăseseră doar cei de serviciu.

Aplecaţi peste pupitrele de comandă, Iuri şi Pedro, uzi leoarcă de sudoarea care le curgea şiroaie, se luptau să imprime Marelui Pilot o serie de comenzi.

Calmi, fără grabă, o luau mereu de la capăt, fără să fi ajuns până atunci la vreun rezultat.

Se întâmplase ceva cu Marele Pilot sau chiar cu Creierul Central. Ceva de neînţeles!…

Încercările de redresare se dovediseră zadarnice. Manevrele eşuau, una după alta, fără nicio speranţă.

Comandanţii se opriră. Schimbară o privire plină de înţeles.

Iuri se întoarse către echipaj. Nimic nu-i trăda frământarea.

— Vă informez că pilotul-robot a ieşit singur din programul de zbor… Nu se mai supune comenzilor noastre! Deocamdată, asta e tot! Vă rog să vă ocupaţi fiecare posturile încredinţate!…

7. NEBUNIA PILOTULUI-ROBOT!

Încercările repetate ale celor doi comandanţi de a repune astronava în linia ei de zbor eşuară. Nu ajungeau la niciun rezultat. Pilotul-robot blocase definitiv toate releele comenzilor manuale, dând peste cap întregul program de zbor încredinţat creierului său biocibernetic. Undeva, la o depărtare foarte mare, în direcţia de zbor, locatoarele descoperiseră un corp cosmic. Venea spre Galactica 2. Spre zona aceea pilotul-robot nu mai voia să meargă. Ascultase indicaţiile analizorilor de identificare şi smulsese comanda din mâinile lui Iuri şi Pedro, angajând superlumnava pe un drum lateral

„Bătrânul lup cosmic”, Iuri Vluur, aproape istovit de atâtea încercări nereuşite pentru a stăpâni cosmorobotul, se aşeză pe scaunul de comandă. Îşi plimbă ochii peste aparatele de bord.

— Ce l-o fi speriat?

Întrebarea o rostise cu voce tare, privindu-l pe adjunct. Pedro stătea în picioare, cu o mână sprijinită de masa comenzilor, cu cealaltă ţinând un creion. Scruta cu privirile indicaţiile aparatelor de control.

— Ciudată situaţie, răspunse el. Pare cu adevărat foarte speriat!

În jurul pupitrului de comandă mai rămăseseră câţiva membri ai echipajului. Se uitau miraţi la duelul mut dintre cosmorobot şi cei doi comandanţi.

— Nu l-aş fi crezut în stare! mai adăugă Iuri, clătinând din cap.

Pedro căută încă o dată să redreseze zborul Galacticii. Strângând cu putere rozetele comenzilor globale, le răsuci de ai fi zis că praful se va alege din ele. Arterele de la tâmple i se umflaseră. Numai la lupte, când întâlnea vreun adversar puternic, i se mai întâmpla aşa ceva.

— S-ar părea că a înnebunit! Nu mai e chip să-l scoţi din apele lui.

— Nebunia lui mi se pare totuşi stranie, comentă Iuri, gânditor. Nu s-a abătut, pur şi simplu, din drum, luând-o razna.

Vrea să ocolească ciudăţenia asta care ne iese în cale… Nu ţi se pare curios?

Vorbeau unul cu celălalt fără să-şi dezlipească privirile de pe ceasurile de bord.

— Şi încă ceva… De câte ori forţăm comenzile manuale, alarma se înteţeşte, de parcă s-ar apropia o catastrofă. De asta ce spui?

— Hm! Mă bate un gând. Cuplez sistemul de gardă direct la receptorii cosmorobotului.

— Aha! Vrei să creşti sensibilitatea de analiză a identificatoarelor… Ideea nu e rea. Cuplează!

Operaţia se execută fulgerător. Dar în aceeaşi clipă izbucni o alarmă asurzitoare. Câteva capete apărură în uşa odăii.

— Închide circuitele de alarmă! strigă comandantul ridicându-se.

Nu mai trebuia să i-o mai spună cineva, căci Pedro întinse mâna la timp şi cu un gest hotărât scoase din funcţiune sistemul semnalizării sonore.

Iuri se aplecă peste ecranul cosmografului.

Adjunctul observă:

— S-a abătut şi mai mult. E un ocol uriaş.

— Totuşi, e un ocol, Pedro! Cel puţin avem siguranţa că mai e un sâmbure de logică în acţiunea pilotului-robot.

Ceasurile de control, cuplate la receptorii sistemului de analiză, începură să arate lucruri neaşteptate. Observaseră asta, aproape simultan, amândoi.

Se apropiară de ecrane şi rămaseră un timp în aşteptare. Pe fruntea lui Iuri tresări o cută şi sprincenele coborâră mai aproape de ochi.

— Mda!.. Se petrece ceva… Să mai aşteptăm puţin!

Ochii lui Pedro, de obicei senini, aproape veseli, păreau tulburaţi, mai adânciţi în orbite.

Cu o cutezanţă îndelung chibzuită, Iuri Vluur decise:

— Decuplăm circuitul receptorilor din sistemul-B!

— Ar fi prea de tot, Iuri!

— Să vedem… începe tu!

Venise şi Bob printre cei care asistau la manevră. Mare lucru nu înţelegea nimeni. Un singur fapt era stabilit. Cosmorobotul se ferea cumplit să dea faţă cu bolidul necunoscut.

Lupta dintre comandanţi şi cosmorobot luă o nouă întorsătură. Pilotul-robot era acum lipsit de antenele cu ajutorul cărora detectase şi analizase năluca din faţă, de care fugea înnebunit.

După ce sistemul-B ieşi din funcţiune, Iuri şi Pedro îşi aţintiră privirea pe ecranul cosmografului. Când văzură ce se întâmplă, o clipă amândoi rămaseră descumpăniţi.

— Vechea direcţie de zbor!

— Da, vechea direcţie… Pedro, cuplează din nou sistemul-B!

O uşoară emoţie tremura în glasul lui Iuri Vluur. Era însă greu de sesizat acest fapt. Numai adjunctul înţelese frământarea prietenului şi comandantului său.

Cuplă iarăşi circuitele sistemului cu pricina. Reacţia pilotului-robot nu se lăsă aşteptată.

— Iuri, astronava ocoleşte din nou…

Comandantul îşi prinse bărbia în mâini. Rămase aşa un timp. Cu ochii pironiţi pe ecranul cosmografului. Lumina verzuie, răspândită de iluminatorul aparatului, se reflecta intens pe faţa lui, subliniind parcă neclintirea voinţei.

— Dragul meu, pentru mine e clar!… Sau aproape clar!

În privirea lui Pedro scăpară lumina unui fulger. Ochii îi deveniseră acum ca nişte cărbuni aprinşi:

— Iuri, ar fi cea mai mare surpriză!

— Poate…

În jurul lor se adunase aproape tot echipajul. Dar nimeni nu cuteza să pună vreo întrebare. La vremea potrivită aveau să vină şi explicaţiile.

— Pedro, să ne gândim puţin cum să procedăm mai bine!… Riscul e mare!

— Într-un fel… Cred însă că sistemul antigravitaţional şi viteza ar putea fi de ajuns pentru a înfrunta acest risc.

Lui Iuri i se păru corect acest raţionament.

— Bine… Decuplează atunci sistemul-B. Scoate din funcţiune şi sistemul de distrugere gravifică şi explozivă. Vom păstra de gardă numai circuitul de respingere antigravitaţională. Să începem!

Un timp executară amândoi comenzile.

— Continuă tu, Pedro. Echipajul trebuie informat.

Adjunctul făcu un semn că a înţeles şi rămase singur stăpân

peste creierul cibernetic al astronavei.
Iuri se întoarse, liniştit, şi se adresă colegilor:
— După cum aţi văzut, cosmorobotul s-a opus vechiului program de zbor, de îndată ce a sesizat apariţia bolidului cosmic. A evitat întâlnirea. Un timp, am crezut că s-a produs o defecţiune. Dar nu putea fi vorba despre aşa ceva, întrucât dublorul încă nu intrase în funcţiune. Atunci am decuplat sistemul-B de gardă…
Comandantul Galacticii mai aruncă o privire tabloului de bord, urmărindu-l câteva secunde pe adjunct.
Reveni, calm:
— Bolidul care se apropie de noi are o viteză foarte mare. Analizorii sistemului-B au transmis concluziile lor creierului astronavei. Acesta, la rândul lui, şi-a formulat decizia de apărare şi a ordonat pilotului-robot să se abată din drum. De fapt, e vorba numai de o abatere temporară. E sigur că astronava, după ce ar fi făcut un ocol uriaş, s-ar fi îndreptat din nou spre Lebăda. Decuplând sistemul-B, cosmorobotul a revenit liniştit la vechiul program de zbor. Cu alte cuvinte, există un motiv care determină creierul astronavei să se ferească de corpul acela străin. Mai mult decât atâta: sistemul-B nu îngăduie nici măcar distrugerea bolidului, prin mijloacele care ne stau la îndemână!…
— Parcă s-ar teme şi de umbra acelui bolid! se uimi Robert.
— De fapt, ăsta e adevărul! Se teme de bolid, ca de o catastrofă. Cosmorobotul nu ştie altceva decât să se conformeze programului de apărare încredinţat lui. Ce vreţi, e un simplu creier cibernetic şi nu şovăie când e vorba să-şi respecte sarcinile fixate de om!…
Se întoarse către Pedro şi îl întrebă:
— Se mai abate din drum?
— Nu. Acum e liniştit. Ne apropiem de vechea traiectorie… Comandantul profită de răgaz şi continuă: Răspunsul pe care l-aţi auzit confirmă primele concluzii. Decuplând sistemul-B, astronava se poate apropia de corpul cosmic ce ne vine în întâmpinare…
— Nu e periculos să navigăm fără unul din sistemele de gardă? întrebă Bob.
— Credem că nu. Ştiu că sunteţi surprinşi de manevră, dar

tovarăşii mei de zbor vor înţelege că nu putem trece pe lângă această apariţie fără să-i dibuim înţelesul. Ce-i drept, avertismentul cosmorobotului e foarte serios. Nu vrea câtuşi de puţin să se apropie de zona bolidului. Totuşi noi ştim mai multe decât cosmorobotul. Vom folosi, la nevoie, mijloacele de apărare cele mai puternice care ne stau la dispoziţie: viteza astronavei şi repulsia antigravitaţională!

— Dar dacă ne aşteaptă o zonă cosmică ale cărei legi cosmorobotul nu le cunoaşte sau poate evită să dea nas în nas cu ele?

Bob vorbise liniştit, dându-şi doar o părere.

— Cu atât mai bine. Vom avea prilejul să aflăm taine noi. Ce am dori mai mult?

Pe Ila Tan o neliniştea tonul enigmatic al comandantului.

Întrebă, hotărâtă:

— În definitiv, despre ce crezi că este vorba?

Iuri Vluur se gândi cum e mai bine să facă. „Nu, încă nu trebuie spus nimic. E prematur. Putea să fie şi altceva!” Spuse:

— Vă rog să aveţi răbdare! Încă nu avem nimic precizat. Simple bănuieli. Deşi s-ar părea că sistemul-B nu ne joacă niciun renghi. Vom vedea! Veţi fi puşi la curent cu tot ce vom descoperi.

Se făcu linişte. Părea că acolo nu mai există nimeni.

O voce plăcută, catifelată, veni să spargă tăcerea încordată:

— În ce regiune ne aflăm?

Întrebarea Solei îl determină pe adjunct să răspundă:

— Ca rezultat al zborului la iuţeli foarte mari, am ajuns la două milioane ani-lumină de Sistemul Solar şi la două sute de mii de ani-lumină de planul median al Andromedei, în direcţia nord a acestei galaxii.

Bob sări, aprins:

— Pe sfântul Bavon! Am ajuns lângă Andromeda?

— Întocmai, dragul nostru reporter, întocmai…

Iuri Vluur îşi îngădui să zâmbească. Bucuria spontană a lui Bob îi mai destinse încordarea nervilor.

— Da, lângă Andromeda, repetă comandantul, surâzând mai departe.

— Iuri, trebuie să vii la comandă! ceru Pedro.

— Îndată! Echipajul să-şi ocupe posturile! Va fi nevoie de

concursul fiecăruia şi de atenţia tuturora. Noi doi rămânem aici. Puneţi aparatele sub dublă comandă, automată şi manuală. Comunicaţi-ne orice fapt neobişnuit! Acum, la revedere!…

8. FAŢĂ ÎN FAŢĂ

Comandanţii păreau fixaţi de pardoseala sălii de comandă. Nu mai făceau o mişcare. Cu ochii ţintă pe tabloul de control, ca două statui încremenite. Iuri şi Pedro aşteptau să se lămurească, în sfârşit, ce anume năucise complet cosmorobotul. Liniştea în care se cufundase încăperea îi ajuta pe cei doi galactonauţi să-şi strunească nervii, pentru a nu ceda unor senzaţii şi emoţii ce nu-şi aveau acum rostul.

Goana Galacticii 2 nu încetase o clipă. Zbura nepăsătoare, uşurată de ameninţările sistemului-B. Locatoarele vesteau neîncetat cât mai rămăsese până la întâlnire.

Pedro întoarse capul spre comandant:

— Iuri, pare totul o înscenare a cosmorobotului. Sau poate a sistemului-B… Deşi…

— De ce nu-ţi sfârşeşti ideea? Nu e nimic extraordinar într-o asemenea întâmplare. În spaţiul extragalactic mai pot ajunge şi sfărâmături din astea.

— Aici, în apropierea Andromedei?

— Chiar şi aici…

— Totuşi, nimic nu pleda, până astăzi, pentru o structură deosebită a acestei galaxii.

— Dacă am fi ştiut totul de acasă nici n-am mai fi pornit în zborul ăsta!

— Eu nu cred că e din Andromeda.

— O să vedem…

Iuri începu să măsoare sala. Cu paşi rari, măsuraţi.

— Mai cuplează o dată sistemul-B!

— Bine.

Nu trecu nicio secundă şi astronava se şi îndepărtă cu peste zece miliarde de kilometri, lăsând în stânga traiectoria de până atunci.

— Ai văzut?… Deci nu e o înscenare. Decuplează!

Galactica 2 îşi reluă zborul în direcţia Lebedei, adică într-acolo de unde venea bolidul. Pedro se apropie de prietenul său.

— E un mister. Şi totuşi, din Andromeda nu poate fi!…

— Ce te face să fii atât de sigur?… Unghiul său de zbor e foarte elocvent…

— Mda… Traiectoria lui taie ecuatorul Andromedei… Poate numai dintr-o explozie a centrului acestei galaxii. Altfel, de unde să se nască o asemenea excepţie?

— Poate din explozie… Vezi ce viteză are acum?

— Viteza?!… Iuri… Viteza lui faţă de Andromeda a devenit între timp superluminală!

Când şi comandantul se convinse că aşa stau lucrurile, se uită la Pedro, de parcă ar fi aşteptat de la tânăr un răspuns îndoielilor sale.

— Asta e mai interesant chiar decât reacţia sistemului-B!… Hm!…

— Să punem locatoarele să-i stabilească exact viteza! propuse adjunctul.

Trecură câteva secunde.

— Priveşte, Iuri!

— Asta… ce mai vrea să zică? Mai mare decât viteza noastră?!

Rareori obişnuia acest om să se mire. De obicei, ridica din sprâncene şi se mulţumea să privească tăcut.

De astă dată în ochi îi jucau reflexele unei uimiri neobişnuite.

— Aşa, deci, mai mare decât iuţeala Galacticii… Cât a mai rămas până la întâlnire?

O apăsare scurtă pe un buton şi ecranul distanţelor relative se lumină instantaneu. Pe linia orizontală se aşezară cifrele, înţepenind una lângă cealaltă..

— Daa… Patruzeci, şi două de minute. Începem frânarea, Pedro!

— Şi după aceea?… Programez cosmorobotul pe traiectoria de ocolire, nu?

— Foarte bine. Blochează întregul sistem de apărare şi lasă în funcţiune numai grupul-C. În caz de pericol, dacă distanţa dintre noi şi bolid scade sub centura de siguranţă, sistemul-C va declanşa accelerarea astronavei într-o altă direcţie.

— Cuplez şi telescoapele.

— Lasă că le cuplez eu… Ocupă-te de programare!

Minutele se scurgeau greu, de parcă s-ar fi târât neputincioase. Uneori timpul pare de zeci de ori mai lung decât e în realitate.

De fapt, trecură doar douăzeci şi patru de minute. Pe ecranul uriaş al telescoapelor se profila o mare parte din bolta Universului, punctată, ici, colo, de strălucirea galaxiilor. În colţul drept al imaginii ardea orbitor o bucată din Andromeda. Din acest colţ ţâşni curând o steluţă, care se mişca prin abisul extragalactic.

Undele câmpului fundamental aduseră cu ele, după reflexie, un semnal aşteptat cu atâta încordare. Semnalul se transformase în steluţa aceea fugară de pe ecran.

— Acesta trebuie să fie, Iuri!

— Da, aşa cred şi eu…

— Steluţa devine tot mai vizibilă… Uite, e cât un nasture!…

— Da, da, creşte, se apropie… Asta e! Prima imagine mai clară…

— Iuri! Nu e o aşchie.

— Formă geometrică, tăiată după planuri curbe. Stranie poveste… Cuplează sistemul-B!

Zguduită parcă de un uragan, astronava se abătu fulgerător din drum şi porni accelerat spre alte zone ale genunii cosmice.

— Decuplează!… E limpede! Despre el e vorba.

— Uite, Iuri, revenim dintr-o coastă spre el… Stai! Corpul s-a abătut şi el de la traiectoria sa!

Potolită, Galactica se îndrepta glonţ spre bolidul ce venea spre ea ca o nălucă. Nu mai erau până la el decât câteva sute de miliarde de kilometri.

— Dragul meu, orice îndoială s-a spulberat! Ipoteza a devenit certitudine. Sistemul-B nu reacţionează decât într-un singur caz! Altceva nu-l deranjează. Înţelegi? Nimic altceva, decât un bolid ca ăsta!

— Înseamnă că ştim prea puţin despre Andromeda! E o galaxie care ne poate rezerva multe alte surprize.

— Pentru a o vizita, ar trebui să ne abatem de la drumul spre Lebăda. Poate la întoarcere!…

Priveau cu atenţia încordată cum creşte steluţa pe ecranul telescoapelor. Se prefăcu într-un bulgăraş rotund, apoi crescu vertiginos, până atinse dimensiunile unui globuleţ strălucitor, din cele folosite de copii când îşi pregătesc serbările.

— Creşte… Creşte mereu, e tot mai clară imaginea! Mai e puţin, Iuri!

Comandantul nu-l mai auzi pe adjunct. Amintirea unei drame cosmice pe care o trăise cu ani în urmă îl fură pentru câteva clipe. Pe atunci, era în zbor spre steaua Aldebaran. Nu se aflau decât patru persoane pe bordul astronavei. În afară de el, mai erau soţia lui, ajutorul de comandant şi un medic. Zborul decurgea normal. Pe neaşteptate, în fala astronavei se ivi un corp cosmic dirijat. Părea condus de forţe lipsite de orice raţiune.

Iuri Vluur pilota o astronavă cu opt etaje. În clipa când s-a petrecut catastrofa, soţia lui se găsea în penultimul etaj, iar medicul în etajul final. În sala de pilotaj, comandantul şi ajutorul său urmăreau evoluţia ilogică şi manevrele de zbor ale bolidului din faţă.

Zburau liniştiţi, fără să le treacă prin minte că îi pândeşte vreo primejdie. La nevoie, fie că puteau ocoli corpul acela, fie că îl puteau distruge. Bolidul, se dovedi a fi chiar o astronavă! Era deci un vehicul pilotat de fiinţe raţionale, poate de oameni. Locatoarele şi analizoarele stabiliră că e vorba de o astronavă terestră. Dar ce fel de oameni erau aceia care nu se îndurau să răspundă necontenitelor semnalizări ale lui Iuri şi se apropiau nebuneşte. Voind să evite o greşeală gravă, comandantul blocă sistemul de apărare şi programă o manevră de ocolire. Manevră fatală! Pe neaşteptate, când nu se mai putea face nimic, nava străină lovi nebuneşte, dintr-o coastă, trupul astronavei lui Iuri. Acesta cuplase deja sistemul de distrugere, dar era prea târziu. Creierul cibernetic al pilotului-robot mai avu răgazul să comande decuplarea etajelor lovite. Partea din faţă a astronavei rămase astfel neatinsă.

Când îşi controlă nava, comandantul înlemni. Telescoapele îndreptate spre locul dramei îi aduseră doar imaginea unei explozii cutremurătoare. Un nor strălucitor, ce se împrăştia în Cosmos, iată ce mai rămăsese din ultimele etaje pierdute!…

Dispăruse pentru totdeauna soţia lui dragă… Pierise şi medicul…

Durerea cumplită şi-o închisese în suflet. Cum de a fost cu putinţă o astfel de tragedie? Poate a greşit, evitând să distrugă la timp astronava ameninţătoare! Nu, n-a greşit, oricine ar fi procedat la fel.

Ciocnirea aceea bezmetică nu a putut fi explicată, mai târziu,

decât într-un singur chip. Astronava cealaltă ţinuse să-l întâlnească pe Iuri. Piloţii programaseră întâlnirea şi lăsaseră zborul pe evoluţie automată. A fost de ajuns să se defecteze controlul frânării şi a urmat catastrofa. De-atunci, pe fiecare navă se instalează şi un dublor al comenzilor automate, pentru a nu se mai repeta asemenea tragedii.

— Ce-i cu tine, Iuri?

Un nor fugar zăbovi încă câteva clipe pe fruntea comandantului.

— Amintiri, Pedro… Cândva, am mai trăit ceva asemănător cu ceea ce se petrece acum. Erai încă elev… Dar nenorocirea de atunci nu se va mai repeta, de-ar fi să se răstoarne Cosmosul!

Rostise cuvintele rar şi apăsat, de parcă ar fi fost lespezi de plumb.

Un timp rămaseră tăcuţi, cu privirile pe ecranul telescoapelor în câmpul lor de vizibilitate, globul strălucitor devenea tot mai mare, prinzând contururi din ce în ce mai precise.

— Spirală! E o spirală, Iuri!

— E o dublă spirală!

— Corp dirijat!

Între bolidul spiralat şi Galactica 2 se mai aşterneau doar cinci minute de zbor. Bucla imensă în care se angajase corpul străin nu putea fi realizată oricum, la întâmplare, numai prin concursul forţelor naturale. O mână nevăzută conducea goana nestăvilită a acelei duble spirale.

— Da, e într-adevăr dirijat, întări şi Iuri, contemplativ.

— Uite, se îndreaptă spre noi! Probabil au scos din funcţiune circuitele lor de gardă…

— Cuplează sistemul-B!

Ca un talaz gigantic, întors de o forţă nemărginită, Galactica 2 se prăvăli pe un alt drum, angajându-se în bucla ocolitoare.

— Spirala ne imită, Iuri!

— Prompt răspuns, n-am ce zice!

Pe ecranul telescoapelor, imaginea corpului străin crescuse atât de mult, încât intră în funcţiune reductorul de scară.

— Surprizele se ţin lanţ! Au intrat în marele opt!

— Iuri, asta e acrobaţie pură!

— Aşa se pare… De unde o fi dirijat cu atâta promptitudine?

— Mă angajez şi eu în optul acrobatic!

— Dă-i drumul! Centura de siguranţă la un milion de kilometri… Blochează întregul sistem de gardă, pentru a avea mâna liberă…

Comenzile se executau prompt, ca sub mâinile unui prestidigitator.

Iuri Vluur completă:

— Eu intensific frânarea…

Urmă un fapt uluitor. Trecând de câteva ori pe lângă Galactica 2, la o distanţă de un milion trei sute de mii de kilometri, bolidul-spirală execută marele opt al acrobaţiei cosmice cu o măiestrie desăvârşită. Pe deasupra, redusese din iuţeală, aproape tot atât cât şi Galactica 2.

— La aşa ceva nu m-aş fi gândit. Parcă ar fi imaginea noastră într-o oglindă!

În mărturisirea lui Iuri Vluur scăpăra scânteia unei emoţii greu de stăpânit.

Un fior nemaisimţit îl stăpânea şi pe adjunct. Lupta tăcut să se elibereze din starea neobişnuită pe care i-o provocase apariţia aceasta de vis.

Câteva secunde nu-şi mai auziră decât bătăile inimilor.

Tânărul ajutor de comandant se întoarse întrebător către profesorul său, rămânând un moment în cumpănă.

— Da, Pedro, e o astronavă. Sunt convins de asta!

— Aici, Iuri, în apropierea Andromedei?!… Poate e numai un robot…

— Nu!… Pariez, unul contra un miliard, că în bolidul ăsta există fiinţe gânditoare. Numai ele puteau să răspundă atât de prompt şi admirabil manevrelor noastre!

Adjunctul rămase cu privirea aţintită pe cine ştie ce punct în gol:

— Fiinţe… Din substanţa asta… Gândurile se revărsau într-un potop dezlănţuit. Pare totul o scenă dintr-un roman fantastic!

— O scenă poate ceva mai tare, surâse Iuri Vluur.

Pedro se apropie de masa comenzilor:

— Nu-mi rămâne decât să frânez.

— Te-ai gândit bine!… Frânează, Pedro!

— Ce-ar fi să intru în traiectorie de urmărire? Asta ar spulbera îndoielile…

Comandantul judecă rapid propunerea lui Pedro.

— E bine. Îi ocolim şi ne angajăm pe traiectoria lor de zbor.

Astronava se supuse ascultătoare. Curând porni pe urmele ciudatei surori, păstrând distanţa de siguranţă.

— Ei, asta e! Priveşte! Acum ce mai zici, adjunctule?

— Frânează şi ei! Vor să se apropie de noi…

— Aşa cred şi eu…

Comandanţii se uitară unul la celălalt în tăcere. Cuvintele nu mai puteau adăuga nimic. Clipe ca acelea se uită greu sau, poate, niciodată.

Trecură aşa minute în şir…

Când distanţa dintre nave scăzu sub un milion de kilometri, şi întrucât bolidul-spirală continua să frâneze, Galactica 2 se abătu din drum.

— A fost depăşită centura… Stabileşte graniţa numai la o sută de mii de kilometri!

Câteva manevre rapide şi Galactica reveni cuminţită pe drumul vechi.

— Continuă să frâneze. Parcă ne-ar ghici gândurile…

— Mai ştii? răspunse Iuri, privind fascinat imaginea dublei spirale.

— Am intrat în domeniul relativist, anunţă Pedro.

— Nu-i nimic. Lasă frânarea mai departe.

— Ce reper ne alegem?

— Andromeda. Viteză nulă faţă de centrul acestei galaxii.

Peste puţină vreme, iuţeala Galacticii 2 ajunse nulă faţă de Andromeda. Până la bolidul din faţă mai rămaseră doar două sute de mii de kilometri. Spirala la rândul ei încetă frânarea când se mai afla doar la o sută treizeci şi două de mii de kilometri.

Acum se putea studia în tihnă orice detaliu exterior al dublei spirale.

— Straniu! izbucni Pedro. Ai spune că a fost construită pe Pământ! Nu se văd ajutaje de ejecţie, frânează continuu şi rapid, doar că e în formă de spirală…

— Înseamnă că se folosesc şi ei de câmpul fundamental.

— Ce surpriză, Iuri!

Comandantul nu răspunse. Era preocupat de altceva.

— Cu cât mă uit mai bine, cu atâta sunt mai convins că în spirala asta trăiesc fiinţe raţionale… Uite, calota spiralei de sus

aduce a cap separabil. Nu ţi se pare?

Pedro încercă să distingă şi el acest amănunt semnificativ.

— Da, se observă… Poate sunt numai aparate înăuntru.

— Şi ce-i dacă sunt numai aparate, acestea nu au autori?

Adjunctul zâmbi, dându-se bătut:

— Ai dreptate! Chiar dacă ei nu sunt aici, undeva tot există, cineva a creat acest robot-explorator.

— Dacă nu cumva au ţinut să exploreze Cosmosul ei înşişi!

O asemenea întâmplare te poate face să uiţi şi de Lebăda!

Neliniştea era biruită. Zâmbetul le reveni pe buze. Aşteptau deocamdată, fără să ia nicio hotărâre.

Dacă cineva ar fi putut privi dinafară, atunci în faţa ochilor i s-ar fi arătat o scenă fantastică.

Stând faţă în faţă, despărţite numai prin distanţa de siguranţă, cele două nave zburătoare păreau doi licurici uriaşi, suspendaţi în abisul infinit. Lumina slabă a giganticei galaxii Andromeda mai ajungea până aici, reflectându-se pe învelişul polizat al astronavelor şi dându-le o aparenţă de basm. Două corpuri strălucitoare, aduse de forţele raţiunii în mijlocul beznei eterne!…

— E timpul să-i informăm şi pe tovarăşii noştri. Îşi pot părăsi posturile pentru a veni încoace. Cheamă-i tu, Pedro!

În loc de răspuns adjunctul îşi prelungi cu voce tare un gând:

— Doi soli, veniţi din lumi contrarii, stau încremeniţi, unul lângă celălalt, şi nu-şi mai revin din surpriză…

— Sau poate că nu ştiu ce să facă! replică Iuri, cu tâlc. Asta mi se pare mai important! Şi nu trebuie să rămână aşa…

— Dar cum, Iuri?… Ce s-ar putea întreprinde?

— Nu ştiu. Vom găsi împreună o soluţie.

— O soluţie?… Hm!… Va fi tare greu!

9. NATURA SE OPUNE

Nu părea nimic neobişnuit în faptul că îi convocase pe toţi în marea sală de observaţii. Intrau pe uşă liniştiţi, schimbând glume şi râzând. Ştiau că un corp străin apăruse prin apropiere, dar asta nu era ceva extraordinar. În Cosmos e de aşteptat să te întâlneşti cu asemenea fugari, zvârliţi din cine ştie ce explozii. Poate Galactica 2 şi-a redus viteza la zero numai cu scopul de a studia galaxia Andromeda. Acum urmau să conceapă un plan de muncă, în care toţi membrii echipajului aveau să primească sarcini precise.

Cam astfel gândiseră cei mai mulţi. Comandantul şedea în fotoliul comenzilor auxiliare. Lângă el, în picioare ca de obicei, se afla Pedro, cu spatele sprijinit de tabloul unor indicatoare de bord. Se aşternu o clipă tăcerea.

— Mă adresez întregului echipaj! Iuri se ridică, impunător, cuprinzând cu privirea pe cei din jurul său. Aparatele de bord v-au informat unde ne aflăm şi că am frânat, găsindu-ne acum în nemişcare faţă de Andromeda…

Răsuci o rozetă şi ecranul îşi schimbă nuanţa, trecând într-un alb mai intens. Apoi, se întunecă treptat şi cei prezenţi se treziră în faţa unei imagini autentice a Cosmosului. Imagine obişnuită, văzută de atâtea ori.

Comandantul schimbă scara imaginilor. Într-o clipită, întregul ecran se umplu cu un obiect ciudat, dotat cu două calote spiralate.

— Ce-i asta?

Întrebarea ţâşnise deodată, din toate piepturile.

— Pe sfântul Bavon! izbucni Bob, perplex. Asta e o astronavă! N-o să-mi spuneţi că nu-i aşa!

— Poate chiar o galactonavă! şopti Ila, uluită.

— E chiar o astronavă? îndrăzni să întrebe şi Sola, necrezându-şi ochilor.

— De unde o fi, din Andromeda sau din Calea Lactee? întrebă şi Robert, simţind că îl copleşeşte emoţia.

— Încă nu am aflat, răspunse Iuri Vluur.

— Colosal! O astronavă! Ce importanţă are de unde este?… Bine că e astronavă! Pe sfântul Bavon!…

Şi Bob întinse braţele spre imaginea dublei spirale, care se profila indiferentă pe ecran.

— Când vom încerca să comunicăm cu străinii?

Întrebarea era firească. Dar ce i se putea răspunde filologului?

Răspunsul veni ca o explozie înnăbuşită:

— De astronava aceasta nu ne putem apropia!

Fulgerase în inimi. Tăcerea care se aşternu aştepta şi prăvălirea tunetului.

Ila tresări:

— De ce să nu ne apropiem, Iuri?

— Deoarece natura însăşi se opune!…

Parcă explodase ceva în sala de observaţii. Nicio catastrofă n-ar fi mişcat mai tare inimile decât mărturisirea comandantului.

Un sentiment nedefinit i se cuibări Ilei Tan în suflet. Era nedumerită şi totuşi ceva îi spunea că nimic nu poate fi mai limpede ca declaraţia lui Iuri. Se uita când la comandant, când la imaginea stranie de pe ecran. Să pună la îndoială spusele comandantului?

„Nu e cu putinţă? gândi ea. Atunci?”

În semiobscuritatea sălii, ochii începură să-i lucească tot mai puternic. Privea neclintită în adâncul ochilor lui Iuri şi aştepta.

Acesta întări, pe un ton parcă şi mai grav:

— De astronava aceasta, venită dintr-o lume ciudată, noi nu ne vom putea apropia nicicând!…

Bob se cutremură şi izbucni înspăimântat:

— Sfinte Bavon! De unde ştiţi că sunt atât de periculoşi? Doar n-au încercat cumva să ne atace! Piraţi cosmici!?… Nu, asta nu pot crede…

Om legat încă, întrucâtva, de epoca sa, reporterului îi trecuse prin minte o idee năstruşnică. Crescuse îndopat cu concepţii din cele mai stranii pentru lumea în care trăia acum. Îşi imaginase că monstruozităţile capitalismului se pot extinde şi asupra Cosmosului. Teama pe care o mărturisise cu o clipă înainte era sinceră. Îşi reveni totuşi îndată, ruşinat de nechibzuinţa sa. Uitase pentru un moment în ce epocă se aflã.

Spre stinghereala lui, Pedro îi explică:

— Ascultă, Bob!… Cei care au ajuns până aici, pe bordul unei astronave, nu se vor mai întoarce niciodată în preistorie! Raţiunii umane care ajunge să-şi întindă stăpânirea peste spaţii de milioane de ani-lumină îi este cu desăvârşire străină sălbăticia. Străinii din faţa noastră nu pot face excepţie!
Ilei i se păru prea aspră mânia lui Pedro. De aceea interveni:
— Ziaristul nostru a făcut o simplă ipoteză… Gândirea e liberă să alerge cum şi unde-i place. De ce s-o frânăm în zborul ei? În definitiv, ştii şi tu, Pedro, că diversitatea formelor în care poate să se nască viaţa în Univers este infinită. Oare toate fiinţele raţionale din Cosmosul nemărginit trebuie să fii urmat, obligatoriu, calea noastră de dezvoltare? În câte chipuri nu poate Natura să conducă evoluţia materiei inerte spre viaţă! Şi cât de nesfârşite la număr pot fi căile de dezvoltare ale lumilor gânditoare din Univers!… Pot deci exista civilizaţii cu obiceiuri care nouă să ni se pară absurde.
Pedro zâmbi:
— Ei, lasă, lasă, Bob va înţelege că părerea mea este justificată. Raţiunea umană are trăsături comune cu orice alte raţiuni din Univers. Viaţa porneşte de la aceeaşi esenţă! Raţiunea nu este altceva decât conştiinţa de sine a materiei. N-au importanţă deosebirile dintre formele posibile de raţiune, ci mai degrabă fundamentele comune. În acest sens, legile raţiunii nu ne vor apărea niciodată absurde! Iar ipoteza lui Bob lezează tocmai un principiu de bază, comun raţiunii universale…
Ila tăcu. Ştia prea bine asta. Voi să mai spună ceva în apărarea lui Bob, der interveni Iuri:
— Despre problemele adânci ale filozofiei putem discuta şi altădată… Ne-am adunat aici pentru a lua cunoştinţă de anumite lucruri.
Ruşinat de disputa ce o iscase, Bob uită însă totul când privi spre ecranul telescoapelor. Acolo, în faţa lor, era un mare mister. Cine îl va dezlega?
Ila îşi repetă întrebarea cu şi mai multă hotărâre:
— De ce se opune natura?
Comandantul se apropie de medicul astronavei:
— Puterea omului e ca un cerc cu raza variabilă. Pe zi ce trece, aria cercului se lărgeşte şi cuprinde zone tot mai vaste în felul acesta supunem şi Cosmosul, în etape. Dar să te iei de

piept cu însăși infinitatea, ar fi o nechibzuință! Există zone ale Naturii pe care cercul puterilor omeneşti e încă departe de-a le putea cuprinde… Acum sper că m-aţi înţeles.

— Iuri, Natura se opune… într-un singur caz!

— Şi totuşi despre acest caz trebuie să vorbim! Sistemele de gardă au analizat bine substanţa bolidului. Atingerea de astronava străină ar însemna sfârşitul.

— Pe sfântul Bavon!… Doar nu e o mină cosmică!

— Într-un fel, este… Au fabricat-o nişte fiinţe raţionale, fără să ştie că Natura îi ajută să construiască mine ucigaşe pentru astronavele din Calea Lactee. Sistemul-B ne-a avertizat să nu ne apropiem de această spirală…

Ila se lupta cu neliniştea unui gând.

— Nu se poate! izbucni ea. Ar fi prea trist!.. Aţi verificat bine?

— Nu există nicio îndoială!

Încet, şovăind, Ila rosti:

— Antimaterie!… Astronavă din antimaterie!…

Răspunse Pedro:

— Da, prieteni, astronava pe care am întâlnit-o este plămădită din antimaterie!… Iată de ce stăm cu mâinile încrucişate şi nu facem nimic!

Reporterul simţi un fior. Teama îi împungea inima:

— Acum înţeleg de ce se opune Natura… Fantastic! Oameni din antimaterie!… Cerule, ce explozie ar ieşi dacă ne-am atinge de ei!

Emoţia îi covârşea pe toţi. Observaţiile lui Bob aprinseră şi mai tare imaginaţia micului echipaj.

Robert i se adresă Solei:

— Ascult şi parcă totuşi nu e nimic adevărat. Să ne fie dat tocmai nouă să întâlnim solii unei omeniri construite din antimaterie!

Fata era şi ea prinsă de freamătul acelor nemaipomenite clipe. În marea sală pornise un val de comentarii aprinse. Se auzi vocea lui Pedro:

— Cândva, un scriitor şi-a imaginat o întâlnire în Cosmos între nişte oameni carbonici, cum suntem noi, şi emisarii unei lumi fluorice. Astronavele s-au despărţit fără ca astronauţii să se fi putut îmbrăţişa. Vieţile lor se bazau pe metabolisme diferite. Unii nu puteau respira aerul celorlalţi. Dar la baza structurii lor

erau aceeaşi atomi obişnuiţi… N-am descoperit o lume cu atmosferă de fluor. În schimb, putem contempla o astronavă alcătuită din antimaterie. Realitatea unei antilumi este evidentă! Viaţa s-a născut şi în sânul antimateriei, s-a dezvoltat şi a ajuns până lângă noi. De unde vine? Ce vrea? Nu ştim.

„Explozia ar fi mai puternică şi mai strălucitoare decât Soarele!” gândi Bob, cutremurat.

— Cu alte cuvinte, vorbi Robert, nu mai e de făcut nimic. Ne vom mulţumi cu un salut mut şi vom pleca mai departe…

Comandantul clătină din cap.

— Nu! Atâta vreme cât mai există o şansă de a afla ceva despre ei, vom rămâne aici. Vom încerca să stabilim, într-un fel, o comunicaţie cu astronava străină. Dacă nu, ştiu eu, nu ne rămâne decât să ne continuăm zborul spre Lebăda.

— Mi-ar părea atât de rău! se plânse Bob. Poate e unica şansă a omenirii actuale de a se mai întâlni cu emisarii unei antilumi. Cine ştie de unde vin ei?

— Poate chiar din Andromeda! se auzi un glas venit din grupul tinerilor.

— Din Andromeda sau din altă parte, suntem datori să facem tot ce ne stă în putere. Ne vom folosi de toate mijloacele noastre. Poate reuşim să dezlegăm această taină.

Hotărârea exprimată de comandant cuceri inimile tuturora. Oamenii voiau să-i cunoască pe aceşti fraţi ai lor din antimaterie, să le vadă măcar o clipă faţa.

— Oare e chiar imposibil de realizat această dorinţă? se frământa Robert.

Dar nimeni nu era mai răscolit decât Bob:

— O astronavă din antilume!… Să ştii că lângă tine se află oameni, poate, cine ştie, arătând exact ca şi tine, dar să nu poţi visa măcar că o să le strângi vreodată mâna fără să provoci un nemaipomenit cataclism.

Colegii de zbor îl ascultau încremeniţi. Reporterul spunea adevărul. Comandantul decuplă ecranul telescopului. Lumina inundă sala, găsindu-i pe oameni mai îngânduraţi ca aricind. Erau ca pe o insulă singuratică.

— În sfârşit, spuse Iuri, trebuie să ne obişnuim cu realitatea, oricât ar părea ea de extraordinară. Ipoteza unei antilumi nu a fost chiar atât de străină omului… Poate ni se pare ciudată

numai pentru că ne-am prea obişnuit cu galaxia noastră. Ne aşteaptă o muncă încordată. Sistemele de gardă ne vor feri de orice pericol. Va trebui acum să facem totul pentru a stabili o punte de înţelegere cu străinii… Se întoarse către Robert: Filologule, a venit vremea să-ţi pui talentul la contribuţie! Pregăteşte-ţi maşinile de descifrare logică şi… succes! Să sperăm că truda noastră nu va fi în zadar.

Oamenii ştiau ce aveau de făcut. Mai întâi să se cureţe de toxinele acumulate în organism. Apoi se vor aduna din nou şi vor decide etapele programului.

În sala de observaţii rămaseră numai comandanţii şi reporterul. Se făcu un timp linişte.

— Speraţi că vom realiza vreun succes? întrebă pe neaşteptate Bob.

Iuri zâmbi, îngândurat:

— Dacă n-am spera, la ce ar folosi toată pregătirea?

— Poate reuşim să-i şi vedem! mai adăugă Bob.

— Să ne mulţumim cu posibilul! Fiecare etapă de luptă a omului împotriva naturii se caracterizează prin cuceriri parţiale, spuse Iuri. E o lege.

— N-am fost niciodată de acord cu legea asta! izbucni Pedro. De ce să existe nepotrivire între vis şi realizare?

— Pentru că omul nu e atotputernic, dragul meu, adăugă comandantul. Decalajul dintre dorinţă şi lealitate este motorul vieţii noastre!

— Nu-mi place să râdă Natura de raţiune.

— Imposibilul nu poate fi considerat ca ironie a naturii.

— Imposibilul… Ochii negri şi luminoşi ai lui Pedro ardeau în flăcări. Nu cred în asemenea scuze ale fanteziei umane!

— Una este a crede şi alta a putea! În cazul de faţă, barierele sunt mai solide decât puterile noastre. Tu ai vrea să faci mereu salturi. Nu se poate!

— Din păcate nu văd nici eu o altă soluţie. Se pare, totuşi, că Natura se opune. Nu vom putea deci niciodată să întindem mâna acestor soli!… Asta mă depăşeşte. Înţelegi, Iuri? Să te trezeşti absolut neputincios în faţa unei legi a Naturii. Cu asta nu mă pot împăca!

— Va trebui să luptăm ca asemenea legi să nu rămână atotputernice şi pentru urmaşii noştri! Viaţa ne îmbie pe acest

drum…

— Ai dreptate, Iuri. Dar nu pot trece peste revolta legitimă ce mi-o stârneşte neputinţa noastră… Adevărul este că nu eram pregătiţi pentru o astfel de întâlnire.

— Poate. O să vină şi timpul când alţi oameni vor fi mai pregătiţi. Într-un fel sau altul, o să vină… Generaţiile următoare îl vor transforma treptat pe „Niciodată” în „Curând”… „Niciodată” nu va avea ce căuta în visurile omeneşti! Poate nici în dicţionare. Să mergem şi noi!

Îi fusese dat lui Bob să audă ceva nemaipomenit. Cum să-l scoţi pe „niciodată” din dicţionar? Se chinuia să priceapă, dar nu era chip.

„Trebuie că e o nouă exagerare a acestor eroi incorigibili! Mă las păgubaş.”

Ieşi ultimul, cu gândurile învălmăşite.

10. SPIRALA 4

— Niciun semn de viaţă!.. În atâtea ore…

Pedro se lăsă pe marginea fotoliului, frământat de o droaie de gânduri.

— Parcă ne-am adresa unei stânci! adăugă el.

Tăcerea cuprinse din nou sala de observaţii. Grupurile de oameni munceau cu încordare, încercând să străpungă liniştea Cosmosului, să audă măcar o dată glasul dublei spirale.

— Să ne mai gândim, propuse Iuri. Poate facem o eroare folosindu-ne numai de semnalele electromagnetice.

— Nu sunt de acord! se opuse Robert. Şi lor trebuie să le fie cunoscute spectrele luminoase, şi ei trebuie să fi aflat de undele metrice, centimetrice… Doar navighează printre galaxii! Putem fi aproape siguri că ei cunosc mijloacele noastre de comunicaţii.

Comandantul era de altă părere:

— Ochii noştri, auzul nostru, simţurile de care dispunem sunt rezultatul unei îndelungate evoluţii şi adaptări a organismului la acţiunile dominante ale mediului înconjurător. Ne-am obişnuit cu lumina, cu spectrul ei cuprins între violet şi roşu. Nu simţim ce e dincolo de aceste culori. Veţi spune că în acest scop ne folosim de aparate. E drept. Dar de unde ştim că străinii din faţa noastră nu au simţurile adaptate pentru alte tipuri de semnale? Aparatele lor pot percepe un cu totul alt spectru, pe care noi îl ignorăm?

— Crezi că ei nu văd Andromeda aşa cum o vedem şi noi? întrebă Ila. Nu au ochi ca şi ai noştri?

— Poate că nu. E posibil ca ei să o vadă într-altfel şi totuşi să distingă mai multe detalii. Orice aglomerare de materie din Cosmos împrăştie o sumedenie de informaţii în spaţiul din jur, sub forma câmpurilor de interacţie. Pentru noi cel mai comun câmp de interacţie este lumina. Poţi fi atât de sigură că lor nu le este la îndemână un alt mijloc mai complet?

O lumină nouă se aprinse în privirile lui Pedro. Se apropie de comandant, vizibil agitat.

— Ce-ai găsit? îl întrebă Iuri.

— Mi-a răsărit în minte o idee… Câmpul fundamental!

— Câmpul fundamental? Ce-i cu asta?

— Ne putem folosi de el!

Colegii de zbor deveniră atenţi. Iuri îşi coborî sprâncenele. Privi îndelung spre un tablou de bord. Încet, încet, fruntea i se însenină.

— Câmpul fundamental… Cum de nu ne-am gândit la el! Ne-a furat pe toţi ideea semnalelor luminoase… Opriţi încercările!

Legătura televideofonică se stabili imediat cu întreg interiorul astronavei. Şeful expediţiei se însufleţise pe neaşteptate:

— Era să trecem pe lângă cel mai firesc mijloc de comunicare dintre cele două astronave.

— Sunteţi siguri că şi spirala foloseşte undele câmpului fundamental? întrebă Robert, neîncrezător.

Îi răspunse Pedro:

— Câmpul fundamental este pânza nevăzută care leagă între ele, le înrudeşte, toate formele de materie pe care le cunoaştem. Substanţa şi antisubstanţa au la bază înlănţuirile câmpului fundamental. Mai precis, materia şi antimateria sunt produşi ai acestui câmp. Străinii care ne-au ieşit în cale, cu siguranţă, cunosc şi ei proprietăţile câmpului fundamental al Universului.

— Aş spune, interveni şi Iuri, că este indiferent dacă ei cunosc sau nu cunosc semnalele electromagnetice. Poate că le cunosc. Dar proprietăţile adânci ale materiei, cele universale, trebuie să le fie perfect cunoscute!

Convins, Robert cedă. Fusese şi el ispitit de ideea lui Pedro. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi da seama că adjunctul întrevăzuse un drum aproape sigur. Spuse visător:

— Poate că ei ne bombardează de mult cu undele câmpului fundamental şi noi habar nu avem…

Pedro îşi aduse aminte de ceva:

— Mi se pare că Robert are dreptate. Când a apărut prima dată bolidul în faţa Galacticii, noi l-am detectat şi l-am privit cu ajutorul telescoapelor ce funcţionează cu unde modulate ale câmpului fundamental. Nu ştiu dacă voi vă aduceţi aminte, dar lumina ecranului avea un joc ciudat de nuanţe. N-am dat niciunul atenţie fenomenului, fiind prinşi de interesul firesc faţă de spirală. Asta nu vă spune nimic?

Se gândiră puţin. Dintre tinerii astrofizicieni unul se pronunţă

îndată:

— Teza mea de absolvire s-a ocupat de emisia şi recepţia modulată a câmpului fundamental. Când se suprapun două frecvenţe diferite apare fenomenul de alternare a nuanţelor luminoase pe ecran.

— Foarte bine, Drid! Peste frecvenţa cu care lucram noi se suprapunea o altă frecvenţă a aceluiaşi câmp. Acum e clar, nu? Trebuia să observăm asta mai devreme.

— Asta ar însemna că şi ei ne detectaseră şi se uitau la noi, folosind undele câmpului fundamental, observă comandantul.

— Normal.

— Atunci să ne reparăm greşeala… Cuplaţi telescoapele!

Lumina se stinse. Urmă apoi faza de aprindere a ecranului. Când imaginea se focaliză automat, ecranul se mai întunecă şi în faţa cosmonauţilor apăru tabloul binecunoscut. Agăţată parcă printr-un fir nevăzut de bolţile Cosmosului, astronava străină continua să rămână îngheţată la limita centurii de siguranţă.

— Priviţi! strigă deodată tânărul Drid. Nuanţele se schimbă… Emit şi ei!

— Într-adevăr! observă Iuri. Emit şi ei.

— Dacă nu cumva emite doar un robot, zâmbi Pedro.

Iuri se uită uimit la adjunct.

— Tot nu crezi că sunt fiinţe acolo?

— N-are importanţă dacă sunt acolo sau în alta parte. Opera lor e în faţa noastră şi asta e suficient… Priveşte, negrul alternează cu un violet uşor, tăiat câteodată de un verde aprins. Ce ne poţi spune, Drid?

Tânărul astrofizician răspunse prompt:

— Din jocul acesta de lumini se poate crede că ei lucrează în cel puţin trei benzi… Negrul arată o bandă de armonice ale frecvenţei noastre. Verdele şi violetul indică lungimi de undă mai mari.

— Felicitări! Aşa este. Deci ei operează cu cel puţin trei benzi diferite de ale noastre, mai întări adjunctul. Vă propun să trecem la treabă!

— De acord, răspunse Iuri. Robert, tu rămâi aici. Unul dintre tineri va pleca împreună cu mine şi Pedro în sala comenzilor.

— Va veni Drid, spuse adjunctul.

Cei trei ieşiră grăbiţi.

De câteva secunde întreaga aparatură de bord se afla în stare de funcţionare. Emiţătoarele şi receptoarele erau pregătite, aşteptând semnalele pe care unele aveau să le expedieze, iar celelalte să le primească şi să le analizeze conţinutul.

— Să trecem pe recepţie continuă! propuse Iuri.

Pedro şi Drid executară comenzile, iar comandantul urmări jocul indicatorului de recepţie.

Brusc, acul de control se dădu peste cap. Urmă al doilea salt, apoi încă patru la rând.

— Şase frecvenţe! anunţă Iuri. Benzile K şi H.

Analizorul de înregistrare continuă să-şi poarte acordul spre alte valori de frecvenţe, neexplorate, dar indicatoarele nu mai arătară nimic.

— Să stabilim precis care sunt valorile. Repetaţi operaţia!

Trecu un timp în deplină tăcere. Când acul indicator se dădu peste cap, Iuri strigă:

— Stop! Să citim…

— K-100! anunţă Drid.

— Continuaţi!… Stop!

— H-200!

— Mai departe!… Stop!

— H-900!

Urmară şi celelalte citiri, la rând, până când şirul se epuiză.

— Aşadar, conchise Pedro, frecvenţa K-100 este armonica lui K-25, folosită de noi.

Se opriră toţi trei şi se ridicară în picioare.

— Ipoteza s-a adeverit! spuse Iuri, gânditor.

— Oare transmit un text sau numai trenuri de impulsuri? întrebă Pedro.

— Să-l anunţăm pe Robert, propuse comandantul, drept răspuns la întrebare.

Deschiseră televideofonul şi curând se văzură cu cei din sala de observaţii.

— Robert, cuplează descifratoarele logice la detectoare şi fă acordul pe frecvenţa K-100!

— Îndată! răspunse filologul.

Să fi trecut un minut de când lui Robert îi fusese cerută începerea operaţiei. Acordul de frecvenţă se stabili rapid şi maşinile cibernetice începură să analizeze conţinutul semnalelor

recepţionate. Trebuiau analizate milioane şi milioane de variante posibile, făcute comparaţii, repetări.

Numai roboţii puteau îndeplini o muncă atât de grea. Omul îi crease tocmai pentru a-şi prelungi puterea de analiză a propriului său creier.

Un semnal muzical îl avertiză pe Robert că prima etapă de cercetare s-a sfârşit. Filologul declanşă circuitul de redare şi pe ecran apăru rezultatul:

„Semnale identice, de apel”.

Văzură şi comandanţii.

— Ne cheamă!… Poate încă de când ne-au văzut prima dată! observă Pedro, însufleţit.

— Aşa… Prin urmare ne cheamă… Atunci să-i chemăm şi noi! hotărî Iuri.

— În aceeaşi bandă? întrebă adjunctul.

— Nu! Să folosim canalul H-900!

— Bine! Treci, Drid, şi fă acordul la emisie!

Aparatele se acordară; destul de repede. Apoi, Iuri se adresă din nou lui Robert:

— Filologule, ai rămas singur! Acum puneţi întreaga pricepere la contribuţie. Poţi începe!…

Robert avea de mult pregătite semnalele logice pe care urma să le transmită. Cuplă emiţătoarele cu memoforul în a cărui memorie erau înscrise dinainte frânturile de mesaj. Ceea ce transmitea filologul se auzea şi pe bord, comunicarea fiind reprodusă în difuzoare.

Se auzi mai întâi un semnal muzical, repetat la intervale regulate. Treptat, semnalele începură să fie modulate într-o melodie simplă, din care conţinutul reieşea cu claritate. Cheia melodiei se putea ghici uşor. Două frecvenţe anterioare erau urmate de suma lor, apoi de triplul, de cuadruplul şi aşa mai departe, până se atingea o frecvenţă maximă. Jocul se repeta invers. Sensul mesajului se putea desprinde astfel:

„Opt şi cu opt fac şaisprezece. De trei ori opt fac douăzeci şi patru…”

Apoi, situaţia se inversa:

„… Treizeci şi doi fără opt face douăzeci şi patru. Douăzeci şi patru fără opt face şaisprezece. Şaisprezece fără opt face opt.”

Din analiza textului străinii puteau înţelege câteva propoziţii

care se repetau, indicând mereu aceiaşi sens. În mesajul lul Robert, transmis astronavei necunoscute, se repetau cuvintele „fac-face”, „fără” şi „opt”. De fapt, acest „opt” era cheia unei frecvenţe foarte înalte.

Emisia luase sfârşit. Pedro şi Iuri trecuseră deja pe recepţie.

Aşteptarea li se păru cât o veşnicie. Când părea că totul a fost doar o închipuire, receptoarele începură să înregistreze. Robert cuplase descifratorii care acum analizau din plin.

Mesajul încetă brusc.

— Rezultatul, Robert! ceru Iuri, înfrigurat.

— Cheia „nouă”!… Au răspuns în cheia „nouă” cu un mesaj identic celui trimis de noi!

Pe filolog îl stăpânea vârtejul unei bucurii delirante.

— Sunt oameni! Gândesc ca şi noi! striga el, în culmea fericirii.

Lui Bob i se puse un nod în gât şi parcă îl oprea să mai scoată o vorbă.

Deodată, Robert se potoli. Îşi amintise ceva şi bucuria i se frânse, strivită de o greutate enormă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă comandantul, surprins de schimbarea filologului.

— Au spus că sunt oameni…

Tovarăşii lui îl înţeleseră. Astronava străină le răspunsese. Dar erau să uite cu toţii de esenţa lumii din care venise ea! În entuziasmul provocat de primul schimb de mesaje, trecuseră cu vederea cu ce fel de „oameni” începuseră ei să lege primele fire ale înţelegerii…

— Nu-i nimic, Robert, îl linişti Iuri. Totuşi sunt oameni. Acum, când suntem siguri că îi vom putea auzi sau poate chiar vedea, e necesar să uităm de ce esenţă sunt ei şi să ajungem a-i pricepe. E singurul nostru scop!

Făcu o pauză scurtă. Încântat la gândul că s-a obţinut primul succes, comandantul se adresă lui Pedro:

— Trecem telescoapele pe unda K-100. Cuplaţi televideofoanele pe emisie externă.

Pedro şi Drid dirijau operaţia care cerea munca simultană a tuturor astrofizicienilor şi operatorilor de bord.

Deodată, Pedro anunţă, lapidar:

— E gata!

Se făcu linişte. Părea că Universul întreg a încremenit. Sola se strânse lângă Ila, iar Bob părea cuprins de vrajă. Tinerii şi tinerele, la posturile lor, rămaseră statui vii, cu ochii mari fixaţi pe ecranele auxiliare. Drid înţepenise cu mâna pe un comutator.

Aplecat peste masa de comandă a telescoapelor, adjunctul aştepta cuvântul de ordine. Stăpânindu-şi încordarea, se uită la comandant, care pornise încet spre el. Când ajunse aproape, Iuri îi prinse braţul. Porunci încetişor:

— Contact!

Bordul astronavei se cufundă pentru o clipă în întuneric. Ecranul se aprinse, luminând feeric chipurile pământenilor. Prin televideofoane cei de la posturile mai îndepărtate observau în întregime cele ce se petreceau în sala comenzilor.

Cosmosul apăru mai negru ca niciodată. Apăru şi imaginea din exterior a astronavei necunoscute. Dar numai pentru o fracţiune de timp. Un semnal străin, mult mai puternic decât cel emis de Galactica 2, se suprapusese peste recepţie, înecând imaginea Cosmosului şi a spiralei într-o baie de lumină orbitoare.

— Filtru! comandă Iuri.

Intensitatea luminoasă se mai reduse. Oamenii îşi frecau ochii de durere.

Aria ecranului deveni de culoare argintie, apoi trecu pe nuanţa de acord.

— S-a obţinut rezonanţa! remarcă Iuri. Cuplează analizorul de culoare!

Un fulger scurt, o scăpărare de lumini şi pe ecran se profilă un cadru de interior. Ai fi spus că se transmite o scenă de pe o astronavă terestră. Aparate cu contururi familiare, panouri de comandă, indicatoare de bord, un arsenal întreg, specific oricărui zbor. Trecură câteva clipe fără ca cineva să apară în cadrul acelui interior de bord. Părea că e pustiu.

— S-ar zice că ai avut dreptate, Pedro! se grăbi să spună Iuri.

Pe neaşteptate, cadrul se schimbă şi în locul lui apăru un alt interior, cu aspect mai puţin familiar pământenilor. Aparatul care transmitea începu să se rotească, aducând în câmpul său vizual mereu alte şi alte detalii. Apoi mişcarea acelui ochi nevăzut se opri. Apăruse un colţ al unei mese, desigur o masă de comandă. Inimile păreau că au uitat să mai bată pe bordul

Galacticii! De ce s-a oprit investigatorul?

Ochiul porni încet, obositor de încet. Părea că toate forţele din Univers îi aţin calea şi nu-l lasă să-şi desăvârşească lucrul început.

„Ne studiază”, gândi Pedro.

Cu o mişcare neobservată, ochiul se mută.

— Un om! exclamă adjunctul, galvanizat. E un om ca toţi oamenii!

— Un om, într-adevăr! sublinie încetişor şi comandantul.

Străinul sta în picioare, privind ţintă spre cei de pe Galactica.

Pedro şi Iuri îl numiseră om. Nimeni nu ar fi putut să-l cheme într-altfel! Era întruchiparea cea mai autentică a naturii omeneşti!

Ceva îţi atrăgea totuşi atenţia că e dintr-o altă lume decât cea cunoscută de Iuri şi Pedro. Poate tenul de bronz curat, poate ochii cu reflexe portocalii şi iris de un verde aprins, poate statura impunătoare, de gigant. Dar şi Pedro era uriaş! Capul enorm al necunoscutului era acoperit de un păr argintiu, scurt. Avea o gură cu buze cărnoase şi un nas ceva mai mare decât cel al unui om obişnuit. Fruntea bombată, nespus de lată, părea dăltuită ca la un cap de statuie străveche.

I se văzură deodată mâinile, cu degete lungi, noduroase, cu palmele late, puternice.

— Mâini de om! observă Iuri, copleşit.

Surâse.

— Surâde! izbucni Bob, de la locul său. Aţi văzut! A surâs!…

Străinul îşi îndreptă privirea într-o parte.

— Priviţi! şopti Robert. Încă doi…

Aceştia erau la fel de impunători. Poate ceva mai puţin musculoşi. Unul din ei avea ochii de culoarea lămâii, iar pupilele i se scăldau în reflexe albastre.

— Oameni autentici! Pe sfântul Bavon! Cele mai adevărate făpturi omeneşti!

„Oameni! gândi şi Pedro. Natura i-a creat cu acelaşi tipar, ca şi pe noi… Dar a folosit alte materiale de construcţie, de altă esenţă…”

— Poate că gândesc ca şi noi, îşi dădu cu părerea Robert.

— Se spune că omul poartă în priviri câte ceva din colţul de natură în care s-a născut. Oare la ei predomină portocaliul şi

verdele? întrebă Ila, admirându-le culoarea ochilor.

— Poate cerul lor e portocaliu, răspunse Bob. Sau verde…

— Cerul nostru e albastru şi totuşi nu toţi oamenii au ochii albaştri, se opuse Robert.

Cei trei necunoscuţi purtau o îmbrăcăminte strânsă bine pe trup. Erau numai în cămăşi şi li se putea vedea cu uşurinţă pieptul bombat cu muşchi puternici. Pielea mată, bătând în arămiu, nu avea păr pe ea. Faţa le era smeadă şi fără barbă.

— Sunt bărbaţi, spuse Iuri.

În colţul din dreapta al imaginii de pe ecran apăru chipul unei alte fiinţe omeneşti.

— O femeie! şopti Bob. Cerule, cât e de frumoasă! Fantastic…

— E foarte tânără! adăugă Ila, în şoaptă, răpită de admiraţie.

Ceva mai scundă decât bărbaţii, străina părea coborâtă de pe pânza unui artist desăvârşit. Trupul, cu forme uşor rotunjite, i se mlădia graţios. Ochii mari, cu gene prelungi şi sprâncene arcuite domol, cu pupilele largi, scăldate în luciri scăpărătoare, erau de un negru umed, adânc, cu irisul bătând în cel mai aprins verde pământesc. Părul buclat, de culoarea abanosului, împodobea o frunte îndrăzneaţă, boltită gingaş şi având pielea catifelată, bătând în reflexele bronzului. Buzele cu linii dulci, rotunde, fremătau.

— Ce umeri frumoşi, se aprinse Sola.

— Sânii parcă i-a sculptat dalta cea mai perfectă din lume, se minună şi Ila.

Străina se opri şi înclină capul în semn de salut. Instinctiv, cei de pe Galactica 2 îşi înclinară şi ei capetele. Iuri se smulse din reverie şi înaintă spre ecran.

— Pedro, circuit de sunet! ceru el.

Un pocnet înfundat şi deodată difuzoarele aduseră ecoul unui foşnet necunoscut. Străinii înţeleseră. Din rândul lor se desprinse cel care le părea conducător şi se apropie de ochiul prin care se transmiteau imaginile. De pe cele două astronave, comandanţii se priveau tăcuţi, studiindu-se calmi.

Când necunoscutul deschise buzele şi pronunţă primele cuvinte, părea că se prăvălesc tunete în abis! Vocea lui, de o muzicalitate răscolitoare, semăna cu sunetele unei melodii cântată de orgă pe notele cele mai profunde.

„Ce timbru ciudat!” gândi adjunctul.

— Eu cred că el cântă! şopti Bob la urechea filologului.

Robert nu-l auzea. Ochii îi erau îndreptaţi spre ecranul descifratoarelor logice. Poate au codificat transmisia şi atunci vom putea înţelege ce a spus! gândea el, înfrigurat.

Bănuiala i se adeveri. Străinii codificaseră transmisia directă şi Robert reuşi să desluşească primele înţelesuri.

— Cheia lui „nouă”, şuieră filologul.

Apăsă declanşatorul analizorului. Pe ecran se înscrise instantaneu:

„Discursul este un salut. Nu se poate încă descifra integral”.

Răspunse atunci Iuri Vluur:

— Galactica 2 salută pe fraţii săi!

Părea că străinii au înţeles. Îşi plecară capetele şi zâmbiră toţi patru.

Bob se frământă înfrigurat:

— Ai zice că peste un ceas vom putea ieşi de aici şi vom merge să-i îmbrăţişăm! Cerule, ce catastrofă s-ar produce! Brrr! … Se scutură îngrozit.

— Bărbaţii nu-s prea frumoşi! Sunt în schimb foarte puternici! constată Ila, cu ton profesional. Contrastul dintre sexe este mult mai accentuat decât la noi…

Ceasuri la rând, după aceea, astronavigatorii s-au muncit să găsească un limbaj comun. Robert nu mai ştia pe ce lume este. Uitase de Cosmos, de Galaxie, de antimaterie. Nu mai trăia decât un singur gând în el: „Trebuie să ne putem înţelege cu străinii!”

După o trudă nemaipomenită, filologul triumfă. Avea în mână cheia limbajului folosit de necunoscuţi! Îl ajutaseră maşinile logice să descopere construcţia frazelor, sensul cuvintelor, deosebirile de nuanţe. Înţelegea, în sfârşit, în ce consta muzicalitatea aceea neobişnuită a limbii pe care o foloseau cei de pe astronava din antimaterie.

— Graiul bărbaţilor se bazează pe împletiri şi complexe de armonice joase, constată Robert. Accentul e cu o cvintă mai sus.

Primul mesaj descifrat complet de roboţii lui Robert răsună curând pe bordul Galacticii 2:

„Teve Sinti, comandantul Spiralei 4, transmite fraţilor săi dintr-o altă lume un fierbinte salut de întâlnire!”

— Spirala 4, şopti Iuri. Aşa o cheamă…

O dorinţă ascunsă a lui Robert se împlini în clipa aceea. Voise atât de mult s-o audă şi pe femeie vorbind.

Străina făcu un pas spre ecran şi buzele-i uşor tremurânde se deschiseră dând glas cuvintelor ce se luptaseră să-i iasă din piept.

— E cea mai fermecătoare muzică pe care am ascultat-o în viaţa mea, mărturisi Bob, vrăjit de glasul tinerei.

Mesajul fu tradus imediat. Robert comandă robotului să-l reproducă:

„Vrete Sevrata îmbrăţişează cu dragoste solii veniţi dintr-o lume necunoscută şi le transmite un salut în numele femeilor din galaxia ei".

Iuri Vluur îi ceru lui Robert să pună pe emisie roboţii şi descifratorii. Transmise următoarele în codul comun:

„Pe fraţii mei din alt colţ al Universului îi invit să se apropie de noi, până la centura de siguranţă minimă."

Străinii pricepură. Înclinară din nou capetele, semn că sunt de acord.

— Deci se vor apropia până la trei lungimi de astronavă, comentă Robert.

— Asta cât face? se interesă imediat Bob.

— Ceva peste cincisprezece kilometri.

Ecranele se stinseră. Oamenii păreau treziţi dintr-un somn tulburat de un vis nemaivăzut.

Iuri se duse lângă adjunct şi îl privi mirat:

— La ce-ti fuge mintea?

Tânărul său prieten nu răspunse. Îşi ridică încet privirile şi cătă spre ecranul stins. Privi şi comandantul într-acolo, dar el nu zări nimic deosebit.

Iuri îi puse o mână pe umăr, îndemnându-l încetişor:

— Pedro, haide să apropiem astronava de Spirala 4.

11. CÂNTECUL LEBEDEI

Îmbrăcat în costumul de protecţie, de unul singur, Pedro părăsi ecluza de evacuare şi ieşi pe terasa liberă. Uşa se izbi cu iuţeală în urma lui, închizându-se la loc.

De jur împrejurul terasei, un parapet de sprijin îl avertiza pe adjunct că nu are ce căuta dincolo de îngrădire. Se opri când genunchii i se atinseră de zidul metalic.

Din punctul cel mai de sus al Galacticii, cupola Cosmosului se înfăţişa vederii ca o panoramă fascinantă. Un pustiu negru, glacial, cât vezi cu ochii. Ici colo, văpaia timidă a vreunei galaxii mai aminteşte că Universul nu este pustiu. Pedro îşi opri câtva timp privirea asupra Andromedei. Galaxia arăta ca o stea de mărimea Soarelui, cu luciri mult mai stinse, fără scânteieri.

Se întoarse încet cu faţa spre Spirala 4. Rămase câteva clipe fără să mai facă o mişcare.

„Cât de aproape şi totuşi ce îndepărtată este de noi!” Un oftat reţinut îi săltă încet pieptul.

Razele Andromedei poleiau învelişul Spiralei 4, dându-i înfăţişarea unei stânci de argint. Nimic nu trăda că în colosul acela, închis ermetic, ar exista oameni, fiinţe ciudate venite de cine ştie unde…

Un îndemn ispititor îl adusese pe terasă. Imaginea pe care i-o ofereau telescoapele ajunsese să nu-l mai mulţumească. Venise să privească, nestingherit de ecrane, cu ochii liberi, chiar dacă o lege implacabilă nu-i îngăduia să se apropie de Spirala 4.

„Teve Sinti… Vrete Sevrata!…”

Pleoapele se închiseră pe jumătate, privirile deveniră mai scrutătoare, sfredelind bezna şi oprindu-se apoi neputincioase pe trupul astronavei din faţă.

„Sevrata!… Rosti numele cu sfială. Oare ce-o fi însemnând în limba ta, numele ce-l porţi?”

Chipul necunoscutei îi stăruia în suflet, luminos şi fermecător. Ochii aceia mari şi umezi, cu verdele aprins al primăverii în ei, îi zâmbeau şi acum. Cât timp vorbise fata, lui Pedro i se păru că pe el îl căutau cuvintele ei.

„Nu-i adevărat... Un surâs discret îi înflori adjunctului în colţul buzelor. Mă bucur, şi-atâta tot, că Universul a creat ceva aşa de frumos şi gingaş!”

Continua să privească nava cealaltă. Inima îi bătea neliniştit.

„Vă vom cunoaşte, ne veţi afla gândurile... Şi pe urmă? Tresări. Pe urmă... Strânse cu putere marginea parapetului. Pe urmă voi o să vă întoarceţi în lumea voastră fericită unde noi nu vom putea merge niciodată. Şi nici voi nu veţi putea veni la noi.”

Începu să se plimbe. Din când în când îşi arunca privirile spre Spirala 4. Două lumi de esenţe contrarii. Ignorându-se până acum câteva ceasuri, stau faţă în faţă şi nu se pot atinge... Şi niciodată nu va fi altfel.

„Poate vom colabora doar pe calea nevăzută a undelor”...

Zâmbi mai liniştit. Poate Iuri are dreptate.

„Există legi mai tari decât noi, Sevrata!...”

Părea că fata îi zâmbeşte, fericită că se gândeşte la ea. Surprins, se pomeni râzând. Râdea domol, uitând de abisul ce se aşternea între ei.

În calota costumului se auzi o chemare:

„Odihna se va sfârşi peste o oră!...”

Era robotul de gardă, care îl anunţa pe adjunct că peste un ceas vor începe din nou să comunice cu Spirala 4.

Se opri în loc, fulgerat de un gând:

„De ce să aştept încă un ceas?”

Intră grăbit în corpul astronavei şi în câteva minute ajunse în sala de comandă. Ceilalţi se odihneau încă. Pe culoare şi în săli nu se zărea nimeni.

Cu inima plină de speranţă, cuplă telescoapele. Acordul se stabili îndată şi ecranul îi aduse în faţă imaginea sălii de pilota] de pe Spirala 4.

— Sevrata! şoptiră, cutremurate, buzele lui Pedro.

Fata îl privea zâmbind, parcă aşteptându-l.

Roboţii traduceau instantaneu, fără să îngreuneze convorbirea:

— Te cheamă Pedro, nu? întrebă străina.

Nu reţinuse cum pronunţa ea verbul „a chema”. Dar numele său fusese cântat atât de duios şi răscolitor, încât rămase vrăjit.

— Pe mine mă cheamă Pedro Alcoor! răspunse el uimit.

Se pare că şi pe tânără o impresionase timbrul vocii lui.

— Alcoor… Ce înseamnă asta în limba ta?

— E numele unei stele. Mamei mele i-a plăcut şi mi l-a dat mie…

— Mama ta este frumoasă?

O astfel de întrebare nu-i mai fusese pusă până atunci. Ridică mirat din umeri:

— Dacă e frumoasă?!… Da, cred că e foarte frumoasă!… Toate mamele sunt foarte bune şi frumoase… La voi nu e la fel?

— La noi…

Răspunsul se întrerupse, odată cu zâmbetul de pe faţă.

— De ce te-ai întristat? întrebă Pedro, nedumerit.

Surâsul reveni, dar mai puţin luminos. Părea că o undă nevăzută tulbură inima fetei şi ceva neînţeles îi aducea norii aceia în lucirea limpede a ochilor.

— Nu sunt tristă, răspunse fata fără convingere.

Încercă să râdă, dar ochii i se umplură de lacrimi.

Pedro crezu că are un coşmar. În faţa lui, străina plângea! De ce? Pe genele ei răsăriseră picături de rouă şi ea le ştergea fără grabă.

— De ce plângi, Sevrata?

Fata se apropie tăcută de un dulap şi îşi făcu de lucru la indicatoarele de pe uşi. Curând, Pedro zări un ecran aprins în spatele Sevratei.

Fata se întoarse spre tânăr.

— Aş vrea să ştiu, tu de unde vii? spuse ea în loc de răspuns. Să-mi arăţi pe harta noastră… Uite, aici e galaxia cea mai apropiată de locul unde se află astronavele. Pe urmă vine a doua galaxie, mai îndepărtată… Din care eşti tu?

Adjunctul înţelesese tot ce îi arătase ea. Fata indicase mai întâi Andromeda. După aceea se opri cu degetul lângă braţele spiralate ale Căii Lactee.

Îi răspunse gânditor:

— Astronava noastră este din galaxia pe care eşti tu acum cu arătătorul.

Sevrata lăsă mâna în jos, consternată.

— Deci din zona asta… Aşadar, presupunerea lui Sinti este întemeiată. Galaxia ta e tot potrivnică…

Tânărul ştia lucrul acesta, dar nu înţelegea ce o întristează atât de tare pe Sevrata. O întrebă, şovăitor:

— Tu vii din prima galaxie indicată, nu?

Se gândi că a pus totuşi o întrebare fără sens. De aceea se corectă, înainte ca fata să-i dea un răspuns:

— Tu nu poţi veni de acolo… După o scurtă şovăire continuă: Noi am crezut că poate veniţi din galaxia aceasta de aici, din Andromeda… Deci nu de acolo aţi pornit!

— Iar noi, răspunse fata, credeam că voi ne-aţi ieşit în întâmpinare, venind din Andromeda, cum i-ai spus tu!… Dar se vede că nu-i adevărat…

Aşadar, Spirala 4 sperase că astronava lui Iuri vine din Andromeda, în timp ce pământenii credeau acelaşi lucru despre necunoscuţi.

Sevrata îşi purtă mai departe firul povestirii:

— De trei ori am înconjurat Andromeda şi n-am întâlnit pe nimeni. Deodată aţi apărut voi şi grozav ne-am bucurat! Dar numai o clipă, căci aveam să ne dăm seama, curând, că nu sunteţi de-o natură cu noi.

Pe adjunct îl mirau spusele fetei.

— Dar ce aţi căutat voi în direcţia Andromedei? Nu ştiaţi că nu vă puteţi apropia de ea?

— Ştiam, prietene. Dar a fost o încercare în desperarea cea mai cumplită… Nu e singura galaxie din grupul ei pe care am înconjurat-o, de care ne-am apropiat cerând o mână de ajutor. Nu ne-a zărit nimeni, parcă natura a închis ochii şi auzul tuturor oamenilor din colţul acesta de Univers…

Adjunctul rămase încremenit. Auzea ceva de necrezut. Din piept îi ţâşni o întrebare chinuitoare:

— Pentru ce aţi cerut voi ajutor? Nu mai puteţi să vă întoarceţi acasă? V-aţi rătăcit, fără să mai puteţi găsi calea spre galaxia voastră…

Sevrata prinse ecranul de transmisie cu mâinile ei delicate şi îşi lipi faţa de materialul transparent.

— Casa noastră, galaxia noastră se prăpădeşte… Va muri curând!

Pentru prima dată în viaţa sa Pedro auzea strigătul deznădejdii. O durere nemaiîncercată îi străpunse inima, făcând să i se cutremure toată fiinţa.

— De unde vii tu, Sevrata?

Ca o boabă de mărgăritar, o lacrimă se rostogoli pe obrazul

fetei. De pe buze zâmbetul pierise.

— Să-ţi răspund, omule bun! La voi există legenda infernului? Locul unde nimic nu mai rămâne întreg, unde totul se sfarmă şi dispare mistuit de flăcări ucigătoare…

— De ce mă întrebi?

— Voiam să ştiu, dacă poţi înţelege…

— Spune, şi te voi înţelege!

Fata porni din nou spre dulapul hărţilor cosmice. O scurtă manevră şi pe ecranul cosmografului de pe Spirala 4 apăru o zonă a Cosmosului.

— De aici venim, arătă Sevrata, marcând două galaxii îmbrăţişate. Să cer coordonatele Galaxiei noastre, faţă de Andromeda, cum îi spui tu, şi faţă de Calea Lactee, locul de unde vii. O galaxie de reper…

— Fixează al treilea punct de reper în locul unde se găsesc acuma astronavele. Am să mă pot orienta şi aşa…

Datele pe care i le comunică fata, Pedro le introduse cu mâna tremurândă în analizatorul cosmografie de pe Galactica 2. În câteva clipe, apăru şi denumirea terestră a galaxiei din care pornise Spirala 4.

Dacă un trăsnet ar fi lovit în sala de comandă tot nu l-ar fi zăpăcit atât de tare ca citirea numelui acelei galaxii.

— Lebăda-A! şoptiră buzele. Cu neputinţă!…

— Ce ţi se pare cu neputinţă, Pedro? De acolo venim. Acolo e infernul!

Ochii lui Pedro se făcură mari, neobişnuit de mari. Se ridică de pe marginea fotoliului şi rămase cu mumie parcă gata să se ia la trântă cu un adversar nevăzut.

— Sevrata, dacă minţile îmi sunt încă întregi – şi cred că sunt! – atunci ascultă-mă! Astronava noastră merge chiar spre Lebăda-A! Spre galaxia ta, prietenă dragă…

Fata se clătină parcă. Era acum rândul ei să aibă pentru o clipă senzaţia unei prăbuşiri în abis.

Şopti:

— Pedro, acolo, în Lebăda, voi nu aveţi ce căuta! Vă aşteaptă o moarte groaznică!

Tânărul închise ochii. Oare a auzit bine? Se întrebă repede:

„De ce să ne aştepte moartea? Galactica noastră nu se teme de ameninţările Cosmosului. Gândului acesta îi răspunse însă

imediat un altul, mai calculat: Acolo e domnia antimateriei. De Lebăda nu ne vom putea apropia decât scoţând din funcţiune sistemele de gardă. Cum se va mai apăra astronava? Un simplu bolid şi totul se va evapora într-o explozie cumplită!”

Deschise ochii şi o privi pe Sevrata. Era limpede. Proiectul Galacticii 2 se năruise într-o clipită.

— Ai dreptate, Sevrata… Acolo nu putem să mai ajungem deocamdată!

— Nu deocamdată, ci niciodată, prietene! Înţelegi? Niciodată…

Pedro înţelese atunci că ea îi vorbea cu totul despre altceva. Nu antimateria era piedica principală pe care o vedea Sevrata. Nedumerit, întrebă:

— De ce spui că acolo e prăpădul? Nu înţeleg…

— Voi ce aţi fi căutat în galaxia noastră?

Pasiunea omului de ştiinţă răzbeşte la suprafaţă la cel mai mic semn. Pedro se înflăcăra şi spuse cu multă căldură:

— În lumea din care vin eu datoria de a cunoaşte stă mai presus de toate. La tine, Sevrata, cred că e la fel… Lumea în care m-am născut, atacă acum dezlănţuit Cosmosul, ţintind să scormonească tot mai adânc în măruntaiele Universului. Vrem să-l cunoaştem, să-l cuprindem, să-i înţelegem legile şi să le folosim. Aceasta ne-a împins să construim astronava cu care să brăzdăm genunea cosmică, pentru a ajunge şi la Lebăda voastră.

— Lebăda noastră!… Mai departe!

— Vrem, deopotrivă, să ne cunoaştem semenii din tot Universul, să ne înfrăţim cu ei, să biruim împreună.

Sevrata îi curmă însă entuziasmul.

— Primii oameni întâlniţi, semeni de-ai noştri din spaţiul extragalactic, sunteţi voi. Din nefericire, n-o să vă putem întinde mâna…

— Ne doare şi pe noi, destul de mult… Dar, ce să facem!

Tăcură amândoi. Răgaz de reculegere şi consolare. Pedro îşi reluă vorba:

— Totuşi, noi nu vom mai pierde legătura cu voi! Vă vom căuta mereu, vă vom împărtăşi cuceririle noastre, iar voi pe ale voastre…

— Noi, ce să vă împărtăşim? Că murim? Că ni se prăpădeşte galaxia? Voi o să mai întâlniţi fraţi de ai voştri, dar noi nu mai

sperăm în asta!

Brusc Pedro nu mai văzu decât hăul de cărbune al nemărginirii. Inima i se zbătea neputincioasă, luptându-se ca o pasăre închisă în colivie. Cu atâta tristeţe îşi mărturisise Sevrata izolarea omenirii ei! Oare sunt chiar atât de singuri? Nu mai există nimeni, fraţi de-o natură cu ei? Şi de ce se prăpădesc?

O auzi vorbind încetişor:

— Nu mi-ai spus încă ce aţi fi căutat în Lebăda?

Îi răspunse, îngândurat:

— Am fi căutat, desigur, şi oameni. Dar înainte de toate doream să elucidăm un fenomen pe care nu-l înţelegeam.

— Despre ce fenomen vorbeşti?

— Secole în şir, din direcţia Lebedei, oamenii au recepţionat semnale electromagnetice foarte puternice. În nicio parte a Universului radiotelescoapele noastre nu au descoperit o sursă mai intensă de semnale. S-au făcut diferite ipoteze, s-au emis o seamă de teorii. Niciuna nu putea explica bine izvorul de radiosemnale din Lebăda. Un singur lucru se putea spune cu precizie că Lebăda este o galaxie dublă, iar cele două părţi ale ei se ciocnesc…

Fata întrebă, uluită:

— Voi ştiaţi asta?

— Desigur. Dar nu puteam şti dacă e vorba de o ciocnire între două galaxii de acelaşi fel sau de galaxii cu esenţe contrarii. Probabil că e vorba despre două galaxii din antimaterie…

Sevrata îşi apropie din nou obrazul de ecran şi închise puţin ochii. Părea că gândurile, plecate cine ştie unde, nu i se vor mai întoarce nicicând. Şopti, trist:

— Nu. Sunt de esenţe contrarii.

Un fulger îi sfredeli mintea lui Pedro. Înţelegea, în sfârşit!

— Cum, Sevrata, sunt două galaxii de esenţe contrarii? Materie şi antimaterie?

— Da, Pedro, aşa cum spui.

Tânărul se mai agăţă de o ultimă speranţă:

— Chiar dacă una din galaxii este din materie şi cealaltă din antimaterie… După cele ce ştim noi, galaxiile care se ciocnesc, pur şi simplu, trec una prin cealaltă. După miliarde de ani, fără prea multe urmări, se pot chiar separa, dacă nu rămân unite într-un singur sistem galactic.

— Prietene prea încrezător! Ce bine ar fi dacă şi Lebăda ar fi ascultat de aceste cuvinte ale tale, care sună ca un cântec plăcut auzului. Dar Lebăda are cântecul ei. Cântec de jale şi distrugere…

— Vrei să spui că ciocnirea duce la anihilarea galaxiei voastre? Dar nu se poate! mai încercă Pedro să alunge fantoma groazei. Stelele trec, una pe lângă cealaltă, la distanţe enorme… Poate că au fost doar câteva explozii mai mari…

Sevrata îl privi pe tânăr şi parcă ochii ei îşi schimbaseră culoarea. Înţelese că prietenul ei nu concepe întinderea catastrofei din Lebăda şi de aceea nu poate concepe nici că în Univers se mai pot petrece şi drame pe scară galactică.

Răspunse stăpânindu-şi cu greu durerea:

— Tu spui că nu se poate… Eu însă vin de acolo, ochii mei au văzut de ce e în stare câteodată Natura! Imaginea prăpădului de acolo îmi este încă vie în suflet…

Speranţa lui Pedro se frânse. Fata îi făcu semn să aştepte. Se apropie de o masă şi acţionă un sistem de comenzi. Ochiul de transmisie îi aduse în faţa lui Pedro cea mai înfiorătoare imagine a infernului. Câteva stele în explozie, Cosmosul luminescent, umplut cu o plasmă ucigaşă, planete ciocnindu-se şi dispărând în nori de energie radiantă…

— Iată ce ne aşteaptă şi pe noi, spuse Sevrata, decuplând filmul.

Tăcu, până veni lângă ecran. Îşi lipi palmele de tăblia transparentă şi continuă, mai stăpână pe sine:

— Spui că aţi recepţionat semnale electromagnetice venite din Lebăda… Nu e greu de aflat când au plecat ele de acolo spre voi!

— Cu aproape trei sute de milioane de ani în urmă! şopti Pedro, covârşit.

— Da, aşa e! Ai făcut socoteala în sistemul vostru temporal. N-are importanţă. Când au plecat razele acelea de lumină din Lebăda, poate că civilizaţia voastră nici nu exista.

— Era în epoca în care nu apăruse încă omul pe planeta noastră.

— Deci, în sistemul stelei voastre, omul încă nu exista, dar drama Lebedei începuse de mult. Imaginează-ţi cum arată în prezent această regiune a Cosmosului, după sute de milioane de

ani de ai voştri de la începerea ciocnirii…

— Tocmai de aceea am pornit în Cosmos, să aflăm ce se întâmplă în prezent, se scuză parcă Pedro. Până de curând, prin razele de lumină ce ne veneau de la stele şi galaxii, nu puteam afla decât lucruri despre trecutul lor îndepărtat. Până ajungea la noi lumina de la ele…

Fata îl întrerupse:

— Ajungând în Lebăda aţi fi întâlnit cel mai dramatic spectacol din Cosmos! Poate numai naşterea stelelor este mai tragică, atunci când explodează câte o galaxie superdensă…

Se opri o clipă să-şi mai tragă suflarea. Se împurpurase la faţă şi ochii îi străluceau ca două lumini vii.

— Am chemat Cosmosul, reluă Sevrata, dar el nu ne-a răspuns. Lumea mea a lansat în Univers un apel general de ajutor. Până astăzi nu ne-a răspuns nimeni. Poate nimeni nu ne înţelege chemarea!

„Lebăda a lansat un SOS, gândi Pedro, cutremurat. Semenii Sevratei au transmis în infinit un disperat „Salvaţi-ne!”, dar nimeni nu le-a putut sări în ajutor. Sau poate nimeni nu a auzit cântecul de moarte al Lebedei… Mai groaznic e că nu avem cum răspunde nici astăzi acestei sfâşietoare chemări…”

Pe frunte îi apărură picături mici de sudoare şi sufletul i se cutremură în faţa neputinţei de a salva viaţa Lebedei…

Sevrata povesti mai departe:

— Ne-am refugiat acum pe ultimele planete locuibile din galaxia noastră. Puhoiul se apropie şi nu va cruţa nimic. Plasma interstelară încinge Cosmosul şi face să dispară viaţa oriunde ajunge. Exploziile s-au înteţit. Vom mai rezista doar şapte-opt secole. După aceea va trebui să ne luăm rămas bun de la galaxie şi să plecăm. Dar unde? Oriîncotro ne îndreptăm, întâlnim doar materie din care eşti plămădit şi tu, prietene. Nicio altă galaxie din jur nu mai este de-o natură cu noi. Istoria noastră este istoria unei omeniri triste care de milioane de ani fuge neîncetat şi fără speranţă din calea morţii. Nădejdea noastră s-a aprins din nou când, cu un secol în urmă, au fost începute lucrările pentru construirea astronavelor super luminale. S-au construit cinci şi au fost trimise de curând în Cosmos, să cerceteze, să caute lumi de-o natură cu noi. Spirala 4 e cea mai puternică dintre superlumnavele noastre şi ea a pornit spre zările cele mai

îndepărtate…

— Încotro?

— Într-acolo, spre galaxia aceea situată la aproape lin miliard de ani-lumină. Poate ea, care seamănă aşa de mult cu a noastră, nu se află în ciocnire şi ne va salva!

„Messier-87!” îşi spuse Pedro în gând, urmărind indicaţia Sevratei. Apoi, cu voce tare, întrebă:

— Şi dacă nici acolo nu veţi găsi ajutor?

Fata lăsă ochii în jos şi tăcu. Pedro regretă că spusese un lucru necugetat. Într-un târziu Sevrata şopti:

— Atunci… nu ştiu. Ne mai rămâne o singură şansă. Poate vom reuşi să creăm un fel de galaxie artificială, lângă Lebăda, un pod imens format din astronave legate între ele… Acum se construiesc miliarde de nave cosmice. Vom trăi în sânul acelor astronave, ducându-ne mai departe viaţa cum vom putea. Şi cândva, urmaşii noştri vor găsi o cale să vestească lumilor din Univers, celor de-o natură cu noi, că mai trăim şi că aşteptăm ajutorul lor…

Gândurile lui Pedro se învălmăşiră.

„Planul de zbor al Galacticii s-a năruit. Lebăda moare… Iar noi, noi nu putem face nimic.” Lumea Sevratei se prăpădeşte…

Îşi şterse fruntea, trecându-şi mâna şi prin păr. O revoltă adâncă îi cuprinse sufletul:

„Cât de oarbă e Natura asta! E oarbă şi indiferentă la durere. Nu-i pasă că viaţa creată în sânul ei se stinge! Durerile omeneşti pentru ea nu contează?”

I se aprinseră vâlvătăi de mânie în priviri, dar îşi dădu seama de neputinţa sa:

„Ce pot face eu? Ce putem face noi în faţa unor legi atât de crunte, practic atotputernice?”

Şi palmele sale cuprinseră cu putere în cleştele lor marginea mesei de comandă. Ochii îi rămaseră aţintiţi la chipul încântător şi trist al Sevratei. Era fermecătoare fiinţa aceea atât de îndepărtată. Strânse pumnii:

„Naturii nu-i pasă de asemenea opere desăvârşite! Nu-i pasă, îşi repetă el în sine, strângând din dinţi. Dar mie îmi pasă!”

Aproape strigase şi fata îl privi mirată:

— Ce vrei să-mi spui, prietene? îl întrebă ea, cu duioşie.

Muşchii puternici ai lui Pedro i se contractară. Îşi reveni cu

greu. Voinţa oţelită birui pornirile unei revolte neputincioase. Inima începu deodată să-i bată într-altfel.

Se simţi cuprins de un doar nebunesc. Ar fi vrut să-i atingă faţa Sevratei, să-i mângâie mâinile, să-i aline durerea din inimă, să o apere împotriva vrăjmăşiei din Lebăda. Un sentiment ciudat, necunoscut, punea încet stăpânire pe adjunct. Pedro îşi simţi fiinţa topindu-i-se încet, sub apăsarea dulce a unei nostalgii. Vâltori de gânduri apuse i se perindară prin minte. Dorul de a fi aproape de Sevrata se prăbuşea, cu aripile frânte, în faţa Naturii potrivnice a antimateriei. Visul de a-i atinge mâinile şi faţa se lovea de legi mai tari decât voinţa lui.

Pe neaşteptate, fata îi spuse:

— Pedro, sunt fericită că am stat de vorbă cu tine. Câteodată şi împărtăşirea gândurilor ne uşurează durerea. Iar tu m-ai înţeles, te văd gata să faci orice pentru a ne aduce un sprijin. Îţi mulţumesc, prietene drag!…

Ochii Sevratei spuneau mai mult decât puteau cuprinde vorbele. Zâmbetul se aşternu ca prin vis peste lacrimile aproape secate. Buzele se mişcau într-un freamăt tainic, ştiut doar de inima ei.

— Acum va trebui să plec!… Venisem la ecran convinsă că voi sta de vorbă cu cineva de pe Galactica 2. Credeam că o să vorbesc cu una din femei, colege de-ale tale. Îmi plac mult şi ele…

— Sevrata, mai spune-mi ceva… Cu cine ai venit?

— Cu tatăl meu. E cel care stătea tot timpul lângă Teve Sinti…

Inima lui Pedro bătea acum straniu, potolit.

— De ce mă întrebi? reveni Sevrata.

Pedro nu-i putea răspunde nimic. Nu-i era îngăduit să deschidă portiţele tainice ale sufletului. Ele vor rămâne închise pentru totdeauna. Cheia lor a fost sfărâmată de legea antimateriei.

Lângă Sevrata apăru deodată comandantul Spiralei 4. Văzându-l pe Pedro, se înclină şi îl salută zâmbind. În acelaşi moment, în spatele adjunctului se ivi Iuri Vluur.

Fata îi făcu un semn de rămas bun tânărului şi dispăru.

12. LACRIMA DIMINEŢII

Dincolo de hotarele Galaxiei, timpul nu mai poate fi legat de niciun fenomen exterior astronavelor. Se scurge în felul lui şi numai pulsaţiile egale, necontenite, ale ceasurilor atomice, adunate şi exprimate în cifre de către analizori, mai amintesc omului că vremea curge fără oprire, odată cu legănatul inimii. Planetele rotitoare, Soarele arzător, cu răsărituri şi apusuri însângerate, jocul etern al primăverilor şi toamnelor, aici, în pustietatea extragalactică, nu mai există. Şi dacă iei seama la ceasornic, mersul acestuia ţi se pare caraghios, lipsit de sens. Şi totuşi, ţi-e atât de drag! Jucăria asta minusculă păstrează în bătăile ei ritmul vieţii din care ai ţâşnit spre larg, ritmul planetei de pe care ţi-ai luat zborul.

Părea că cele două astronave se cunosc de-o viață întreagă. Îşi împărtăşiseră detaliile vieţii lor, se înţelegeau, se chemau din oră în oră. Tumultul primului contact se stinse încet şi în locul lui înmuguri prietenia.

Timpul trecea. Drama Lebedei devenise cunoscută şi oamenii de pe Galactica 2 îşi chinuiau sufletele să găsească cuvântul potrivit, de îmbărbătare a solilor veniţi din galaxia pustiită. Cum să răspundă acelui cutremurător „Salvaţi-ne!”? Bucuria întâlnirii se prefăcu într-o căutare dureroasă, urmată de mărturisirea neputinţei lor de a sări imediat în ajutorul omenirii din Lebăda.

— Câtă durere poartă oamenii aceştia cu ei! spuse Iuri, copleşit de veste. Cu ce vom putea noi să ştergem măcar o lacrimă de pe obrajii lor?

Pedro nu mai era de recunoscut. După întâlnirea cu Sevrata, nu mai vorbise decât cu comandantul. Schimbaseră câteva cuvinte apoi se retrase în grădina botanică de pe bordul Galacticii. Nimeni nu cuteza să-l tulbure.

Ciripitul păsărilor, zborul unor fluturaşi, susurul apei ce se scurgea dintr-un izvor artificial, nimic nu părea să-l mai liniştească. Un fluture se aşeză pe marginea bazinului de sub un eucalipt, în faţa lui Pedro. Bătu fericit din aripioarele multicolore şi apoi se înălţă iar în văzduh.

„Fluturii nu ştiu ce-i trecutul şi viitorul. Se bucură doar de lumina prezentului…”

Mintea chinuită de întrebări şi căutări înfrigurate se întorcea mereu acolo de unde plecase, fără niciun rezultat.

„Oare natura şi-a pus în gând să râdă de mine?”

Pumnii i se strânseră, convulsiv. Părăsi banca pe care şezuse până atunci şi începu să bătătorească aleile. Era numai într-o cămaşă cu mâneci scurte, desfăcută la gât, cu capul descoperit. Încălţămintea cu talpă supraelastică îi amortiza zgomotul paşilor cu toate că tânărul călca apăsat, încât ar fi zdrobit şi pietrele. Muşchii braţelor goale i se conturau în forme rotunde, uşor alungite.

„Sevrata… Floare gingaşă a nemărginirii! Grădina în care tu ai ţâşnit la viaţă se prăpădeşte şi eu nu văd nicio cale de ieşire…”

Niciodată până atunci Pedro nu mai fusese atât de mişcat pronunţând doar în gând numele unei femei.

Porni din nou. Din când în când, dus pe gânduri, lovea cu palmele câte un trunchi de arbore. Ochii Sevratei, cu verdele acela din altă lume, îi râdeau din nou, parcă sfidând durerea ce-i făcuse să lăcrimeze.

„Am să o chem… Şi îi voi spune că dorul după ea îmi fură minţile..”

Câtva timp părea că nu se mai gândeşte la nimic. Târziu, după multe minute de cumpănă, se apropie de televideofonul montat acolo. O comandă hotărâtă şi aparatul se cuplă cu telescoapele. Încă o operaţie scurtă şi acordul pe frecvenţele câmpului fundamental se stabili numaidecât.

Ecranul se aprinse cu lumina lui fosforescentă şi adjunctul se trezi în faţa imaginii lui Teve Sinti.

Omul de dincolo se arătă bucuros de revedere. Lucra ceva la masa de comandă şi acum îşi ridicase capul pentru a afla cine îl caută.

— Sevrata unde-i? întrebă Pedro.

O cută dintre sprâncenele lui Teve tresări, adâncindu-se mai mult.

— Sevrata este la ea în cabină. O poţi vedea stabilindu-te pe frecvenţa H-900…

Ochii comandantului de pe Spirala 4 aveau scăpărări

neînţelese. Dar Pedro nu le luă în seamă, li mulţumi lui Teve şi schimbă lungimea de undă.

Nu trecu prea mult şi chipul fetei îi zâmbi din nou în faţa ochilor.

— Ce este. Pedro? îl întâmpină Sevrata, tresărind.

Tânărul rămase tăcut.

Învăţaseră să se înţeleagă şi fără ajutorul traducătorilor cibernetici. Există înţelesuri mai adânci decât cuvintele şi pe acestea roboţii n-ar fi putut niciodată să le poarte dintr-o limbă spre alta.

Fata şopti, încetişor:

— Poate calc cea mai cumplită lege a Universului, dar mie mi-e totuna…

Zâmbetul se şterse şi ochii scânteiară mai vii ca oricând. Palma gingaşă începu să mângâie, duios, chipul adus de unde pe ecranul din faţa ei.

Pedro simţi că se topeşte. Strânse cu putere marginile ecranului şi buzele-i rostiră, înfiorate:

— Sevrata!…

Întinse mâna şi trase o manetă.

— Ce faci? veni întrebarea fetei.

— Vreau să fie furtună. Să vezi cum este la noi pe planeta-mamă. Să plouă cu tunete şi fulgere ca pe Pământ!

Curând, uriaşa grădină se întunecă. Nori de plumb se adunară sub cupola ei, învolburându-se. Fulgerele spintecară perdeaua grea a norilor şi bubuiturile tunetelor cutremurară pereţii. Apoi, ploaia se abătu brusc în valuri şfichiuite de vântul ce se stârnise pe neaşteptate.

Pedro întinse mâinile şi îndată palmele făcute căuş i se umplură de apă. Se întoarse către imaginea de pe ecran şi îi zâmbi cu ochii rătăciţi, oferindu-i cupele pline cu lichidul în care s-a născut viaţa pe Pământ.

Sevrata însă îi spuse întristată:

— De ce-mi întinzi stropii de ploaie? Ai uitat? Pe mine m-ar ucide, dacă i-aş atinge!

Mâinile îi alunecară pe lângă trup şi conţinutul palmelor se împrăştie, amestecându-se cu şiroaiele ce curgeau din înaltul norilor. Ploaia îl izbea în obraz, peste piept, şuierând în bătaia vântului. Cămaşa i se lipise de piele. Stropi mari de ploaie îi

stăruiau pe frunte, pe faţă. Alţi stropi se împreunau în şuvoaie, prelingându-se pe grumaz în jos.

Furtuna, iscată la îndemnul lui Pedro, încetă peste câteva minute şi lumina soarelui artificial sfâşie ultimele petice de nori, risipindu-le.

— Ce frumos plouă la voi! Şi cât de minunat este verdele din grădina voastră!… Noi nu avem un colţ de pădure pe bord şi de multe ori mi-e tare dor de câmpiile planetelor noastre.

— Tu porţi verdele lor minunat în lumina ochilor, Sevrata!

— Cât de mult seamănă lumile noastre! Şi ce depărtate sunt ele!

Şovăitoare, vocea lui Pedro prinse viaţă:

— Sevrata… Te cunosc de puţină vreme, dar am senzaţia că exişti de totdeauna în viaţa mea! Poate nu înţelegi ce-ţi spun.

Ea închise ochii în colţurile cărora se iviră picături de rouă.

— La noi, în Lebăda, orice fată ştie când şi-a întâlnit iubirea. Poate la voi e altfel…

— Eu nu ştiu cum iubesc fetele pe Pământ şi nici nu ştiu dacă ele îşi ghicesc dragostea când o întâlnesc, spuse Pedro. Dar ştiu acum că fără tine viaţa îmi va îi totdeauna pustie.

Zăgazurile erau rupte. Torentul se porni fără oprelişti, tot mai înspumat, mai ameninţător. Ca unduirile unei muzici sublime, cuvintele Sevratei veniră să răscolească adânc inima tânărului:

— Pedro, din clipa în care te-am văzut, am ştiut că pe tine te-am visat dintotdeauna. Ţie ţi-am închinat visurile adolescenţei. Când fulgerele se încrucişau pe cerul nostru, înflorind munţii şi câmpiile în culori fascinante, visam că vei veni şi mă vei mângâia, spunându-mi că a încetat nenorocirea Lebedei, îţi râdeam fericită şi te acopeream cu sărutări…

Pedro rămase încremenit. Poveştile de dragoste, citite ani în şir, strânseseră în minte un mănunchi de imagini despre iubire. Ascunse în străfundul fiinţei sale, ele rămăseseră acolo uitate. Pasiuni mai dogoritoare l-au chemat spre alte împliniri. În afară de iubirea nemărginită de oameni şi dragostea duioasă a mamei, el nu mai cunoscuse altfel de iubire.

Dragostea i se păruse un lucru firesc, potrivit la vremea lui. Vremea venise, covârşindu-l, dezvăluindu-i o lume cu totul nouă. I se păru că întregul Cosmos s-a prefăcut într-un câmp înflorit, scuturându-şi amorţeala îngheţului şi risipind întunericul

nemărginirii.

— Te voi purta mereu cu mine în gând, oriunde voi merge. Şi îţi voi povesti toate frământările mele. Vocea Sevratei era plină de gingăşie şi căldură.

— Când n-am să te mai văd, neliniştea îmi va fi grea, îi răspunse Pedro. Atunci te voi chema mereu şi vom vorbi, ajutaţi de oamenii din galaxiile noastre.

Tânărul se îndepărtă de ecran şi rupse o ramură dintr-un pomişor apropiat. Se întoarse, cu gândul departe:

— Cât de ciudat mi se pare totul! Sunteţi prin esenţă diferiţi de noi şi totuşi gândurile, visurile, chiar obiceiurile voastre, par rupte din poemul omenirii mele.

Surâse, pentru prima dată, după atâta vreme de trăire încordată.

— Pedro…

Glasul se frânse, înainte de a da viaţă gândului.

— Ce este, Sevrata?

Capul se plecă, sub apăsarea unei forţe nevăzute.

— Aseară a fost consiliu pe bordul Spiralei 4.

Inima lui Pedro se strânse, străpunsă de ameninţarea unei presimţiri.

— Sevrata, vrei să mă părăseşti?

Tăcerea vorbea de la sine.

— Veţi pleca, repetară buzele tânărului. Veţi pleca…

— De-aş rămâne cu tine, suferinţa ar fi infinit mai mare… Pe cei din galaxia cu care ne ciocnim i-au salvat galaxiile-surori, cele de-o esenţă cu ei. Pe noi cine să ne mai salveze?

Pedro înţelese. „N-am cum să mă opun, îşi spuse el. Trebuie să plece, să-şi caute salvarea. Şi nu se vor mai întoarce…”

— Te îmbrăţişez cu toată dragostea mea, veni murmurul Sevratei. Ne vom despărţi fără ca mâinile noastre să se poată atinge.

— Aşadar, va veni şi despărţirea… Natură oarbă, haotică!… Îmi vei răpi tot ce am mai scump.

— Iubirea va rămâne în inimi, Pedro, spuse ea şi vocea-i părea un strigăt al deznădejdii, trimis peste nemărginire.

13. LA TRÂNTĂ CU IMPOSIBILUL

Ceasuri de febră ca acelea nu se uită niciodată. Amintirea lor rămâne încrustată în toată fiinţa. Poate numai naşterea primelor seminţe de viaţă, între fulgerele şi bubuiturile epocilor primare, se mai putea asemăna cu furtuna din sufletul lui Pedro.

„Pe noi cine o să ne salveze?”

Întrebare de ultimă clipă, speranţă cu aripile frânte la poalele imposibilului. Ecoul ei ridica gândurile în vârtejuri, făcând mintea să alerge nebuneşte în cerc, neputincioasă. Nu există tortură mai mare, decât să-ţi vezi dragostea ameninţată de moarte. Să priveşti, năucit şi fără putere, cum se va stinge viaţa pe o galaxie întreagă.

Ochii i se înfundaseră obosiţi în fundul orbitelor şi buzele se strânseră într-o linie. Strigătul înnăbuşit atâta vreme ţâşni plin de revoltă:

„Nu! Nu se poate!”

Imensa încăpere a sălii de pilotaj, lovită de explozia glasului înflăcărat, repetă, înfundat:

„Nuuu!...”

Pedro călca rar, apăsat, măsurând cu paşi mari, în lung şi-n lat, pardoseala sălii. Din când în când se oprea, pironindu-şi privirile în gol. Pornea din nou, fără să vadă nimic în jur. Părea că a uitat de întreaga lume, de Cosmos şi astronavă. Cu câteva minute în urmă se supusese reconfortării şi liniştirii sufleteşti. Aparatele îşi făcuseră datoria, fără să ştie că Pedro nu mai era cel de altădată.

Se opri în faţa ecranului pe care se profilase, nu de mult, dragostea lui. Geamul din plastic, reflectând lumina din sală, îi aducea lui Pedro în faţă doar propria sa figură. Începu să-şi poarte blând vârful degetelor peste luciul de oglindă.

În clipa aceea se petrecu un fapt neaşteptat. Psihograful, fiind uitat deschis, începu să semnalizeze avarie. Emisia cerebrală a lui Pedro fusese atât de intensă, încât aparatul se blocase.

Adjunctul se apropie zâmbind de psihograf şi îl certă, molcom:

„Ei, de ce te sperii şi tu?”

Se aşeză la pupitrul central de comenzi şi îşi prinse capul între palmele încleştate:

„Încotro să mă îndrept, ce cale să aleg? Să-ţi întâlneşti iubirea şi să nu te poţi apropia de ea! Cât de duşmănoasă e Natura! Vrea să-mi răpească şi ultimul sâmbure de nădejde! Ei nu-i pasă! De ce i-ar păsa? E nesfârşită şi pentru ea timpul nu contează. Dar o dată îţi va păsa! Omul te va supune cu încetul şi atunci vei asculta sfioasă de poruncile lui. Cu încetul… Dar din nefericire, nu acum!”

De pe ecran părea că îi surâde, fericită, Sevrata. Încordarea lui deveni şi mai aprigă. De ce nu au încercat celelalte galaxii să salveze şi lumea Sevratei? N-au auzit strigătul ei de moarte? Sau poate l-au auzit, dar n-au avut cum. Antimateria le ameninţa şi pe ele cu rânjetul morţii… Cine poate şti?

„Iar acum, când ştim, ce putem face? Nimic? Miliarde de oameni sunt ameninţaţi cu moartea şi noi nu putem mişca un deget în ajutorul lor. Numai pentru că sunt din antimaterie… Stupid! Omul să fie atât de slab în faţa potrivniciei Naturii! Exploziile şi plasma din Lebăda vor răpune viaţa şi noi nu o vom putea salva. Și nici iubirea nu poate fi salvată?…”

— Nu poate fi salvată!?…

Pereţii sălii se cutremurară ca sub izbirea unui bubuit de tunet.

— Pe cine vrei să salvezi?

Pedro întoarse capul şi îl văzu pe Iuri, oprit în loc, întrebător.

— Pe cine vrei să salvezi, spune!

întrebarea repetată de comandant îl aduse pe tânăr în lumea realităţilor. Răspunse, cu ochii ţintă la el:

— O ştii şi tu, Iuri!

Comandantul se aşeză tăcut lângă adjunct. Un oftat uşor îi scăpă de sub strunirea voinţei.

— Băiatule, neaşteptat deznodământ trăim! Văd şi eu, vedem cu toţii cât de tragică e situaţia Lebedei. Oamenii caută ajutor, iar Universul rămâne surd, neputincios. Am ajuns într-un impas din care nu văd cum vom ieşi.

Şeful expediţiei se ridică şi începu deodată să se plimbe, dus pe gânduri. Se oprea câteodată, când ajungea în dreptul lui Pedro, apoi îşi vedea din nou de mers. Tăcerea se prelungea, ca o perdea de ceaţă apăsătoare.

— Trebuie să fie ceva nemaipomenit acolo. Nu putem merge mai departe, adăugă el într-un târziu.

— Va trebui să mergem! răspunse Pedro încet.

Deşi tânărul abia şoptise aceste cuvinte, Iuri avu senzaţia că a plesnit, sec, un trăsnet în sala de comandă.

Comandantul se întoarse spre tânărul său prieten. Ştia bine că ar fi nepotrivit să-i dea acum sfaturi. Trebuia să-i lase timp pentru a-şi limpezi el singur, ce este şi ce nu este cu putinţă. Tinereţea te poate împinge uneori peste îngăduinţa raţiunii. Aşa i se părea comandantului.

Se apropie de Pedro:

— De ce trebuie? Crezi că sistemul nostru solar este cel mai puternic din tot Universul?

Adjunctul rămase, parcă, descumpănit de această întrebare. „Oare Iuri nu înţelege? gândi el, înfrigurat. Oare prietenul cel mai bun e atât de departe de visul meu?”

Spuse cu voce tare:

— Trebuie, Iuri, pentru că…

Oricât se luptară corzile vocale să dea glas cuvântului următor, el nu reuşi să răzbească la lumină. Raţiunea îl chemase la ordine. Motivarea, ţâşnită ca un torent din adâncul inimii, nu rezistase filtrului de gheaţă al gândirii.

„…Pentru că nimeni n-a avut fericirea s-o întâlnească pe Sevrata…” Aşa ar fi vrut să spună. Mintea tulburată argumenta în felul ei.

Iuri pricepu chiar şi fără cuvinte, îl văzuse pe tânărul său prieten vorbindu-i Sevratei. Nu mai trebuiau aduse alte lămuriri. Comandantul ştia că tragica dragoste, născută în iluzia unei clipe, îl făcea pe Pedro să-şi piardă echilibrul. Surâse abătut, necăjit peste măsură de zbuciumul adjunctului, de durerea Lebedei. Îşi îngădui să întrebe:

— Oare nu se mărgineşte cu imposibilul acest „pentru că”?

— Nu ştiu, Iuri, dar eu nu mai cred în imposibil.

— Aş paria că nu ai crezut, cu adevărat, niciodată.

— Se poate… Conteni, parcă pentru a-şi mobiliza toate puterile. Apoi reluă, dezlănţuit: Spune-mi, Iuri, tu nu simţi la fel cu mine? Dacă Natura a creat în sânul ei antimateria, înseamnă că a avut la îndemână o cale. Din elemente ale unei substanţe primare, a durat ceva nou. La fel o fi procedat şi cu aluatul din

care suntem alcătuiţi noi. Cele două înfăţişări ale materiei, substanţa şi antisubstanţa. Pornesc din acelaşi izvor, din acelaşi trunchi; dar undeva s-au despărţit, acolo unde Natura a înzestrat-o pe una din ele cu proprietăţi contrarii celeilalte. Înseamnă oare că între ele există o prăpastie absolută? Eu nu pot fi de acord… Ne scapă doar veriga centrală a lanţului de legătură. De aceea nu putem acţiona…

— Cam mult, prietene! comentă şeful Galacticii, şovăielnic.

— Ni se pare mult, pentru că ne lipseşte metoda de construcţie, nu cunoaştem canoanele după care să putem dura podul peste această prăpastie. Legile naturii cer să existe duşmănie între două forme de existenţă a materiei. Cu legile acestea m-aş lua bucuros de gât. Şi am să mă iau! Nu se mai poate altfel…

Comandantul se uită mai bine la Pedro. I se păruse altădată că îl cunoaşte. „Ce greşeală! gândi el. Pe un om ca Pedro îl poţi cunoaşte cu adevărat numai când i se iveşte imposibilul în cale.”

Se opri tulburat de cuvintele adjunctului. Gândul îşi ţesu pânzele mai departe: „Imposibilul… Poate că Pedro are dreptate. Când ştiinţa nu mai are ochi cu care să scruteze orizonturile viitoare, scorneşte ideea imposibilului pentru te miri ce. Aşa a fost și cu zidul luminii… Pedro nu se va împăca niciodată cu astfel de soluţii.”

Ţintindu-l cu privirea pe adjunct, Iuri întrebă:

— Şi dacă nu vei ajunge la un liman? Noi, toţi oamenii te vom ajuta. Dar, te întreb, cinstit, eu îngăduinţa ta: Dacă nu va putea nimeni să facă ceva pentru Lebăda, pentru dragostea ta, ce-o să urmeze?

— Nu! Asta nu! scrâşni Pedro.

Niciodată nu fusese atât de aproape de cumplitul său duşman, imposibilul, care voia cu tot dinadinsul să-i distrugă dragostea, să-l zdrobească ucigând o galaxie, să râdă de mândria lui de om. Pedro uitase de graniţele istorice ale evoluţiei omeneşti. În faţă i se profila doar câmpul nesfârşit de luptă, pe care urma să se decidă rezultatul crâncenei încleştări dintre om şi legile încă necunoscute ale Universului.

— Ce se va întâmpla, dacă eforturile noastre nu vor duce la nimic?

Iuri voia să-i pună în faţa ochilor, în faţa raţiunii, alternativa

eşecului. De fapt, unica previzibilă.

Deodată, Pedro sări de pe platforma pupitrului şi rămase o clipă cu privirea aţintită asupra lui Iuri. O lumină ciudată îi luci în ochi. Era zguduit de un jind ce-i înmugurise în inimă şi-i luminase mintea pe neaşteptate, arătându-i o potecă nouă.

Îi prinse mâinile lui Iuri:

— Tot timpul simţeam că ceva îmi scapă. Acum mi-am amintit…

— Nu înţeleg.

— Iuri. Aminteşte-ţi de Aram!…

Comandantul vedea bine că tânărul e din ce în ce mai agitat. Voinţa nu-l mai ajuta să-şi stăpânească emoţia.

— Aram?! repetă Iuri, uimit. Ce vrei să spui?

— Poate totul!…

— Sau nimic! surâse prietenul său completând vechea butadă.

Tânărul nici nu băgă de seamă jocul cuvintelor, înflăcărat, continuă:

— Ar fi prea crunt să mă înşel! Da, Iuri, desigur, lipsesc, deocamdată, verigile esenţiale, dar nu mă pot opri să îndrăznesc. Căutările lui Aram, la care am colaborat şi eu ca student, nu-ţi spun nimic? Gândeşte-te bine!…

Lui Iuri i se păru că a explodat Cosmosul. Cercuri de foc, într-un tumult fantastic, îi dansau prin faţă. Înţelese. Intenţiile tânărului erau limpezi, copleşitor de limpezi.

Revenindu-şi, comandantul îşi adună toată hotărârea în glas:

— Asta nu se va putea niciodată! Părându-i încă slabă împotrivirea, mai adăugă, aproape strigând: Niciodată, Pedro!

— Poate astăzi nu, dar mai încolo totul va deveni posibil. Numai de n-ar fi prea târziu…

— Eu îţi repet, dragul meu, că aşa ceva este o nebunie…

Tăcu, străbătut de-o aducere aminte. „Mai ştii? îşi spuse el în gând. Poate numai mie mi se pare fantezistă ideea lui Pedro. Peste câteva secole, visul ar putea deveni realitate. Dar unde vor fi Sevrata şi ceilalţi până atunci?”

Cu voce tare, comandantul cuteză să-l dojenească, blând, pe prietenul său:

— Pedro, dragostea te face să uiţi de rânduielile obişnuite ale raţiunii. Am avut, de la început, bănuiala, că nu va ieşi nimic bun din povestea asta cu Sevrata. Iată, acum te văd desperat,

clătinând lacătele imposibilului. Tu ştii că şi pe mine mă doare tragedia Lebedei. Dar dragostea îţi adaugă povara unei dureri şi mai mari, îndemnându-te să nu mai ţii seama de puterile omeneşti.

Tânărul încrucişă braţele, cu ochii pironiţi în pardoseala sălii:

— Iuri, ai iubit şi tu, a existat cineva pentru care ai fost gata oricând să-ţi dai şi viaţa… Eu n-am iubit niciodată. Până astăzi mi-am dăruit totul numai Cosmosului. Am vrut să-l supun de dragul omenirii noastre. Dar, ascultă-mă! Nu căuta să-mi opui o logică de gheaţă, atunci când nu e cazul. Ştiu, cunosc ce vrei să-mi spui. Ca prieten ai vrea să mă ocroteşti. Tu înţelege că eu nu vreau să fiu apărat!

— Nu vreau să te apăr, ci doar să te fac să înţelegi că nu trebuie să te agăţi de iluzii. Să fii lucid, să înţelegi că dragostea ta este fără speranţă, că trebuie să uiţi! Omul de astăzi este încă slab, nu are cum să acţioneze în direcţia în care am vrea noi. Curând, Sevrata va pleca, o ştii. Ce se va întâmpla după aceea?

— După aceea?… Dacă Lebăda ar fi salvată… Ar fi şi asta destul…

Iuri asculta, în vreme ce din minte nu-şi putea smulge un gând. Veni mai aproape de Pedro:

— Mi-ai sugerat o idee năstruşnică. De dragoste să nu mai vorbim, e absurdă. Există însă o cale, ce mi se pare posibilă şi demnă de omenirea noastră…

Sprâncenele adjunctului se ridicară, a mirare.

— Iată ce mă gândesc, vorbi mai departe Iuri. În planul Lebedei există şi alternativa creării unei galaxii artificiale, un pod uriaş format din astronave.

— Va fi doar un refugiu temporar, o soluţie de tranziţie.

— Chiar aşa fiind, – miile de miliarde de oameni din Lebăda, pentru a putea trăi în sânul galaxiei artificiale, pentru a se putea dezvolta, vor avea nevoie de energie. Va trebui creată o atmosferă artificială pentru fiecare grup de astronave; vor trebui produse bunuri pentru o societate imensă. La asta să ne gândim!…

Brusc, în mintea tânărului se legară firele împrăştiate ale noii probleme. Ochii începură aproape să-i râdă, plini de reflexe noi.

— Energia, murmură el. În primul rând la asta trebuia să ne gândim!… Pe urmă…

Tăcu, privind gânditor spre Iuri.
— Va putea oare Aram să ne dea un răspuns? întrebă comandantul. Ce părere ai?
— Trebuie! Singur spuneai că omenirea noastră solară va fi gata să accepte planul unei asemenea căutări. Aram va face totul, are mii de colaboratori străluciţi…
Se lăsă din nou tăcerea. Fiecare frământa în gând, cu înfrigurare, toate căile posibile ce se deschideau pentru salvarea Lebedei.
Cineva ascultase până atunci, fără să fie observat. Era Ila Tan. De câteva minute stătea împietrită în pragul uşii. Deodată, fără să mai ţină seama de nimic spuse:
— Numai să nu fie o sarcină peste puterile Sistemului Solar.
O clipă, adjunctul cătă spre ea, părând că îi este indiferentă observaţia făcută de tovarăşa lui de bord. Apoi izbucni în felul său, încercând să reteze orice îndoieli:
— Asta nu! Planetele Sistemului Solar se vor uni, îşi vor concentra toate puterile pentru a veni în ajutorul Lebedei. Aram va şti să mobilizeze oamenii pentru acţiunea asta…
— El va şti, comentă din nou Ila, dar te-ai gândit dacă vor ajunge forţele? Şi mai ales, cât timp îi va trebui omenirii noastre pentru a soluţiona o astfel de problemă, de care, de altfel, s-au ocupat şi predecesorii lui Aram?
Tocmai atunci, lângă ei apăru şi Bob. Rămase tăcut, fără să tulbure discuţia.
În cele din urmă, comandantul decise:
— Noi nu vom putea să lămurim problemele aici. S-a ivit o posibilitate nouă. Chiar dacă e încă în faşă, trebuie să cerem ajutorul Pământului, Nimeni nu ne-ar ierta, dacă am întârzia acţiunea. Şi, întrucât spre Lebăda nu mai putem merge, trebuie să cerem părerea Marelui Consiliu în privinţa noului program de zbor. De altfel, încă nu am informat omenirea despre întâlnirea cu solii Lebedei. Ne-au furat pe toţi evenimentele acestor zile…
În sfârşit, înţelese şi Bob miezul discuţiei. Privea spre adjunct care spuse calm şi liniştit:
— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că există sorţi de izbândă. O logică elementară îmi spune că dacă îşi va concentra puterile, omenirea îl poate ajuta pe Aram să rezolve mai repede problema izvorului absolut de energie…

După o scurtă oprire, Pedro continuă, ca pentru sine:

— Ce mult aș dori să fiu acum lângă Aram! Dar şi singur va pricepe totul…

— Vrei să-i spui şi despre Sevrata? întrebă Bob, oarecum speriat.

Pedro zâmbi, trist.

— Ce i-aş putea spune, prietene? E destul că omenirea noastră va afla cât de tragică este situaţia Lebedei…

Se făcu linişte. Bob se certa cumplit în gând că apăsase pe o rană dureroasă din sufletul prietenului său. Avea senzaţia că a comis un sacrilegiu.

În tăcerea sălii, răsună cu hotărâre glasul comandantului:

— Pedro, să formulăm mesajul către Pământ.

— Şi către Aram, îl corectă adjunctul.

— Acum e acelaşi lucru, replică Iuri. Numai de-ar fi răspunsul pe măsura visurilor noastre…

14. UNDE PLECI, SEVRATA?

Sevrata şi Pedro se priveau tăcuţi, cu obrajii lipiţi de ecrane. Pleoapele fetei tremurau uşor, zbătându-se uneori ca aripile unei păsări rănite de moarte. Genele prelungi, umbrind ochii nespus de mari şi de strălucitori, erau umezite de lacrimi. Dincolo, pe bordul Galacticii, pământeanul apucase marginile ecranului cu amândouă mâinile şi carnea palmelor încleştate se strivea sub apăsarea nemiloasă a muşchilor încordaţi.

— Sevrata…

Abia şoptise numele drag.

— Pedro…

Marea sală de pilotaj părea că a îngheţat. Tăcerea fusese spartă de numele rostite cu sfială, cu deznădejde.

— Se apropie clipa când va trebui să pleci, Sevrata, să pleci fără ca eu să te pot opri.

Fata surâse trist, plecându-şi capul într-o parte.

— Tu ştii, dragul meu, că noi avem de îndeplinit o misiune pentru care suntem gata să ne jertfim şi viaţa dacă va fi nevoie.

Adjunctul îşi desprinse mâinile de pe ecran şi începu să se frământe: „Am eu dreptul să vorbesc în numele Pământului? se întreba el în gând. Sevratei pot să-i spun, ea ştie că voi lupta pentru salvarea oamenilor din Lebăda”.

— Sevrata, eu nu am puterea să vă opresc din căutarea voastră, spuse el încet. E de datoria voastră să căutaţi acea insulă a salvării. Vreau totuşi să-ţi spun că viaţa galaxiei tale ar putea fi salvată…

— Despre ce vorbeşti? îl întrerupse ea.

— Ceea ce îţi povestesc eu este doar un plan făurit de noi cei de pe Galactica 2. Nu am încă dreptul să ţi-l împărtăşesc în întregime, înainte de a răspunde Pământul. Dar el va răspunde pozitiv! De asta sunt convins.

— Din felul cum vorbeşti, dragul meu, se pare că eşti decis să scoli în picioare Galaxia întreagă!

— Nu numai Calea Lactee, dar aş ridica în picioare toate galaxiile de dragul vostru!

Privirile Sevratei îl cercetară îndelung. Uriaşul ei drag visa salvarea Lebedei!

— Asta nu va fi cu putinţă, Pedro!

— Dacă a fost posibilă evacuarea galaxiei cu care vă ciocniţi, va fi cu putinţă şi salvarea vieţii celor din Lebăda.

— Dar cum? Eu nu văd nicio cale.

— Pământul va găsi soluţia.

Trecu un timp până veni răspunsul Sevratei:

— Vezi, Pedro, comandantul nostru nu va crede în nimic. El este convins că numai în galaxia Messier-87, cum îi spuneţi voi, ne vom găsi mult visata salvare. Pe el nu-l scoate nimeni din hotărârile sale.

— Draga mea, în clipa asta, Iuri îi vorbeşte lui Teve din sala de observaţii, chiar despre acest lucru!

După un timp, fata spuse:

— Poate voi vedeţi mai departe decât suntem în măsură s-o facem noi acum. Nu ştiu… Îl voi urma pe Teve. Aşa cum va hotărî el…

Tânărul înţelese. Bucuria de-o clipă, aprinsă în inima fetei, se stingea încet în faţa imposibilului. Dezastrul lumii din care venea era atât de viu în mintea Sevratei, încât ucidea orice speranţă.

„Deci nu ne vor crede! conchise Pedro, uluit. Se gândesc poate că omenirea noastră e prea tânără pentru a face faţă unui asemenea plan uriaş.”

Spuse apoi cu voce tare:

— Chiar dacă voi nu puneţi mare preţ pe hotărârea noastră, noi tot o să vă sărim în ajutor!

— Tu nu poţi hotărî în numele omenirii tale. De unde ştii părerea ei?

— Părerea ei este părerea dragostei de viaţă, Sevrata! Fraţii mei de pe Pământ nu vor îngădui Cosmosului să ucidă o întreagă civilizaţie.

Buzele Sevratei se deschiseră sfioase, şoptind:

— Poate ai dreptate! Dar înţelege-l şi pe Teve. Lebăda e convinsă că noi nu putem fi unica galaxie din antimaterie. Undeva, în Univers, trebuie să mai existe semeni de-o natură cu noi. Poate că ei aşteaptă să dăm un semn de viaţă. Trebuie să-i găsim!

— Deci, veţi pleca… Şi dacă Messier-87 e o galaxie pustie, care nu îngăduie viaţa?

— Asta nu poate s-o ştie nimeni, dinainte.

Gândurile tânărului se învălmăşiră din nou. O negură i se lăsă pe suflet, îl acoperea ca o funingine.

„Nimic nu-l va convinge pe Teve Sinti, gândi Pedro. Poate o confirmare din partea lui Aram ar mai avea sorţi de izbândă. Dar Spirala 4 va pleca înainte de a sosi răspunsul Pământului.”

Sevrata îl chemă încetişor:

— Pedro… Ceva îmi spune că tu nu vei renunţa la luptă. Dar cu noi doi va fi mereu la fel! Aceste clipe sunt ultimele când ne mai vedem…

— Nu!

Cu atâta hotărâre pronunţase Pedro acest cuvânt, încât fata se cutremură.

— Dar trebuie, Pedro.

— Nu trebuie… Nimeni nu mă poate convinge de asta! De ce trebuie?

— Se opune întreg Universul.

— N-are decât. Cum lui nu-i pasă de viaţă, de dragostea noastră, nici mie nu-mi mai pasă de legile lui! Omul trebuie să le poată stăpâni şi chiar folosi, oricât de tiranice ar fi ele. Când ai un ţel în faţă, puterea cunoaşterii nu mai are hotare.

— Ce poţi să faci?

Deşi întrebarea Sevratei venise liniştit, avu asupra lui rezonanţa unui cutremur.

Răspunse totuşi calm, stăpân pe cuvinte:

— Lebăda trebuie să trăiască, să se dezvolte, cum e rostul oricărei omeniri. Dar trebuie ca şi dragostea, acolo unde se naşte, să fie apărată împotriva legilor oarbe ale naturii şi împlinită.

— Pentru noi doi nu există speranţă, Pedro.

— Dacă nu există, s-o creăm!

Sevrata închise ochii, „Oare Pedro nu mai ştie ce spune? se întrebă ea, răscolită adânc de cele auzite. A uitat de prăpastia dintre noi?”

— Nu te mira, draga mea! continuă tânărul. Chiar şi cel mai neînsemnat bob de nădejde trebuie luat în seamă.

— Un astfel de bob nu există. Iar dacă ţi se pare că există să

ştii că numai inima e de vină, ea te îndeamnă să crezi în asemenea iluzii.

Pentru Sevrata dragostea lor era fără speranţă, urs vis neîmplinit.

Şopti resemnată:

— Aşa cum dintr-o piatră nu vei putea plămădi un creier, tot aşa din visul nostru nu vom putea ţese niciodată viaţă adevărată!

— Din pietre nu vom putea obţine un creier, dar visul nostru se va împlini.

— Pedro!… Vorbeşte mai clar, nu te înţeleg.

— Înainte de a răspunde Pământul, încă nu ştiu nimic. Aştept. Dar nu cred să mă fi înşelat.

Sevrata îl privea uluită. În clipele acelea, când despărţirea definitivă se apropia, Pedro tot mai credea în minuni şi voia să-i dea şi ei o licărire de nădejde. „Ştie cât mă doare despărţirea şi vrea să-mi uşureze durerea”, gândi fata.

Apoi i se adresă cu voce tare.

— Nu e nevoie de iluzii, Pedro. Dragostea ta o iau cu mine şi cât voi trăi îmi va lumina viaţa. Sunt fericită că natura te-a creat, chiar dacă mă opreşte să mă apropii de tine, să-ţi prind faţa în mâinile mele şi să-ţi mângâi părul tău frumos…

— Dar eu nu încerc să-ţi creez iluzii, Sevrata!

— Nu ştiu despre ce-mi vorbeşti. Ştiu atât că tu îmi vei rămâne pentru totdeauna în inimă şi-n gând. Mai mult nu am dreptul să-mi doresc,

— Ba ai!

Dârzenia cu care strigase Pedro, o făcu pe Sevrata să tresară.

Tăcută, cu ochii închişi, cu palmele şi obrazul lipite de ecran, fata aştepta. Îi îngăduia lui Pedro să spună povestea până la capăt, ştia că totul nu este decât o poveste.

— După salvarea Lebedei, va veni şi împlinirea visului nostru! Sistemul Solar ne va ajuta.

— Sistemul Solar, este un fiu al Universului şi acesta e mai puternic chiar decât galaxiile. Ar fi absurd să te gândeşti că poate fi altfel.

— Absurdul moare când materia începe să aibă conştiinţa de sine! Raţiunea poate birui inerţia legilor Naturii…

Sevrata clătină capul, împotrivindu-se cu tristeţe iluziilor lui

Pedro.

— Eu ştiu atât, zise ea, că vom pleca şi tu nu vei mai fi cu mine. Şi nu voi mai avea pe cine să chem în faţa acestui ecran…

Lumea vrăjii dispăru biruită de implacabilul prezent. Pedro căutase cu dârzenie să se convingă pe sine şi să o convingă şi pe Sevrata că dragostea lor nu se sfârşeşte în clipa plecării. Realitatea despărţirii îi tăie însă aripile.

„Sevrata va pleca… Rămân singur, îşi spuse în gând. Singur şi Aram încă nu a răspuns… Nici n-avea când. Sevrata va pleca…”

Abia acum înţelese de ce era fata atât de zdrobită. El se legănase cu iluzia unei plăsmuiri a minţii. Credea cu putere ceea ce încă nimeni nu îndrăznise să creadă. Sevrata însă se lăsase pradă tristeţii.

— Sevrata!

— Ce e, Pedro?

— Mai rămâneţi, numai câteva zile!

— Nu se poate! Motivul pentru care a plecat în Cosmos Spirala 4 nu îngăduie nicio întârziere.

— Doar câteva zile… Poate vine răspunsul.

— Nimic nu-l poate clinti din hotărâre pe comandantul nostru! Va trebui să plecăm!

Cosmosul o va răpi pe Sevrata! Inima i se strânse dureros. Toată dragostea sa o dăruise Sevratei. Şi acum ea va pleca… poate pentru totdeauna.

— Nu!… Noi nu trebuie să ne despărţim pentru totdeauna!

— Am dorit şi eu lucrul acesta de mii de ori, din clipa când te-am văzut pentru prima dată! Dar cărările noastre merg în sensuri opuse şi niciodată nu va fi altfel…

Timpul se apropia de clipa dureroasă a despărţirii. Mai erau câteva minute. Manile mângâiau în neştire oglinzile reflectoare şi plânsul nu mai avea niciun rost. El ar fi întunecat doar cele din urmă clipe care au mai rămas.

Pe neaşteptate, lângă Pedro apăru Iuri. Comandantul părea abătut şi era mai încruntat ca de obicei. Tăcu un timp, voind să nu-i tulbure pe cei doi îndrăgostiţi.

— Ai vorbit cu Teve? îl întrebă Pedro cu înfrigurare.

— Da, am vorbit. Nu crede în planul nostru. Doreşte să afle mai întâi dacă Messier-87 este o galaxie prielnică condiţiilor lor de viaţă.

Răspunsul venea să confirme presimţirea Sevratei.

— Aşadar, vor pleca, spuse Pedro, mai mult pentru sine.

— Plecarea lor va avea loc peste un sfert de ceas, anunţă comandantul.

Se aşternu tăcerea. Sevrata plecase ochii şi încerca să-şi stăpânească orice mişcare. Lângă ea se ivi deodată tatăl ei.

— Sevrata, o chemă acesta, să ne pregătim! Ne-a chemat Teve…

— Echipajul să se adune aici, spuse şi Iuri, pe bordul Galacticii.

Pe uşa sălii de comandă intrau deja Bob şi câţiva din tinerii astronauţi.

Pedro se întoarse către comandant cu ochii vii:

— Îngăduie-mi să mă folosesc de câmpul atractiv al Galacticii 2! ceru el, insistent.

— Am prevăzut că vei cere acest lucru. Ai calculat bine riscurile?

— Nu e niciun risc. Ştii şi tu. Mă apropii numai până la centura de siguranţă corespunzătoare masei mele.

— Bine ia-ţi măsurile necesare îndeplinirii acestei operaţii. Am să anunţ eu echipajele despre intenţia ta.

— Cere-i lui Sinti să o lase pe Sevrata!

— Bine! Du-te şi îmbracă-ţi costumul!

După zece minute, astronavele începură să micşoreze treptat distanta dintre ele. Sistemele de gardă erau scoase din funcţiune. Simultan, câmpurile atractive dintre cele două platforme zburătoare făceau ca Spirala 4 şi Galactica 2 să se apropie tot mai mult una de cealaltă. Manevra aceasta, plină de primejdii, era posibilă numai datorită jocului dintre câmpurile atractive şi cele repulsive. Deocamdată, atracţia era mai puternică decât respingerea.

Când între astronave se mai aşterneau doar vreo opt sute de metri, apropierea încetă brusc. Fusese atinsă limita minimă de siguranţă. Dincolo de această limită venea catastrofa. Dar generatoarele de câmpuri lucrau cu puterea lor maximă. Proiectoarele externe se aprinseră, luminând reciproc astronavele. Pe terasele superioare îşi făcură apariţia echipajele. În corpurile astronavelor nu mai rămăseseră decât Iuri şi Sinti. Conduceau personal întreaga acţiune pusă la cale

de Pedro.
— Gata! auzi adjunctul în cască.
— Plec! răspunse Pedro.
Şi porni. Se desprinse lin de pe terasă şi începu să înainteze peste abis. Echipajul încremenise. Nici nu se dezmeticise bine din surpriza ce le-o oferise Iuri, anunţându-le hotărârea tânărului şi acum îl vedeau deja pe tovarăşul lor pornind spre Spirala 4.
De dincolo, de pe terasa astronavei din Lebăda, se desprinse Sevrata. Venea încet, purtată şi ea de câmpul director al Spiralei 4. Cerul negru din jurul ei i se păru mai înfiorător ca niciodată. Nesfârşitul o copleşi în primele momente. Şi deodată, uită de toate.
Drept în faţă, la vreo două sute de metri, luminat de proiectoare puternice, îl văzu limpede.
— Pedro, şoptiră buzele chemătoare.
— Sevrata…
Se puteau înţelege cu ajutorul aparatelor din costumele de protecţie. Câmpurile de gardă le învăluiau trupurile, păzindu-i de orice primejdie.
Mai erau doar douăzeci de metri între ei. Forţa nevăzută care îi conducea, comandase oprirea. Prin calotele transparente ale căştilor se vedeau bine unul pe celălalt. Ecranele dispăruseră şi acum ochii se căutau liberi, nesăţioşi să se vadă.
— Încă zece metri, Iuri! ceru Pedro.
Domol, parcă alunecând peste îngheţul veşnic, Sevrata şi Pedro se apropiară şi mai mult unul de celălalt.
Bob era stupefiat.
— O să facă explozie! strigă reporterul, îngrozit de spaimă. Îl pierdem pe adjunct şi ne pierdem şi noi!
Niciun răspuns. Liniştea glacială a Cosmosului nu mai era tulburată de nicio şoaptă. La jumătatea drumului dintre Spirala 4 şi Galactica 2, Sevrata şi Pedro păreau doi meteoriţi aprinşi, strălucind pe fundalul de beznă al spaţiului extragalactic.
— S-au oprit! exclamă Bob.
Sevrata şi Pedro mai aveau între ei zece metri. Câteva secunde ochii se văzură aşa cum nu se mai văzuseră niciodată. Nesperata fericire de a se vedea din apropiere, de a putea să-şi spună de-aproape tot ce le tulbură şi le covârşeşte sufletele, se

împlinise. Dar nu spuneau nimic. Tăceau plutind în sânul golului etern. Tânărul i se păru Sevratei mare cât Cosmosul, îl vedea doar pe el. Pedro nu-şi mai putea opri inima. Ar fi vrut să răstoarne Universul acesta sucit, care făcuse legi atât de strâmbe.

— Sevrata!

— Pedro!

Tăcerea Cosmosului fusese sfâşiată de deznădejdea chemărilor. Pe nesimţite, Sevrata şi Pedro se pomeniră îndepărtându-se unul de altul. Cei zece metri, pe care, în condiţii fireşti, orice copil i-ar fi făcut în câteva secunde, nu mai puteau fi învinşi. Lungimea lor egală infinitul. Câmpurile atractive începură să-i tragă înapoi pe cei doi îndrăgostiţi. Abia acum, Cosmosul deveni martorul unei sfâşietoare chemări.

— Sevrata!… Unde pleci, dragostea mea?

Lacrimile fetei curgeau şiroaie pe obraji. Mâinile întinse chemau neîncetat, tăcute, neputincioase.

Depărtarea se făcea tot mai mare, chipurile se distingeau tot mai greu. Ochii nu se mai vedeau. Forţa câmpurilor de atracţie îi chema pe tineri să se închidă din nou în lumea astronavelor de-o esenţă cu ei. Le pusese graniţă iubirii. În schimb, îi întorsese pe drumul sigur, ferit de moarte, al singurătăţii.

Braţele mai erau întinse, chemând, când trupurile lor fură prinse de mâinile echipajelor. Proiectoarele stinse, îngăduiră beznei să acopere din nou cu mantia ei cernită cele două astronave.

Peste câteva minute, sistemele de gardă se puseră în funcţiune. Astronavele, iarăşi ermetic închise, se îndepărtau una de cealaltă, pregătindu-se de despărţire. În mişcarea lor lină, tăcută, păreau că plâng şi ele…

Pedro îi prinse braţul lui Iuri, strângându-l ca într-un cleşte de oţel, în timp ce pe astronavă fură intonate acordurile maiestuoase ale Simfoniei Solemne.

Pe ecranele telescoapelor de detecţie, Spirala 4 deveni o pată tot mai mică, până se prefăcu într-un punct neînsemnat.

— Au plecat! oftă Bob, îndurerat.

— Ne vom revedea, totuşi! Curând… şoptiră buzele lui Pedro.

— Linişteşte-te, dragul meu, spuse comandantul. Adu-ţi aminte că există legi mai tari decât noi.

— Dar aceste legi nu trebuie să fie mai tari! scrâşni adjunctul N-o să fie mai tari, vei vedea, Iuri!

15. SITUAŢII NEPREVĂZUTE

Spirala 4 dispăruse de mult, înghiţită de nemărginire. Odată cu ea plecase şi dragostea tânărului pământean. Astronava terestră rămase astfel din nou singură în mijlocul oceanului de beznă. Părea că şi Cosmosul s-a înduioşat de tristeţea ei şi nu o mai supăra cu nimic.

Pe bordul Galacticii 2, toată lumea se odihnea, prin somn. Uneori se folosea şi acest mijloc de reconfortare combinat cu puternice fluxuri de câmpuri liniştitoare. Oamenii dormeau acum. Numai sistemele de gardă păzeau astronava de eventuale primejdii.

Deodată, trupul navei se zgudui. Toate sistemele de alarmă începură simultan să semnalizeze. Astronauţii săriră buimăciţi din paturile lor şi ascultară o clipă fără să-şi dea seama despre ce e vorba. Repede îşi aduseră aminte că neastâmpăratul Pedro, cuplase sistemul general de alarmă la receptorul de mesaje.

Adjunctul dormise foarte puţin. Semnalizările asurzitoare ale alarmei îl găsiseră treaz. Sări drept în picioare şi într-un timp neînchipuit de scurt ajunse în sala de pilotaj. În urma lui venea şi Iuri.

— Nu e Pământul, Iuri! exclamă Pedro, uimit.

Comandantul nu avu când să răspundă. Reproducătoarele sonore, răspândite prin toate încăperile bordului, începură să împrăştie în aer veşti uimitoare:

„Vorbeşte Galactica 1… Transmitem către Pământ primul nostru mesaj. Raportăm că am întâlnit planete locuite de fiinţe gânditoare, asemănătoare omului. În trei dintre sistemele planetare vizitate de noi, am descoperit oameni autentici, prea puţin deosebiţi de pământeni. Sunt şi alte planete pe care s-au dezvoltat fiinţe raţionale a căror alcătuire nu mai aminteşte exact de trupul omenesc. Se pare că strămoşii acestor locuitori n-au fost antropoizii. Deşi sunt deosebiţi de noi, ca structură, talie şi înfăţişare, nu ni se par deloc monstruoşi. Gândirea le este apropiată de a noastră. Le-am întins mâna şi sunt fericiţi de întâlnire.

De câteva zile suntem oaspeţii planetei „Lumina”, aşa cum se numeşte ea în traducere. Omenirea de aici este entuziasmată de sosirea noastră. Ieri am fost vizitaţi de membrii Conducerii Marelui Cerc, veniţi din capitala sistemului planetar. Vă transmitem invitaţia pe care lumile din Marele Cerc o adresează Confederaţiei Solare: Omenirea din Sistemul Solar este chemată să devină membră eternă a Uniunii Lumilor Galactice reunite sub numele de Marele Cerc!… Aşteptăm răspunsul Marelui Consiliu!…

Condiţiile de viaţă din sistemele planetare vizitate sunt foarte variate, dar oriunde ajungem, constatăm că omul de pe Pământ se poate adapta. Planeta de pe care transmitem face parte din sistemul unei stele albastre, pe care hărţile noastre cereşti nu o conţin. Între ea şi Pământ este o perdea de nori obscuri. Se află situată la şapte mii opt sute de ani lumină, în direcţia constelaţiei Crabilor. Ne continuăm drumul însoţiţi de astronave ale Marelui Cerc. Vom porni să vizităm lumile de dincolo de Centrul Galaxiei, ocolind Inelul. Marele Cerc foloseşte câmpul fundamental pentru comunicaţii îndepărtate. Civilizaţiile întâlnite sunt pe o treaptă ceva mai înaltă decât nivelul dezvoltării pământene. Cu aceasta încheiem transmisia. Aşteptăm răspunsul Marelui Consiliu. La revedere!”

Comandanţii se priviră în tăcere, în timp ce îşi strângeau mâinile.

— Omul nu mai e singur, Iuri! şopti Pedro emoţionat.

Pe uşa sălii de pilotaj dădură buzna ceilalţi membri ai echipajului. Aveau ochii aprinşi, înflăcăraţi de o bucurie covârşitoare. Făcură cerc în jurul lui Iuri şi Pedro. Nu scotea nimeni o vorbă.

În cele din urmă, şeful expediţiei spuse liniştit ca de obicei:

— Aţi auzit cu toţii!… Mesajul interceptat, cu toate că era adresat Marelui Consiliu, ne-a adus şi nouă vestea aceasta uluitoare…

— Cum vor fi arătând oamenii aceia? murmură Bob. Sunt oare cu adevărat fericiţi că s-au întâlnit cu solii Pământului?

Pe faţa lui Iuri se aşternu lumina unui zâmbet cald. Se apropie de ziarist şi spuse, dojenitor:

— Bob, poţi să-ţi imaginezi o civilizaţie superioară, care n-ar fi bucuroasă de întâlnirea cu solii unei alte omeniri?

Uşor însufleţit, apăsând cuvintele, Iuri continuă:

— Fiecare din noi ştie câte milenii i-au trebuit omenirii solare pentru a face saltul acesta!… Dar, în sfârşit, mult doritul pod de comunicaţii între Pământ şi restul Căii Lactee a fost durat!

— O singură Uniune pe întreaga Galaxie!… Asta e formidabil! Pe sfântul Bavon!…

Se auzi şi vocea Ilei, sunând mai frumos ca oricând:

— Ceea ce este mai important decât orice e că fiinţele acelea ne înţeleg! S-au bucurat de vizita solilor pământeni… Uriaşa Galaxie, pe care nu o ştiam, ne întinde mâna şi ne invită să intrăm în Uniunea Lumilor Galactice…

— Straşnic! izbucni din nou Bob. Omul nu mai rămâne o forţă stingheră, sămânţă de raţiune solitară, luptător curajos, dar izolat, împotriva Naturii!… Zău, e formidabil!…

Entuziasmul îl transfigurase pe ziarist. De altfel, mândria şi bucuria îi copleşiseră pe toţi. Erau clipe de neuitat.

— O singură Uniune pe întinderea uriaşei Căi Lactee! mai spuse Bob, uluit.

— Era de aşteptat, prieteni! interveni Robert. Omului civilizat nu-i place singurătatea. Oamenii aceia, fiind cu ceva înaintea noastră s-au găsit mai repede unii pe alţii…

— Bine, dar ei nu sunt chiar oameni! încercă Bob să se opună.

— Ba da, prietene, sunt chiar oameni! replică Iuri. Chiar dacă au alte particularităţi antropologice.

În vremea asta nimeni nu observase că Pedro tăcea cu încăpăţânare. Era cu totul absent, gândurile lui alergau dezlănţuite peste ţinuturi încă necălcate de mintea omenească.

— Aşa, deci… Omul nu se mai simte singur în Univers! observă reporterul entuziast. Acum e puternic… Mă întreb: dacă Pământul singur a creat atâtea lucruri minunate, de ce va fi atunci în stare o Galaxie unită?

Cine putea răspunde unei asemenea întrebări? Nimeni. Tabloul fascinant al viitorului putea fi trasat doar în linii subţiri, care puteau să sugereze vag ceea ce o să urmeze.

Ochii Solei, de obicei severi şi puţin comunicativi, se deschiseră larg, luminoşi. Ardeau în reflexele unor bucurii cu neputinţă de ascuns. Era greu de spus ce o entuziasmează mai mult: Vestea în sine sau perspectiva viitorului. Ori poate se molipsise de entuziasmul lui Robert, poetul şi filologul prieten.

Cei doi tineri se ţineau strâns de mână.

Ila Tan îşi aruncă privirea spre ei. Surprinsă de ceea ce vedea, nu se putu stăpâni să nu zâmbească. Un gând timid i se înfiripă în minte: „Oare şi aici omul rămâne supus legilor firii? Îşi răspunse singură: Dar şi eu m-am îndrăgostit de Aram pe o astronavă...”

Amintirea era duioasă, plină de căldură. Închise ochii. Când îi redeschise, mai zări câteva perechi de tineri şi tinere care îi imitau pe Robert şi Sola.

— Aşa e firesc să fie, îşi spuse Ila, convinsă că nu se poate întâmpla altfel.

Trecuseră doar două ceasuri de la interceptarea mesajului. Încă nu plecase nimeni din sala de pilotaj. Discutaseră îndelung despre descoperirea Galacticii 1. Şi nimeni nu băgase încă de seamă că Pedro s-a retras într-un fotoliu mai lăturalnic şi însemna ceva, încordat, pe o foaie de hârtie. Din când în când închidea ochii şi se concentra. Apoi însemna din nou şi iar se gândea uitând pare-se cu totul de lumea înconjurătoare.

— Unde e Pedro? întrebă pe neaşteptate Bob.

Se făcu o linişte de mormânt. Mai înalt decât toţi, Iuri îl zări cel dintâi pe adjunct. Fruntea i se încruntă uşor în toiul entuziasmului provocat de mesaj, toată lumea uitase de Spirala 4. Comandantul îşi dădu seama că numai tânărul său ajutor nu-şi permise o astfel de greşeală. Ceru încetişor:

— Lăsaţi-l în pace!

Cosmonauţii îl priviră pe Iuri întrebător. Bob tocmai se pregătea să întrebe ceva, când alarma răsună din nou cu putere. Până şi Pedro sări în picioare şi rămase locului, într-o aşteptare chinuitoare.

— Poate e Aram, gândi adjunctul.

— Pământul! strigă un tânăr cosmonaut.

Nu se înşelase. Vorbea Pământul, chiar Aram, dar nu se adresa Galacticii 2. Mesajul era pentru sora ei plecată în Galaxie.

Liniştită, vocea lui Aram răsuna peste nesfârşire:

„Mă adresez Galacticii 1. Mesajul vostru ne umple inimile de bucurie şi Marele Consiliu îşi dă adeziunea entuziastă pentru ca Sistemul Solar să devină membru al Uniunii Galactice. Dar acum nu despre asta e cazul să vorbim. Astronava plecată în afara

Galaxiei a întâlnit soli ai unei lumi alcătuită din antimaterie. E vorba de Lebăda. Vă informăm că această galaxie este în primejdie de moarte. Am încercat să le venim în ajutor, cu puterile Pământului. Soluţia teoretică am găsit-o. Dar nu vom putea, în mod practic, să ajutăm Lebăda cu rezervele necesare de energie. Anunţaţi Marele Cerc despre tragedia Lebedei. Ataşez mesajului meu ecuaţiile pentru obţinerea neexplozivă a energiei din izvorul absolut. Cu ajutorul lumilor galactice vom putea realiza această cerinţă, care depăşeşte capacitatea omenirii solare. Iată care sunt jaloanele soluţiei..”

Părea că bordul Galacticii 2 a îngheţat. Succesiunea uluitoare a celor două mesaje răsturnase dintr-odată din inimi amărăciunea şi acum le umplea cu o bucurie nemaicunoscută. Astronauţii nu mai ascultau mesajul lui Aram. Se îmbrăţişau şi strigau:

— Lebăda va fi salvată!… Lebăda va trăi!…

Doar Pedro îşi plecase urechea deasupra difuzorului de la pupitrul comenzilor şi asculta cu încordare ecuaţiile rezolvate de Aram, pe care acesta le transmitea Galacticii 1. Pe măsură ce profesorul de pe Pământ îşi desfăşura demonstraţia, în ochii adjunctului se aprindea tot mai nestăvilită o vâlvătaie.

Comandantul veni lângă Pedro. Tăcut, se opri şi aşteptă. Când Aram încheie, Pedro se ridică încet şi privi spre el.

— Ce este? întrebă Iuri, surprins de lumina ce scăpăra în ochii tânărului.

— Aram a reuşit… Ecuaţiile rezolvate îi îngăduie să stăpânească orice proces exploziv.

Tăcu o clipă, poate ca să-şi stăpânească tremurul inimii. Continuă:

— Pentru Aram nu mai e o problemă să obţină energie din ciocnirea materiei cu antimateria…

— Aşa! murmură Iuri, copleşit de veste. Deci a îmblânzit şi procesul acesta. Înseamnă că el poate obţine energia fără dezlănţuiri violente, fără explozii…

— Fără, Iuri!

— Cum s-ar spune, Aram are cheia izvorului absolut. Poate dirija ciocnirea dintre materie şi antimaterie, obţinând energia enormă ce rezultă din anihilarea lor.

— Aşa se pare.

— Atunci ce-i mai lipseşte?

— Cred că are nevoie de instalaţii uriaşe, precum şi de multe astronave care să ducă pompele de energie în apropierea Lebedei.

Iuri privi lung la tânărul său prieten. Spuse, rar şi apăsat:

— Atunci Lebăda are posibilitatea să primească energie…

— Mai mult, Iuri, cred că o să şi-o poată fabrica singură…

— Cum?! Singură ai spus?

— Da, singură. Astronavele pe care le cere Aram sunt pentru altceva. Ele trebuie să care materia la locul unde vor fi amplasate staţiile de transformare. Cei din Lebăda vor aduce antimateria şi astfel transformatoarele vor desăvârşi procesul eliberării energiei.

— Prin urmare aşa! făcu Iuri, uimit. Galaxia noastră va putea crea astfel oricât de multe staţii în jurul platformei pe care se va refugia omenirea din Lebăda…

Pedro nu-i mai răspunse. Eliberat, într-un fel, de grija salvării Lebedei, se gândea acum la cu totul altceva.

Pe nesimţite, lângă ei se iviseră Ila şi Bob. Ascultau de mult cu răsuflarea tăiată.

Pedro se decise. Vorbi hotărât, fără grabă:

— Iuri, mesajele acestea şi mai ales cel trimis de Aram, te-au făcut să crezi şi tu, în sfârşit, că Lebăda poate fi salvată. Eu însă voi cuteza acum să-ţi spun că nu e destul. Chiar dacă Lebăda va fi fericită cu această soluţie de moment, noi nu ne putem opri aici.

— Dar ce ai vrea mai mult? se interesă Bob, uluit.

Între timp, restul echipajului se apropiase în tăcere de grupul format în jurul lui Pedro.

— Când ţi-am vorbit despre soluţia absolută, tu mi-ai spus că e o nebunie, vorbi adjunctul. De astă dată însă sunt hotărât să merg până la capăt!

Încruntat, comandantul replică tăios:

— Iar eu repet, Pedro, că e o nebunie să te gândeşti la aşa ceva! Ştiu că nu crezi în absurd; dar măcar acum, obişnuieşte-te cu ideea că e absurdă iluzia ta!…

— Nu e absurdă!… Se poate realiza!… Am o Galaxie întreagă, care mă va ajuta!… Chiar două galaxii… Poate mâine vor fi mai multe…

Se făcu linişte. Pedro nu mai era de stăpânit. Strigase cu atâta înverşunare, încât se cutremuraseră pereţii sălii.

Conducătorul expediţiei răspunse calm:

— Dragostea te împinge să uiţi de logică. Te las să faci cum vrei. Poate greşesc eu şi nu văd mai departe. Declar, solemn, că suntem alături de tine. Cum vrei să procedăm?

— Vom vorbi direct cu Aram, chiar acum!…

— Bine. Să trecem pe transmisie…

Bob, reporterul Galacticii 2 se retrăsese în cabina lui pentru a se reculege şi a-şi pune în ordine gândurile. Fusese martorul unor fulgerătoare schimbări de situaţii. Trebuiau scrise toate în jurnalul său de bord.

„A plecat, deci, noul mesaj către Aram, zâmbi Bob, aşezându-se la masa de lucru. Mare lucru n-am înţeles, dar ştiu că Iuri e foarte sceptic.”

Acţionă psihograful şi gândurile începură să-i fie înregistrate…

Straşnic! A venit răspunsul Marelui Cerc. Galaxia este gata să sară în ajutorul Lebedei! Aşteaptă doar ca Iuri şi Pedro să ia legătura cu Spirala 4. Dar Pedro se opune. Zice că trebuie aşteptat al doilea răspuns al lui Aram.

Deodată, Bob surâse.

„Ciudat, gândi el. Uite cum vin toate! Ce-o mai fi vrând Pedro? Numai el ştie. Poate doar Iuri să-l mai înţeleagă… Galaxia unită va salva o altă galaxie… Pe sfântul Bavon, cine s-ar fi gândit!… La îndemnul lui Pedro, al lui Iuri şi al lui Aram!…”

Bob începu să se plimbe, frământat de amintiri.

„Aram… Un om minunat… îmi amintesc de ultima noastră întrevedere:..

…Era prin decembrie. Ploaia torenţială ce căzuse la dorinţa omului se oprise brusc, tot aşa cum şi pornise. Perdeaua de nori plumburii, cu pete gălbui, se destrămase încet şi dinspre sud sufla un vânt călduţ, uscat. Razele sângerii ale soarelui, ce se pitea alene după orizont, mai apucară să se reverse un timp, sărutând sfioase întinderile pătate cu verdele crud al pădurilor. Bătrânul astru cobora în ascunzişul pe care i-l pregătea Pământul în fiecare zi în neîntrerupta lui rotire.

Încremenit pe boltă, cel de al patrulea soare artificial al

Pământului continua să ardă, învăpăiat, turnând deasupra Moscovei căldură şi lumină. Vara continua, cucerind ochiul şi inimile. Avea să mai dureze câteva luni, după cum doriseră locuitorii moscoviţi. Viaţa faunei şi a vegetaţiei pulsa mai departe, tăcută şi plină.

Cocoţată pe vârful unei coline, locuinţa familiei Tan se zăreşte de departe. Casa este înconjurată cu un covor de vegetaţie luxuriantă. Impresionează linia suplă a arhitectonicii ei. Aspectul tineresc, îmbinarea armonioasă de pastel a culorilor, când vii, când mai blânde, încântă ochiul vizitatorilor. Te cucereşte şi setea de lumină pe care o trădează construcţia pereţilor din material semitransparent, filtrant al razelor infraroşii. Împrejurimile casei alcătuiesc un parc uriaş, în care şi-au dat întâlnire felurite specii de arbori, arbuşti şi flori exotice.

Parcul nu este nici astăzi pustiu. În partea de nord s-a păstrat colţul zoologic, ocupând o arie întinsă. Profesorul Tan a adunat aici o mulţime de animale dintre cele mai interesante. Cândva, speciile acestea de animale se duşmăneau de moarte, înspăimântând şi omul prin ferocitatea lor. Prietenii profesorului îi dăruiseră o familie numeroasă de lei, pantere, urşi polari, tigrii şi alte specii care trăiau acum într-o armonie deplină. Doar certuri mici, trecătoare, ivite din cine ştie ce pricini, aminteau de duşmănia străbună.

În decorul acesta plăcut trăia familia Tan.

În după-amiaza aceea, profesorul Aram Tan era singur acasă. Fetiţele plecaseră la plimbare, însoţite de robotul lor preferat, Ro-Ro. Un colaborator abia îl părăsise pe profesor, după ce purtaseră o aprinsă discuţie ştiinţifică.

Soţul Ilei e un bărbat de statură potrivită, vânjos, cu trăsăturile feţei puternic reliefate, expresive. Din întreaga lui fiinţă ţâşneşte impresia unei vitalităţi neobişnuite. Privirile aprinse şi mişcările precise, uşor nervoase, trădează la el o forţă interioară aflată în veşnic neastâmpăr. Umerii laţi, pieptul musculos, atestă dragostea lui Tan pentru sportul dătător de puteri şi elanuri sufleteşti. Sub fruntea lată, boltită domol, ard doi ochi vii, pătrunzători, umbriţi de sprâncene dese. Când râde i se văd dinţii frumoşi de un alb imaculat, întregind convingerea că natura l-a plămădit cu grijă.

Reputatul nuclearist era pe atunci preocupat de rezolvarea unor ecuaţii neliniare, foarte complicate. De soluţionarea acestei probleme depindea şi programul de muncă al zilelor următoare. După ce încredinţă robotului-calculator sistemul acelor ecuaţii, mai privi o dată spre biroul de lucru şi apoi lăsă maşina cibernetică să desăvârşească milioanele de operaţii matematice.

Se apropiase gânditor de fereastra enormă, ce sta ziua întreagă deschisă. Miresmele parcului îi gâdilau nările, înviorându-l după atâta încordare nervoasă. Privirile îi alergau peste tot, oprindu-se rar, ici, colo, pe câte un arbore mai răsărit. Poate că în minte i se încrucişau o sumedenie de ipoteze şi îndoieli.

— Cum mai evoluează experienţele? l-am întrebat.

Trezit din gânduri, Aram râse, tachinându-mă prieteneşte:

— Eşti dibaci!… Intrăm pe o altă albie, nu?

Până atunci vorbiserăm despre zborul „Vulturului”.

Aşteptam liniştit. Nu i-am răspuns.

— Experienţele… Ştii, uneori, mi se pare absurdă căutarea noastră; alteori am impresia că totul s-a limpezit şi nu mai rămâne decât să încredinţez staţiei-pilot programul tehnologic…

— Spune-mi, Aram, goana voastră după izvorul absolut de energie este chiar atât de necesară societăţii? Nu ajung rezervele actuale? încă nu mi-e clar scopul urmărit de tine şi colegii tăi.

— Vezi, Bob, resursele energetice pe care le are astăzi Confederaţia la dispoziţie îi pot ajunge încă milioane de ani… Cu o condiţie: să nu se schimbe ritmul dezvoltării industriei, ştiinţei şi consumul social!

— Asta nu se poate! am răspuns.

— Cred şi eu… De pe acum putem prevedea că, peste cincizeci de ani, ritmul dezvoltării tehnice va duce la un consum de energie de trei ori mai mare decât cel actual. Ce se va întâmpla atunci peste un mileniu?…

Peste un mileniu! Neputincios, ridicai din umeri:

— E greu de spus.

— Nu, nu e deloc greu. Peste câteva mii de ani problema energiei va deveni din nou acută. Şi va trebui preîntâmpinat orice dezechilibru dintre cererea şi consumul de energie. Ori asta nu se va putea face decât cu ajutorul izvorului absolut!

— Mda! Se poate…

— E sigur, Bob!

— Interesant… Dar în ce stadiu se găsesc lucrările voastre?

— La un pas de soluţia finală. Totuşi, acest pas a devenit, extraordinar de greu! Am avut chiar ieri o consfătuire. Până de curând aproape că am alergat. De câtva timp însă, mergem cu viteza melcului. Uneori mai împrumutăm şi mersul racului.

— S-au ivit dificultăţi? Televiziunea a răspândit vestea că vă apropiaţi de victorie…

— Da, televiziunea. S-a cam grăbit. Ce-i drept, s-au lămurit şi condiţiile de obţinere a substanţei primare, cu ajutorul căreia să declanşăm izvorul.

— Atunci?

— Cel mai neplăcut lucru din lume este să întrevezi, să descoperi chiar, obstacolul care îţi stă în cale şi să nu ai cum să-l înlături!…

— Nu pricep nimic!… Ştiam că nu-ţi stă ţie în fire să te laşi uşor bătut.

— Mă lauzi… Dar n-ai pentru ce. Uite, s-au făcut deja proiectele staţiilor cosmice care vor produce materia primară. Două din ele au şi fost realizate. Condiţiile de fabricare sunt cunoscute. Dar lipseşte o verigă!…

— Şi din ce constă veriga asta?

— Din procesele explozive! Tu ştii că energia se eliberează, fără excepţie, printr-un proces violent, de explozie. Focul este un proces violent, reacţiile chimice sunt procese violente, de rupere şi combinare, pentru a nu mai vorbi de reacţiile nucleare şi de marile evaporări mezonice.

— Şi voi ce căutaţi?

— Visul nostru este de a găsi o cale prin care energia înmagazinată în sânul materiei să fie scoasă fără izbucniri explozive. Pentru aceasta este necesar să se elaboreze o teorie unitară a forţelor din natură, mai cu seamă a celor care guvernează îngrămădirile de substanţă din particulele fundamentale…

— Nu cumva e un vis cu iz de absurd?

— Câteodată mă bate şi pe mine gândul ăsta. Dar nu-l iau în seamă. De fapt, ceea ce dorim noi e ceva mult mai simplu decât ideea dirijării generale a eliberărilor energetice. Vrem doar să

îmblânzim procesul acelor explozii catastrofale, care s-ar produce în cazul în care operaţia n-ar fi controlată… În acest sens, câţiva muguri au încolţit… Dar nu e încă nimic definitiv, dragă Bob. Pentru forţele atomice şi nucleare, soluţia există deja. Din păcate, asaltul ecuaţiilor noastre asupra forţelor subnucleonice nu a dus la niciun rezultat.

— Deocamdată…

— Cât va dura acest deocamdată, nu ştie nimeni. Poate mâine, poimâine, poate peste zece ani… Ştiinţa are şi ea îngrădiri istorice.

— Nu cumva ipotezele voastre sunt încă insuficiente? am întrebat eu.

— S-ar putea. Totuşi, acum cinci zile am descoperit o potecă nouă, un lanţ de ipoteze care mi se par deosebit de valoroase. Acum un ceas am încredinţat robotului noul sistem de ecuaţii. Deocamdată, asta e tot ce pot să-ţi spun!

Îl admiram pe prietenul meu în tăcere. E un ghem de pasiuni şi sclipiri neprevăzute! gândii eu, trăgând cu coada ochiului spre Aram.

— Aram, spuneai că producerea materiei primare e posibilă. Aţi fabricat ceva din ea?

— Câteva grame de antihidrogen… Arată la fel cu hidrogenul obişnuit. Am reuşit, chiar, să-l obţinem sub formă solidă… Capcana magnetică e pe Pluto, ca măsură de prevedere…

— Aşa!… Aţi fabricat, deci, primele grame… Şi nu spui nimic!…

— Credeam că ştii.

— De unde să ştiu!…

— Nimic extraordinar. Încă nu putem să facem ceva util, cu ajutorul acestui antihidrogen… Doar să-l amestecăm cu hidrogen…

— Ei, na! Ar ieşi o explozie de toată frumuseţea.

— Evident.

Tăcurăm amândoi, fiecare cu gândurile sale. Într-un târziu l-am prins de braţ:

— Ştii, mi s-a făcut puţin foame… N-ai vrea să continuăm discuţia după-masă?…

Cât de mult regreta acum Bob, că fusese atunci atât de puţin

interesat de aceste probleme, că întrerupsese convorbirea cu Aram tocmai când se ajunsese la acest punct. Dacă l-ar fi lăsat să povestească în continuare poate că n-ar mai fi fost atât de străin de problemele ştiinţifice care frământau în momentul de faţă întregul echipaj al Galacticii 2, şi poate ar fi înţeles ce vrea neastâmpăratul Pedro. Pe atunci, însă, Bob era frământat de chemarea Cosmosului…

Pe bordul astronavei domnea o asemenea încordare, încât nimeni nu mai avea răbdarea necesară pentru a-l lămuri. Pe ziarist începuse să-l roadă nestăvilita sa curiozitate profesională. Ce n-ar fi dat, de pildă, să afle ce se petrecea în clipa de faţă pe Pământ, dar în acelaşi timp să nu părăsească bordul Galacticii 2.

Din nefericire lucrul acesta nu era posibil. Dedublarea persoanei de care făceau odată mult caz unii adepţi ai previziunilor absurde, prin secolele nouăsprezece şi douăzeci, ar fi fost singura soluţie. Dar Bob nu mai credea de mult în basme. Şi nici aparate video, pentru mari distanţe, nu existau încă. Şi astfel celebrul jurnal de bord al lui Bob nu mai putu consemna furtuna iscată în laboratoarele profesorului Aram Tan, de mesajul personal al lui Pedro.

Aram Tan, după soluţionarea problemelor legate de izvorul absolut de energie, se întorsese la vechile sale preocupări privitoare la felul în care este dirijată viaţa de către energie. Îl preocupa, în deosebi, modul în care energia pune în funcţiune organismul viu. Înainte de plecarea lui Pedro, colaborase cu acesta la o temă pasionantă. Tan şi tânărul său colaborator îşi propuseseră elucidarea influenţei pe care o are câmpul fundamental asupra legăturilor din celula vie. În căutarea lor, cei doi cercetători porniseră de la o teză mai veche care se dovedise valabilă pentru interacţiunile din materia anorganică. Teza aceasta afirma că orice înlănţuire a substanţelor, fie vii, fie inerte, se face trecând printr-o fază intermediară, în care câmpul fundamental acţionează cu precădere. Pentru substanţele complexe, din lumea anorganică, se dovedise că transformările şi legăturile dintre componenţi, salturile de la o stare la alta, se fac prin treceri nesesizate de aparatele obişnuite, întrucât acestea nu sunt sensibile la câmpul fundamental. Momentul trecerii, se spunea mai demult, nu este sesizabil, se pot cunoaşte doar fazele iniţiale şi cele finale ale

proceselor.

Materia vie, un adevărat univers de întrebări, îl pasiona acum din nou pe Aram Tan. Ajunsese la o seamă de concluzii interesante şi încredinţase roboţilor analizori numeroasele date obţinute, spre a îi selectate şi analizate.

Lui Bob însă nu-i stătea în putinţă să afle nimic despre febra cu care Aram şi colaboratorii săi se angrenaseră într-o înverşunată căutare pe calea deschisă de mesajul lui Pedro.

Şi zadarnic îşi chinuia mintea cu fel de fel de presupuneri că tot nu ajunse la niciun rezultat…

16. SĂ-I PRINDEM DIN URMĂ!

„Nu ştiu să aştept, gândea Pedro. Dar, ce să fac?”

Se afla din nou printre arborii din grădina botanică a Galacticii. Din când în când, se oprea lângă ecranul în faţa căruia îşi mărturisise dragostea.

„Ai îngheţat şi tu, oglindă dragă.”

Cu vârful degetelor atinse în treacăt marginea cadrului transparent. Porni mai departe, cu mâinile la spate.

„Nu mai ştiu dacă am avut dreptate. Pământul tace şi eu ard. N-am putut greşi! Tranziţia a fost efectuată pentru materia anorganică. Atunci? De ce nu-mi răspunde Aram?”

Iuri îl consolase, spunându-i că soţul Ilei are nevoie de timp, pentru verificări. Pe urmă esenţialul era să ia îndată legătura cu Marele Cerc pentru a pregăti acţiunea de salvare a Lebedei.

„Dar eu i-am cerut lui Aram să-mi răspundă urgent. De ce nu m-a înţeles?”

O veveriţă, cu ochi ca două mărgele umede, se uita parcă speriată la Pedro, balansându-se pe vârful unei crengi de brad. Tânărul trecu pe lângă ea fără s-o bage în seamă. Altădată îi mângâia blana, când se întâlneau, dar astăzi gândurile îi erau prea încâlcite.

Se aşeză pe o bancă, întinse picioarele spre pârâiaşul artificial şi se rezemă cu ceafa de spetează. Îşi umplu plămânii cu aerul ionizat, înviorător. O cută adâncă, îi tăia fruntea.

În sala de comandă, Iuri şi Bob scoteau arareori câte o vorbă. Aşteptau şi ei, ca toată lumea de pe bord. Ziaristul participase la evenimentele acelea atât de apăsătoare şi acum era trist. Nu se putea împăca deloc cu gândul că un om ca Pedro se poate frânge sub povara unei iubiri.

— N-aş fi crezut că adjunctul e chiar atât de sentimental, îi spunea el lui Iuri.

— Prietene, greşeşti, răspunse comandantul. Dragostea lui i-a mobilizat toate forţele pentru salvarea lumii din care a venit Sevrata. Dragostea lui are sens!…

Bob nu mai zise nimic. Privea cum Iuri face unele calcule,

ajutat de un robot auxiliar. Vremea trecea, apăsătoare, târşâindu-şi paşii nevăzuţi.

Pentru că nu mai suporta tăcerea, reporterul întrebă:

— Şi acum, după toate cele întâmplate, încotro o vom lua? Spre Andromeda?

— Ne-am gândit şi noi la Andromeda, însă aşteptăm întâi mesajul. Aş prefera să particip la realizarea planului de salvare decât să merg acum spre Andromeda. Acolo pot să se ducă şi alte echipaje. Şi apoi, mai e ceva. S-ar putea ca după răspunsul lui Aram Tan, Pedro să ceară întoarcerea pe Pământ.

— Întoarcerea?! De ce?

— Te rog să mă ierţi, dragă Bob, dar astăzi mi-ar fi greu să-ţi dau toate explicaţiile. Prefer să vorbim despre altceva.

— Despre…

Fraza începută de Bob se frânse brusc. Iuri sări în picioare, cu ochii aţintiţi spre ecranul înregistratorului de mesaje.

— A sosit! şuieră el.

— Ce a sosit? întrebă ziaristul, neliniştit.

Aveau să-i dea răspunsul difuzoarele de reproducere a conţinutului din mesaje. Când înţelese despre ce e vorba, ziaristul se lumină la faţă, entuziasmat:

— Va începe salvarea Lebedei! şopti el.

Comandantul nu-l auzi. În clipa aceea, vocea impersonală a robotului spunea:

„… Profesorul Aram Tan îi răspunde lui Pedro. Tranziţia MOV-AOV a fost realizată pentru un grup de celule. Rezultatul obţinut confirmă ipotezele. Îţi transmit şi detaliile experienţei…”

— Amănuntele nu mai interesează, spuse Iuri, încetişor.

După o scurtă oprire, adăugă:

— Prin urmare, se pare că Pedro a văzut corect problema. Hm!…

Bob însă nu înţelegea mare lucru. Ştia doar că mesajul a adus un răspuns foarte important. Dar despre ce era vorba, încă nu-i era clar. Îl vedea pe comandant schimbat cu totul. Faţa şi ochii, de obicei aspre, râdeau acum, luminate de bucurie şi speranţă.

— Pământul nostru drag a răspuns! vorbi Iuri, privindu-l pe Bob. A răspuns cum nu credeam că e posibil. Înţelegi? Numai Pedro a avut cutezanţa să ceară aşa ceva. Vezi ce poate face dragostea dintr-un om!…

Mâinile răsuciră hotărâte comutatoarele şi legătura se stabili îndată cu grădina. Comandantul şi adjunctul se pomeniră, cătând unul la altul, în tăcere. Pedro zări lumina victoriei în ochii prietenului şi întrebă, şovăielnic:

— Ce este, Iuri?

— Pedro, a sosit răspunsul. Vino!…

Tânărul ajutor de comandant şi bionuclearist judecă minute în şir textul recepţionat. Simţea că uraganul din el se potoleşte treptat. Lumina fericită a zâmbetului scăpără din nou, la început, sfioasă, apoi tot mai îndrăzneaţă.

Erau numai ei trei în sala de comandă. Iuri şi Bob aşteptau înfriguraţi concluziile lui Pedro.

După multă cugetare, stăpân pe sine, adjunctul rosti:

— Totul e aşa cum trebuie.

— Dar Aram Tan formulează unele rezerva, observă Iuri.

Pedro se gândi puţin, uşor încruntat. Răspunse:

— Nu cred în obiecţiile lui. Limitarea de care vorbeşte el nu este de principiu, ci pur tehnică.

— Eşti prea convins de ceea ce crezi.

— Vezi, Iuri, convingerea mea se întemeiază pe un fapt concret. Dacă a fost posibilă tranziţia aceasta, numai mijloacele tehnice ne-ar putea împiedica să facem pasul următor.

— Ar fi nemaipomenit! spuse comandantul, gânditor. După care adăugă: Acum, ce vrei să facem?

Însufleţit, deodată, Pedro răspunse cu o întrebare:

— Detectoarele o mai urmăresc?

— Am avut toată grija!

Inima lui Pedro îşi iuţi nebuneşte bătăile. Şi ca o explozie, vocea tună:

— Să-i prindem din urmă, Iuri!… N-avem cum să-i informăm altfel. Şi-apoi, e mai bine să-i vedem…

Mâinile se întinseră şi declanşară pornirea Galacticii.

Bob rămase năuc. În sfârşit, înţelese că va începe o cursă sălbatică pentru a ajunge din urmă Spirala 4. Astronava se aruncă cu toată forţa înainte, pornind cu viteza maximă să biruie distanţe nesfârşite.

„Dar dacă nu o vom ajunge?” îi răsări lui Bob în minte veşnicul gând îndoielnic.

Pe neaşteptate, se trezi asaltat de o întrebare. Îşi dădu seama

că el nu ştie pentru ce a început urmărirea Spiralei 4.

Atunci se hotărî să întrebe:

— Pentru ce, Iuri?

Nu-i răspunse nimeni. Comandanţii aveau de supravegheat un zbor impetuos şi plin de nădejdi…

17. ÎNAPOI, SPRE PAMÂNT

În cabina lui, întins comod, Bob Kingstone sa odihnea cu ochii închişi. Nu dormea. Aparatele de echilibrare psihică îşi făcuseră datoria. Acum, reporterul suporta docil mesajul inimii şi al creierului. Răsucise comutatorul de intensitate a robotului până la diviziunea maximă şi undele biostimulatoare îi scăldau organismul în baia lor fluidă, nevăzută.

Evenimentele trăite în ultimele zile îl zăpăciseră, mai rău ca oricând. Scenele de viaţă zburaseră prin faţa lui cu o viteză de bolid, uluindu-l. Situaţiile se schimbaseră fulgerător, de la un ceas la altul, punându-i la grea încercare puterea sufletească. Fire nevăzute şi greu de tăiat îl mai trăgeau câteodată înapoi, spre un trecut îndepărtat, în clipele acelea trebuia să facă un efort deosebit pentru a scăpa de îmbrăţişarea haosului de mult apus.

Se ridică înviorat. Secvenţele filmului, în care avusese şi el un rol, se rânduiră în minte ca sub foarfecele unui regizor.

„Sunt liniştit. Pot să trec în jurnal toate aceste întâmplări tulburătoare. Să începem:

A fost fantastic! Nu am un alt cuvânt mai tare! Când devii martorul unor fapte atât de neobişnuite, ai impresia că totul e doar o plăsmuire a fanteziei. Să-mi amintesc…

Urmărirea Spiralei 4 a durat unsprezece zile. Un zbor extraordinar, cu o viteză pe care cifrele abia o pot cuprinde. Astronava din Lebăda se depărtase mult şi a trebuit ca Galactica să-şi doboare toate recordurile de iuţeală pentru a o ajunge. Pedro nu mai era om de înţeles. Era stăpânit de o idee fixă: să ajungă nava lui Sinti. După recepţionarea mesajului, tânărul nostru adjunct părea cuprins de febră. Redevenise omul dârz, cu mișcări pline de vigoare, cuprins de nerăbdare şi frământându-şi gândurile tăcut. Dar nu se mai dezlipea de pupitrul de comenzi. Zburam prin hăuri cosmice necălcate de om, dar lui nu-i păsa de ele. Universul, pentru el, însemna Lebăda şi Sevrata.

Poate pentru a-mi confirma convingerea că tot ce văd eu este nemaipomenit, pe bordul Galacticii s-a mai petrecut un fapt

neaşteptat. Până să ajungem Spirala 4, Robert şi Sola s-au căsătorit! Fata de gheaţă şi-a legat destinul cu cel al prietenului meu, Robert. E tare, zău! Doi oameni şi-au celebrat unirea pe viaţă la sute de milioane de ani lumină de Pământ!… Pe sfântul Bavon! Cu adevărat nuntă din basme. Prins de bucuria unanimă, Pedro a uitat de supărările lui şi a devenit până la urmă ceva mai blând. Puteam din nou să mai schimb câte o vorbă cu el…

Nu ştiu ce mi-a venit, dar am început să filozofez pe seama burlăciei mele. Pe cinstea mea, fără nicio glumă, am uneori senzaţia că din mlaştina acestei blestemate singurătăţi nu mă va scoate nici forţa Galacticii. Mă voi pierde în ea ca un călăreţ rătăcit în nisipurile mişcătoare ale unui pustiu. Trebuie s-o mărturisesc cinstit, mi-a plăcut şi mie Sola. În definitiv, aş fi putut trece peste răceala ochilor ei. Eh, dar ce folos! Se vede că ei i-a plăcut mai mult Robert. E mai tânăr, îi înţelege mai bine frământările şi visurile. Ce să-i faci, bătrâne! Consolează-te, speră că și ţie o să-ţi apară odată în cale mult visata dragoste. Poate la fel ca şi lui Pedro. Poate c-aş fi fericit, dacă, asemenea adjunctului, mi-aş întâlni dragostea pe aici. După aceea ar putea pleca. Numai să simt şi eu o dată fiorul iubirii!… Lui Pedro nu-i este de ajuns, el va răsturna Cosmosul pentru iubita sa. Nu sunt ca el. Nici nu am norocul lui şi nici măcar nenorocul! De altfel, cu un om ca tine, Bob, e foarte greu. Când fetele sunt lângă tine, tânjeşti după Cosmos. Iar când te afunzi în abisul extra-galactic, visezi o dragoste mare! Îmi vine să râd, zău! În fond, fiecare doarme după cum îşi aşterne!…

N-am avut răgazul să trag o concluzie mai precisă de pe urma filozofărilor mele. Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt de alarma generală. Ne apropiasem, în sfârşit, de Spirala 4! Cei din Lebăda ne aşteptau, surprinşi din cale-afară. Nu le venea să-şi creadă ochilor că suntem noi.

Astronavele se apropiară până la centura de siguranţă. Părea că nici nu şi-au schimbat vechea poziţie de repaos, Arătau la fel, ca două insule plutitoare gata-gata să se contopească. Andromeda nu se mai vedea. Aşa cum stăteau navele, aveam impresia că ne aflăm tot în locul primei întâlniri. Cosmosul este la fel, peste tot. Doar roiurile galactice mai schimbă peisajul, îngăduind privirii să se orienteze întrucâtva…

Stau şi mă gândesc; Sevrata îşi pierduse orice speranţă de a-l

revedea pe Pedro. Plecase convinsa că niciodată nu vor mai avea bucuria să se privească în ochi.

Când ecranele se aprinseră din nou şi imaginile purtară chipurile de pe o astronavă pe cealaltă, fata rămase înmărmurită. Gâtuită de emoţie, îngăimă:

— Cărei minuni datoresc fericirea de a te vedea din nou?

Tânărul nu mai arăta ca la despărţire. Ochii îi ardeau şi acum, dar gândurile îi erau altele. Cu lucirea unei bucurii adânci pe faţă, se apropie calm de ecran:

— Sevrata… Ne vedem iarăşi şi ne vom vedea, cred, mereu!

Ochii Sevratei se deschiseră mari, uimiţi. Auzea din nou ceea ce i se părea absurd, de necrezut.

— Despre ce vorbeşti, Pedro?

— Despre noi şi despre Lebăda ta iubită. Marele Cerc a decis mobilizarea Căii Lactee pentru salvarea voastră!

Comandantul de pe Spirala 4 tresări. Rămase totuşi tăcut.

Adjunctul reluă:

— Prietenul Teve Sinti e sceptic. Imaginea aramei din lumea lui îl face mai neîncrezător decât se cuvine.

— Va fi foarte greu, Pedro, replică Sinti. Neînchipuit de greu. Chiar dacă vor fi mobilizate toate galaxiile voastre.

— Ceea ce ţi se pare cu neputinţă va fi curând o realitate fericită.

Comandantul Spiralei 4 clătină capul:

— Iartă-mi scepticismul, dar vitregia condiţiilor din Lebăda mă determină să consider planul vostru realizabil numai printr-un fel de împrejurări cu totul norocoase. Eu nu-mi pot imagina cum o să vă apropiaţi, ele locul dramei.

— Pentru noi, dragul meu prieten, problema a fost rezolvată de un coleg pământean!

— E de crezut, oare? făcu Sinti, uluit.

— Cu totul de crezut! interveni şi Iuri.

Pentru a întări încrederea celor din Lebăda, adjunctul adăugă:

— Ceea ce v-am făcut cunoscut este doar o parte din planul galaxiilor noastre.

— La ce vă mai gândiţi? întrebă comandantul Spiralei 4.

— După ce se vor crea premisele unei galaxii artificiale de refugiu, superlumnavele noastre vor porni să caute în Cosmos, pe toată întinderea lui vizibilă, locurile în care se află insulele de

antimaterie pe care voi să vă puteţi începe o viaţă nouă, într-o lume sigură. Nu se poate ca asemenea galaxii să nu existe!

Teve Sinti era străbătut de gânduri ciudate. Nu ştia ce să creadă…

— Oamenii aceştia îmi aduc veşti nesperate. Oare nu visez? Îşi muşcă buzele. Totuşi, din drum nu mă pot întoarce, declară el, după o îndelungată cugetare. Nu ne putem întoarce doar de dragul unei speranţe. Ar fi cu totul nefiresc să nu mă încred în mărinimia şi elanul cu care aţi pornit să ne ajutaţi. Dar Lebăda ne-a încredinţat o misiune şi aşteaptă rezultatul căutărilor noastre!

Uluit de acest răspuns, adjunctul privi spre Iuri. Acesta, mai călit, mai obişnuit cu firea omenească, îl înţelese pe Sinti şi îi da dreptate. Independent de ajutorul Căii Lactee şi al celorlalte galaxii, Spirala 4 şi surorile ei trebuiau să-şi dea propriile lor contribuţii.

Pedro nu judeca aşa.

— Prietene Sinti, spuse el uşor întristat, poate ar fi fost mai bine dacă ne-aţi fi aşteptat şi expediţiile noastre.

— Dragă Pedro, răspunse comandantul Spiralei 4, primim cu bucurie mâna pe care ne-o întind Galaxiile. Dacă Messier-87 se va dovedi o regiune duşmănoasă nouă, situaţia noastră va fi de-a dreptul disperată.

— Noi, își întări adjunctul propunerea, vom porni curând acţiunea salvării. Dacă veţi găsi că Messier87 vă poate primi în sânul ei, vom pune la dispoziţia voastră energia necesară pentru construcţii.

— Pentru asta vă mulţumim din tot sufletul, prieteni iubiţi!

Şi Teve Sinti îşi plecă adânc fruntea în semn de mulţumire şi consideraţie.

— Iar astronavele noastre, vorbi Iuri, vor pleca şi ele să caute galaxiile de antimaterie, de îndată ce Marele Cerc va hotărî aceasta.

După un răgaz de linişte, Sinti vorbi din nou, emoţionat:

— Planul vostru grandios mă copleşeşte. Oamenii din toate zările Cosmosului, deşi nu sunt de-o natură cu noi, ne vin în ajutor, ne dau tot ce pot să ne putem dezvolta mai departe. Este o mare fericire pentru mine că trăiesc acest moment! Mă simt mai puternic, infinit mai puternic acum şi dacă mergem mai

departe, o facem numai pentru a vă uşura vouă efortul acesta extraordinar, pe care v-aţi hotărât să-l închinaţi Lebedei…

Atunci prietenul meu, Pedro, îşi aţinti privirile spre Sevrata. Cei de pe bordurile astronavelor făcură linişte. Ape ciudate, când repezi, când line, jucau în ochii adjunctului. Şi cuvintele porniră duioase, chemătoare:

— Sevrata!… Nu mai e pentru nimeni o taină că ne iubim. Tatăl tău a aflat-o în primul rând… Despărţirea noastră, petrecută acum câteva zile, ţi s-a părut definitivă. Durerea ta mi-a furat atunci minţile. Apoi mi-am revenit. Nu aveam dreptul să uit că în spatele meu se află omenirea noastră minunată. Oamenii, fraţii mei, mi-au întins puntea cu care am putut trece peste prăpastia descurajării.

Era atâta înflăcărare în spusele lui, încât am rămas încremenit. Dar în afară de Iuri, nimeni nu ştia despre ce vorbeşte Pedro. Şi comandantul nu ţinuse să discute cu nimeni despre gândurile adjunctului.

Sevrata întrebă, încet:

— Ce vrei să spui, Pedro? Nu înţeleg nimic.

Cu zâmbetul lui irezistibil răspândit pe toată faţa, Pedro continuă:

— O şoaptă de pe Pământ a venit sfioasă și mi-a confirmat că dragostea nu moare niciodată!

— Sunt fericită că te văd, Pedro. Sunt fericită că Lebăda va trăi. Mai mult ce-mi pot dori? şopti ea sfioasă.

Pedro cumpăni atent răspunsul. Trebuia găsit drumul cel mai scurt pentru explicaţii.

— Draga mea, tu vei pleca iarăşi şi un timp nu ne vom mai vedea. Dar acum, mă întorc pe Pământ mult mai liniştit şi mai puternic. Mai am de dat o bătălie cu o seamă de legi ale materiei. Apoi drumul spre fericire va fi deschis. Voi pregăti şi astronava cu care îl vom străbate amândoi!

— Ce fel de astronavă? întrebă fata, speriată.

— Una de un soi nou, cum n-a mai existat niciodată!

Şi Pedro râse fericit.

într-un târziu, Sevrata răspunse:

— Dacă tu crezi în această astronavă a visurilor, fie ca ea să devină realitate. Nu ştiu cum va arăta; şi cum o să fie. Dar eu te voi aştepta. Într-o zi, oricât de târziu, tu vei veni iarăşi şi chiar

dacă ne vor despărţi cei zece metri eu tot am să fiu nespus de fericită…

— Sevrata, chiar de-ar fi să se întâmple peste un secol, astronava noastră tot se va construi. Cu orice preţ!

Despărţirea n-a mai fost tristă. Spirala 4 a pornit spre Messier-87, după ce şi-a informat lumea din care a pornit despre planul galaxiilor-surori ale Căii Lactee. Sevrata şi Pedro și-au luat rămas bun, aşa cum fac doi îndrăgostiţi care se despart pentru un timp scurt… Adjunctul trezise mugurii speranţei în sufletul fetei şi ea ajunsese să creadă în revederea lor. Nu ştie încă nimeni cum se vor întâmpla toate astea. Poate nici Pedro nu are încă limpede în minte cum va arăta acea „astronavă” a dragostei. Cine poate şti?

Iată-ne, aşadar, iarăşi în zbor. Galactica noastră înghite spaţii imense, îndreptându-se către Pământ. Altfel spus, ne întoarcem acasă. Ne apropiem de Sistemul Solar înflăcăraţi de speranţe.

Mă întreb cum se vor termina toate astea? Când mă gândesc la tot ce s-a iscat din întâlnirea cu cei din Lebăda, începe să mi se învârtească capul. Poate numai dragostea l-a făcut pe adjunct să conceapă atâtea proiecte fantastice. Pompe de energie în jurul Lebedei, căutarea insulelor de antimaterie, convoaie de însoţire pentru Spirale… Dar iubirea lui Pedro? Cum va fi ea salvată? Cum îl vor putea ajuta galaxiile şi pe el să-şi împlinească visul vieţii? E greu de imaginat. Pe ce s-o fi bazând astronava aceea a dragostei lui?… Ia stal! Mi se pare că am priceput. Totul e legat de răspunsul lui Aram. Tranziţiile acelea, MOV-AOV. Ce-or fi însemnând? Pe sfântul Bavon! Uite că tot am uitat să mă informez. Meteahnă de gazetar învechit, superficial. Mai lasă-ţi obiceiurile, bătrâne, şi vino-ţi odată în fire!…

„Nu-i nimic, am să-l întreb chiar în clipa asta pe prietenul meu, Pedro…”

Bob făcu legătura cu sala de comandă a astronavei. Ştia că de un timp adjunctul nu se mai desparte de încăperea aceea.

Ecranul televideofonului se lumină, aducându-i în faţă lui Bob imaginea sălii. Tocmai atunci, Iuri şi Pedro priveau ţintă ecranele de bord. Deodată, ziaristul tresări. Îl auzi pe comandant poruncind:

— Începem frânarea! Stabileşte legătura cu Marele Consiliu! …

Bob rămase mut, ca lovit de trăsnet:

— Pământul!…

Revenindu-şi din uimire, începu să parcurgă camera cu paşi mari, nerăbdători.

— Aşadar, din nou pe Pământ!… Straşnic!…

18. EŞECUL

Neuitate vor rămâne zilele acelea. Întoarcerea Galacticii 2 a însemnat un moment de răscruce în viaţa omenirii. Toate proiectele anterioare şi-au modificat structura şi ţelurile. Toate forţele s-au concentrat pentru salvarea omenirii de antimaterie. Marele Consiliu a decis constituirea unor comisii speciale de coordonare a lucrărilor, în conformitate cu indicaţiile primite din partea Uniunii Galactice.

La câteva luni după înapoiere, echipajul Galacticii 2 s-a destrămat. Iuri Vluur şi Robert Steng, cu încă un grup de savanţi, au plecat spre centrul Căii Lactee, pentru a participa la Consiliul Lumilor Galactice. O parte dintre tineri s-au dedicat lucrărilor de construcţie a noilor superlumnave. Sola îl însoţea pe Robert.

Oarecum rupţi de vâltoarea avântului cu care Galaxia pregătea ajutorul pentru cei din Lebăda, doi oameni, Pedro şi Aram, ajutaţi de alte câteva sute de colaboratori, se ocupau de cu totul altceva. Nu construiau nici pompe de energie, nici superlumnave. Zi şi noapte munceau încordaţi în laboratoarele de biofizică şi genetică, arătându-se prin lume doar din când în când. Alături de ei se afla şi Ila Tan.

O singură dată, în decurs de trei ani, Pedro şi Aram au fost văzuţi în public. Atunci când au răspuns primele nouă dintre Galaxiile spre care au plecat superlumnavele Uniunii Galactice. Cei doi savanţi au uitat să se mai întrebe cum vor fi arătând noile lumi cu care Marele Cerc stabilise o înţelegere frăţească.

— Da, e minunat, spuse Aram. Cosmosul s-a însufleţit şi pare mult mai mic decât înainte. Se uneşte într-un singur avânt entuziast. Lebăda nu mai e singură…

— Totul e bine! a răspuns Pedro. Ne putem întoarce liniştiţi la treburile noastre.

La numai câteva săptămâni după aceea, alte cinci Galaxii s-au declarat gata să participe la planul Căii Lactee. Apoi a urmat şi vestea cea mare: Consiliul Galaxiilor a hotărât trimiterea de superlumnave în căutarea insulelor de antimaterie!

— Poţi fi fericit, Pedro, i se adresă Ila. Lumea Sevratei tale a devenit sora iubită de un Cosmos întreg. Curând, pe o cale sau pe alta, va fi la adăpost de puhoiul ucigător.

Tânărul nu răspunse. Își mişcă buzele, voind parcă să dea glas unui gând ascuns. Dar se mulţumi să zâmbească.

Într-o zi sosi şi mesajul din partea lui Teve Sinti:

„… Messier-87 este o galaxie primară, în explozie. Aici se nasc stele şi sisteme planetare noi. Ne întoarcem fără nicio bucurie. Speranţa noastră rămâneţi doar voi, cei din Calea Lactee!…”

Apoi au trecut alte luni multe şi grele. Pedro şi Aram n-au mai dat niciun semn de viaţă. Căutările lor înfrigurate, nenumăratele experienţe şi speranţele câtorva succese îi legaseră de laboratoare. Zi şi noapte, ei şi colaboratorii lor nu mai aveau tihnă. Şi anii treceau…

Era prin august. Consiliul ştiinţific al secţiilor din subordinea lui Aram convocase personalul de cercetare pentru a asculta raportul lui Pedro.

Cupola impunătoare a sălii, îmbrăcată în albastrul cerului, adunase sub ea pe toţi participanţii la lucrări.

Raportul începu cu filmul rezumativ al evenimentelor. Pe ecranul imens, panoramic, secvenţele se succedau într-un ritm chibzuit, oprindu-se mai cu seamă acolo unde se iviseră dificultăţi.

La început, ochilor li se înfăţişă prima experienţă a lui Aram. Ghemul de substanţă vie supus tranziţiilor MOV-AOV. Încercare încununată de succes. După întoarcerea lui Pedro, cercetările s-au desfăşurat pe un front foarte larg, în direcţii multiple.

Filmul se încheia cu cele trei experienţe noi. În prima dintre ele, un animal nevertebrat, pluricelular, suportă aceeaşi tranziţie. După inversarea câmpurilor, ecranele de control confirmară că proprietăţile biologice şi ereditare au rămas nealterate. Au urmat la rând, primul animal vertebrat, un cobai. În cabina magnetică el părea tare speriat. O singură dată, a avut un tremur puternic, după care s-a liniştit. La întoarcerea prin tunelul de câmpuri directoare și catalizatoare, tremurul se repetă, atunci când se produse tranziţia inversă, de revenire la starea iniţială. Ultima dintre secvenţe înfăţişa încercarea făcută pe un câine.

— Vă rog să urmăriţi cu atenţie această tranziţie, ceru Pedro.

Sala se concentră şi mai mult. Era primul pas spre final.

Clinele fu închis în carlinga transparentă, susţinută de câmpuri. Apoi porni, împins de forţele câmpurilor directoare. Când câmpul fundamental începu reacţia, animalul păru cuprins de o spaimă cumplită. Corpul îi fu apucat de convulsii tot mai puternice.

— Momentul trecerii, anunţă Aram.

În clipa aceea, câinele se smuci ca lovit de un şoc nemaipomenit. Apoi se linişti. Cătă în jur, cu ochii întrebători şi cu limba scoasă, dovedind că îi este destul de cald.

— Tranziţia a reuşit, vorbi Pedro, însă convulsiile dovedesc că nu e încă totul în ordine. Maşinilor de control se vede că le-a scăpat ceva şi numai printr-un noroc nu s-a întâmplat nimic rău.

Se provocă apoi inversarea. Etapele parcurse pe calea de întoarcere semănau întru totul cu cele de la ducere. Câinele fu imobilizat pentru control general. După un ceas, analizorii comunicară:

„Uşoară tulburare funcţională a bulbului şi talamusului”.

Filmul se încheie aici. Cercetătorii începură să comenteze aprins, făcând diferite ipoteze. Intervenţia lui Pedro curmă gălăgia din sală.

— După cum aţi observat, începu el, experienţa din urmă ne pune în faţa unor grele întrebări. S-a emis presupunerea că planeta Pluto, având un câmp magnetic propriu, ar putea perturba clipa tranziţiei. Nu e justificată această temere. Nici gravitaţia sau câmpurile electromagnetice nu pot influenţa cu nimic laboratorul de încercări. Acesta este destul de bine izolat prin câmpul de neutralizare, iar coridorul de tranziţie reflectă orice câmp extern, perturbator.

— Atunci unde trebuie căutată cauza convulsiilor şi tulburărilor funcţionale, observate la câine?

O voce din sală se grăbea să afle mai repede concluziile lui Pedro. Tânărul savant răspunse îndată:

— Cauza o vom cunoaşte abia mâine, când se va experimenta o tranziţie pe cimpanzeul Miso. Grupurile de control genetic şi biocibernetic îşi vor dubla acţiunea de verificare. Am impresia că de aici trebuie să ne așteptăm la surprize neplăcute.

Un cercetător îşi dădu cu părerea:

— Mă gândesc dacă nu ar fi fost avantajos un biomodel.

— Nu, se opuse Aram. Nu ar fi fost deloc avantajos. Biomodelul ne-ar fi răpit timp şi ar îi rămas inferior complexităţii de care dau dovadă animalele superioare.

— Da, aşa este, reveni cercetătorul. Dar un biomodel al talamusului sau bulbului ne-ar fi adus un răspuns mai precis.

— Vom vedea, conchise Pedro. Dacă se va dovedi că trebuie să urmărim tranziţiile separat, din bulb, talamus şi celelalte părţi ale creierului, o vom face şi pe cale biocibernetică. Dar până atunci, încercăm tranziţia pe cimpanzeu. Asta e tot.

După informarea oficială, se încinseră discuţii prieteneşti, în care problemele erau dezbătute pe toate feţele…

A doua zi, oamenii erau gata de lucru, încă de la orele patru dimineaţa. Cimpanzeul fusese transportat pe Pluton şi introdus în cabina de tranziţii. Câteva zeci de minute maşinile cibernetice îl studiară, copiindu-i toate caracterele biologice esenţiale. Grupurile de control ereditar îşi pregătiseră automat fişele directoare şi aşteptau. De verificarea scoarţei cerebrale se ocupau direct Pedro şi Aram.

Pe la orele zece, toate observatoarele comunicară că sunt pregătite.

— Putem începe, spuse Aram.

— Da, sunt de acord, aprobă Pedro.

La câteva secunde după aceasta, veni şi porunca profesorului:

— Creierul sub control!

— Început controlul! confirmă grupul însărcinat cu treaba respectivă.

— Inima sub control!

— Început controlul! veni răspunsul.

Rând pe rând observatoarele îşi începură activitatea.

— Porneşte! ceru Aram.

— Pornit! răspunse robotul de gardă.

Carlinga porni, plutitoare, ţinută de mâini invizibile. Înainta încet, părând că nu va ajunge niciodată să parcurgă tunelul acela ciudat, lung de aproape trei kilometri.

Animalul nu părea neliniştit de mediul neobişnuit din jurul său. Privea drept înainte, spre luminiţa roşie ce se vedea agăţată de un stâlp înalt. Acolo era capătul tunelului, cel de al doilea punct de interacţie.

— Se apropie declanşarea câmpului fundamental, şopti Aram.

Nu-şi sfârşi bine vorba şi cimpanzeul începu să se agite.
— Controlul talamusului! strigă Pedro
— Flux nervos puternic! veni răspunsul.
— Controlul bulbului! mai ceru tânărul.
— Variaţii mari de tensiune sanguină!
Cimpanzeul deveni furios. Începu să se smucească, voind să iasă afară din cuşcă. Câmpurile însă îl ţineau în stare de plutire în centrul ei. Era o revoltă neputincioasă.
— Măriţi intensitatea câmpului fundamental!
Comanda lui Pedro se execută cu promptitudine.
Furia cimpanzeului deveni de neînchipuit. Cu cât se apropia clipa tranziţiei, întregul său corp părea împuns de cuţite nevăzute. Muşchii şi pielea jucau în convulsii tot mai accentuate. Capul se răsucea în toate părţile, într-o căutare disperată.
„Moare!” apăru înscris pe ecranul de gardă.
Alarma sonoră zgudui încăperea.
— Stop!
Aram opri înaintarea animalului şi comandă imediat:
— Inversare!
Cabina porni înapoi, cu aceeaşi viteză ca mai înainte. După un timp, cimpanzeul se linişti. Privi supărat în jur şi nu văzu pe nimeni. Dădea semne că ar dori să doarmă.
— E obosit! observă cineva.
— Repetăm! ceru Aram. Triplu control pe creier şi echilibrare psihică în flux maxim!
Miso, închis în carlinga magnetică, se găsea din nou pe un drum de temut. Presimţea că se apropie iarăşi de zona periculoasă. Neliniştea îl cuprinse cu mult înainte de intrarea în acţiune a câmpului fundamental.
— Stop! ceru Pedro. Liniştiţi-l!
Psihografele îşi îndepliniră curând rolul.
— Continuăm! anunţă glasul profesorului.
Cimpanzeul devenise mai vesel, părea că se simte chiar foarte bine. Când se declanşă fluxul câmpului de tranziţie, avu doar o uşoară tresărire. Trecu aşa mai multă vreme. Se putea crede că de astă dată încercarea va reuşi.
Brusc, Miso se smuci furios şi începu să geamă.
— Măriţi intensitatea psihografelor! Controlaţi zonele în dezechilibru!…

Animalul îşi reveni pentru câteva clipe, continuând să se apropie de faza hotărâtoare. Tremurul însă îl cuprinse pe neaşteptate şi membrele începură să execute mişcări necontrolate. Mai erau doar trei minute de drum şi urma să se producă reacţia.

„Moare!” veni din nou avertismentul roboţilor de gardă.

— Stop! Copiaţi starea şi inversaţi!

Aram decise copierea stării celulelor din organism, a grupurilor de organe şi a creierului, precum şi controlul sângelui. Când acest lucru se sfârşi, cimpanzeul porni să facă drumul întors.

Consternaţi, Pedro şi Aram se priviră lung. Amărâţi de eşec, ieşiră din sala de conducere a operaţiei. Ajunşi afară, se aşezară pe marginea unor trepte îmbrăcate într-un verde liniştitor.

— N-am reuşit, rosti Pedro, încetişor. Nu ne ajung forţele. Singuri n-o s-o putem scoate la capăt.

— E timpul să cerem concursul Marelui Cerc.

Tăcută, Ila veni. Şi se aşeză lângă cei doi bărbaţi. Fusese şi ea alături de ei, tot timpul, ani în şir. Dezolarea o stăpânea şi pe ea.

întrebă, adresându-se lui Pedro:

— Crezi că Marele Cerc e mai puternic decât legea pe care vrei tu s-o supui?

— Nu ştiu cât e de puternică legea asta, dar nu cred că trebuie să ne oprim aici.

— Să aşteptăm concluziile, propuse Aram. Ele ne vor spune mai clar ce s-a întâmplat.

Tăcură toţi trei. Priveau grădina atraşi poate de verdele ei deschis, pătat ici-colo de umbre mai întunecate, sau poate se odihneau doar o clipă pentru a putea face faţă noilor greutăţi.

Pe trepte îl văzură coborând pe Ohri, coordonatorul controlului.

— Ei, ce s-a întâmplat? întrebă profesorul Aram Tan, nerăbdător.

Ohri răspunse necăjit:

— Maşinile n-au capacitatea suficientă de control funcţional şi scapă de sub reglaj o serie de centri cerebrali.

Pedro sări în picioare:

— Asta e!

Destins, ca arcul care şi-a slobozit săgeata, Pedro strigă

transfigurat:
— Capacitatea maşinilor de control!… Din cauza lor a eşuat totul! Acum nu mai am nicio îndoială…
Ila se ridică în picioare. Încerca să creadă în această nouă ipoteză, dar ceva n-o lăsa, îi spunea că numai dragostea îl mai făcea pe Pedro să spere fără să ţină seama de toate barierele.
— Cred că ai totuşi dreptate, răspunse Aram, referindu-se la concluzia lui Pedro. Da, numai limitarea tehnică e de vină.
— Şi atunci ce vom face? se interesă Ohri.
Răspunse Aram:
— A sosit vremea să informăm Consiliul Galaxiilor. Pompele de energie pe care le montează lumile în jurul Lebedei vor servi la cu totul altceva. Acum sunt şi eu convins de asta! Vom cere construirea unor maşini de control cărora să nu le mai scape nimic, absolut nimic!
Pedro se apropie de Ila:
— Prietenă scumpă! Ne aşteaptă etapa finală! Te invit să vii cu noi şi mai ales să crezi că dragostea poate face, câteodată, şi minuni…
— O minune ca asta va fi cu adevărat extraordinară! M-am îndoit multă vreme de visul tău. Dar poate am uitat că te cheamă Pedro…
Se întoarse râzând spre soţul ei şi adăugă duioasă:
— Iar pe el – Aram… Natura nu putea aduna laolaltă două firi mai încăpăţânate.
Râdeau din toată inima, fericiţi că pot să privească chiar şi prin fereastra aceasta îngustă ce se întredeschisese către viitor.
Când veselia se mai domoli, Pedro îşi continuă gândul:
— De altfel, o ştiţi şi voi, oricum, tranziţia capitală nu am fi putut s-o realizăm în cadrul Galaxiei. Avem nevoie de un model, trebuie să cunoaştem în detaliu şi caracterele vieţii din Lebăda. Fără solii acestei galaxii lângă noi nu vom putea trece la atacul decisiv.
— La asta mă gândeam şi eu, spuse Aram. Fără ajutorul Lebedei nu putem merge mai departe.
Prietenul său completă:
— Acolo se vor întâlni expediţiile tuturor galaxiilor înfrăţite. Va fi cea mai solemnă adunare din istoria Cosmosului!
Se făcu tăcere.

— Prin urmare, încheie Aram, avem de făcut două comunicări. Unul către Consiliul Galaxiilor și celălalt către Lebăda. Clar?

— Cu o singură modificare. Al doilea raport va cere doar pregătirea pentru întâlnire şi ceea ce ei trebuie să aducă pe bordul astronavelor.

— Nici n-am vrut să spun altfel, râse Aram.

— Atunci e bine.

Porniră să urce din nou treptele, îndreptându-se către sala de coordonare a observatoarelor. Când ajunseră sus, pe terasă, Pedro se opri. Cu ochii îndreptaţi spre Ila, spuse arătând cu mâna un punct închipuit pe cer:

— Vezi, astronava dragostei mele coboară încet, din vis în lumea reală!… Pluteşte peste capetele noastre şi curând mă voi urca în ea. Curând…

Părea că nicio umbră nu mai întuneca viitorul…

19. CONVOIUL

Bob intră în cabină şi se opri în mijlocul încăperii. Îşi roti privirile, căutând parcă ceva anume. Surâsul îi mijea în colţul gurii.

„A început odihna pe bord…”

Surâsul se lumină ceva mai tare.

„Viaţă minunată de reporter cosmic! Pentru asta e nevoie de o inimă de fier.”

Se aşeză în fotoliul din stânga lui, întinzându-se cât era de lung. O muzică liniştitoare umplea văzduhul cu melodia ei domoală, potolind neastâmpărul creierului. Bob închise ochii şi nu se gândi o vreme la nimic. Sau i se părea doar lui că nu se mai gândeşte. Mintea scăpase de sub frâul voinţei şi zburda pe unde îi plăcea.

Când deschise ochii, zări în faţă tabloul comenzilor auxiliare.

„Ce să fac cu voi? În locul omului veghează acum pilotul-robot. Paznic neobosit şi supus… Să dau drumul psihografului! …”

O acţionare scurtă a butonului de comandă şi banda moletronică îşi începu drumul de înregistrare. Gândurile ţâşniră voioase, eliberându-se:

„Mai poate spune cineva că nu am dreptate? M-am născut într-o zodie ciudată și pace! Niciun confrate de-al meu, oricât de strălucitor filozof şi artist ar fi, nu ar ajunge să îmbrace în culoarea cuvintelor tot ce simt eu în clipele de faţă…

Gata! Au dispărut uimirile, îndoielile. Parcă nici teama n-aş fi cunoscut-o vreodată. Sufletul s-a împăcat cu tot ce-i oferă lumea contemporană. Realizările uluitoare ale acestei epoci mi se par acum cu totul fireşti. Atât de fireşti, încât am ajuns să mă gândesc foarte serios, cum de nu s-au putut face ele mai de mult. Uit de mersul istoriei? Da, asta el Ce să fac? De vină sunt minunile pe care le creează oamenii din jurul meu…

Cu multe secole în urmă, o lume îmbătrânită şi haină îşi târa paşii ultimelor sale clipe. Pe-atunci, câte un snob încerca să filozofeze: „Cât de mult poate să îndure un om!” Astăzi mă

îngrozesc de josnicia unei atât de neruşinate indiferenţe, de mila de paradă pe care protipendada timpului o afişa faţă de sângerările dureroase ale celor mulţi. Nu e chip să compari ciobul, de lut cu un vas de podoabă. Cum aş putea găsi eu vreun termen de asemănare între societatea în care m-am născut şi rânduielile de acum? Nu, asta nu e cu putinţă! Umilirea ce au trebuit, să o suporte milioanele de condamnaţi ai sorţii nu va putea niciodată să fie bine înţeleasă de cei de acum. Am cunoscut oameni care într-o viaţă întreagă nu aveau o zi însorită, niciun drept la bucurie. Dacă stau şi cuget bine, mă cutremur. Mă cuprinde scârba şi amarul când mă gândesc că am slujit şi eu odată interesele unei orânduiri care încerca să perpetueze monstruoasa teorie a inegalităţii omeneşti.

Am stat de vorbă cu mulţi tineri din societatea actuală. Mă întreabă adesea cum trăiau oamenii în secolul nașterii mele. Le spun de fiecare dată adevărul. După ce le povestesc, se uită lung la mine şi îmi spun:

„De ce vorbeşti atât de urât despre epoca ta?”

Vorbesc urât despre epoca mea? Nu. Ei nu pot înţelege cât de urâtă era ea însăşi. În apropierea redacţiei mele, de demult, vedeam şiruri nesfârşita de bărbaţi şi femei, aşteptând trişti la poarta unor birouri care se ocupau cu soarta celor aruncaţi în stradă. Oropsiţii aceia nu ştiau ce va fi a doua zi, dacă bruma de hrană va ajunge familiei şi dacă, la venirea gerului, hainele îi vor putea apăra de îngheţ. Braţul necruţător al istoriei a şters urmele acelor legi ale junglei şi parcă de când e lumea, omenirea n-a fost decât liberă şi fericită. Basmele şi poveştile mai amintesc uneori de calvarul prin care a trecut omul, până să ajungă, la culmile de astăzi. Dar nici copiii, cu sensibilitatea lor deosebită nu-şi dau seama de cumplita durere cu care s-a născut bucuria…

Nu poţi judeca prezentul, dacă nu-i găseşti măsura dreaptă, dacă nu-l pui alături de trecut. Eu am făcut un salt peste secole şi mi-e greu să cântăresc veacurile mai apropiate. Cel mai bine judec epoca prezentă, alegându-mi ca etalon trecutul pe care l-am cunoscut destul de bine. Evenimentele, al căror martor sunt acum, au o măreţie covârşitoare. Zbuciumul sufletesc te poate pierde cu uşurinţă. În fiecare clipă îţi este dat să găseşti câte ceva, ce ţie ţi se pare extraordinar. Bucuriile mele, fericirea mea

de azi şi echilibrul sufletesc ce mi l-am câştigat le datorez Omului, scris cu majusculă cosmică!…

Zbor din nou! Sunt în elementul meu. Începuse să-mi fie dor de Cosmos. Mă. Aflu iarăşi pe bordul acestei minunate Galactica 2. Cuceritorii spaţiilor infinite m-au luat din nou cu ei. Din vechiul echipaj au dispărut Robert şi „fata de gheaţă”. Ei au plecat cu o altă superlumnavă să caute galaxii din antimaterie. Nava lor se numeşte „Tinereţea”. Echipajul ei este format numai, din tineri galactonauţi. Printre cei de aici se găseşte şi profesorul Aram Tan. Am vorbit de multe ori cu acest om prietenos…

Cât de iute a trecut vremea! Îmi vine să cred că abia ieri ne-am întors din spaţiul extragalactic, după întâlnirea Spiralei 4. Atunci doar întâmplarea ne-a scos-o în cale. De astă dată, a pornit şi ea spre locul de întâlnire… Galaxiile vorbesc între ele! Stabilesc zone de întâlnire, îşi comunică reciproc informaţii. Se înţeleg la fel de simplu, cum vorbeau odată între ei oameni situaţi la cei doi Poli ai Pământului. Mintea își poate închipui cu greu depărtarea dintre Lebăda şi Calea Lactee. De la una la cealaltă, o rază de lumină călătoreşte sute de milioane de ani! Iar undele câmpului fundamental parcurg această distanţă în câteva minute. E grozav, n-am ce spune! Zău, e tare de tot!… Eh, bătrâne Bavon, într-o zi am să te uit cu totul! Dar să ştii că n-o să-mi pară rău!… După metehne nu plâng, e mai bine să nu le ai…

Să accelerezi, neutralizând inerţia! Strălucită descoperire a geniului omenesc! Omul a învins legea inerţiei şi zidul vitezelor s-a dărâmat ca un gard de sârmă ruginită… Cândva, Nielsen îşi mărturisea regretul spunând că omul nu va ajunge niciodată să viziteze alte galaxii. Pentru lumea de atunci, biata viteză luminală era hotarul absolut al iuţelilor imaginabile. Cât ar fi trebuit să aştepte Pedro şi Iuri răspunsul Lebedei? Peste cinci sute de milioane de ani! Vestea purtată de undele electromagnetice nu putea veni mai repede. La ce ar mai fi folosit atunci chemarea Căii Lactee? Lebăda s-ar fi stins de mult, înghiţită de Cosmos… Ei, dar canoanele şi limitările gândirii din trecut nu mai rezistă, cad strivite sub galopul impetuozităţii contemporane…

Cât de frumos sună: „Îşi vorbesc galaxiile!” Ce salt

impresionant de la timpurile de tristă amintire, când două popoare de pe o planetă minusculă, cum e Pământul, trebuiau să facă eforturi uriaşe pentru a-şi putea întinde mâna!… Aglomeraţiile de stele şi planete, de multe miliarde de aştri şi sisteme planetare, presărate de Natură sub formă de ghemotoace lucitoare peste toate zările Universului, își vorbesc astăzi. Omul nu mai e singur, şi-a întâlnit semenii din alte lumi stelare. Milioanele de ani-lumină nu mai sperie pe nimeni. Era şi timpul…

Am discutat ieri cu Pedro. Mi-am descărcat inima în faţa prietenului meu. Când i-am mărturisit că nu-mi pot domoli admiraţia neţărmurită faţă de cucerirea spaţiului şi timpului de către omul contemporan, a râs şi mi-a răspuns:

— Înfrângerea legii inerţiei este numai una din căile posibile, prin care omul a ajuns la semenii săi din alte galaxii.

— Altă cale care ar mai putea fi? am întrebat eu, uluit.

— Viaţa, mi-a răspuns Pedro, senin.

— Nu înţeleg!

Atunci îmi vorbi ceva mai răspicat:

— Durata vieţii unui om este neînsemnată faţă de timpul cosmic, faţă de intervalele timpului în care se produce evoluţia unor galaxii. O stea poate să trăiască multe miliarde de ani. Pe când un om abia acoperă două, trei secole. Nu e ăsta un fapt revoltător?

— Şi, după părerea ta, cât ar trebui să trăiască un om?

Pedro râse din nou:

— Ştiu eu?! făcu el. După câte are de făcut un om acum, ar fi greu de apreciat câţi ani de viaţă i-ar trebui. Zece secole, poate chiar zece mii da ani. Pentru început…

Mi s-a ridicat părul măciucă. Era prea de tot! Poate Pedro râde de mine, gândii eu.

Dar mi-am dat seama că oamenii aceştia sunt foarte serioşi. Totuşi, în mintea mea obişnuită cu o altă legitate a duratei vieţii, nu încăpeau asemenea concepţii. Am izbucnit:

— Asta e o aberaţie, o extrapolare absurdă a gândirii voastre, care nu mai ştie de frâne!

Eram cu totul doborât. Prietenul meu Pedro, dimpotrivă, bucuros că mă interesează tema, îmi răspunse:

— Te înşeli, dragă Bob! Aminteşte-ţi cât trăia un om pe

vremea ta. Media vârstei era şaptezeci de ani. În total, vreo şase sute de mii de ore. Scade din asta vremea copilăriei şi timpul de odihnă. Cât mai rămânea pentru o viaţă de creaţie şi bucurii? Vreo două sute cincizeci de mii de ceasuri! Un calcul simplu, dar care te umple de mânie. Omul abia avea răgazul să cunoască puţin lumea din jur îndată trebuia să dispară, cu regretul dureros al visurilor neîmplinite.

Tăcu şi mă privi adânc, cu faţa serioasă. Tânărul împărtăşea sincer durerea atâtor oameni ce s-au stins cândva în plină luptă pentru cucerirea idealurilor lor. M-am înfiorat şi eu, cuprins de amintiri.

Pedro depănă firul mai departe.

— Nu era drept aşa! Cine a scornit legenda că viaţa unui om nu poate dura peste o anumită limită?

— Legile biologice atestă că… am încercat eu să mă opun.

— Legile biologice?!

— Desigur!

— Asemenea legi îngrăditoare nu există în realitate. Gândeşte-te puţin, Bob. O logică elementară îţi spune că, aşa cum trăieşte un timp, celula vie poate să trăiască şi de două ori, de trei ori mai mult. Secretul constă doar în eliminarea posibilităţii de degradare a vitalităţii ei. Şi-atunci, mecanismul vieţii, determinat de schimburile normale de energie din organism, se va menţine intact, foarte multă vreme.

Nu eram în stare să concep o asemenea posibilitate. Cum, adică? Viața nu are o graniţă, un sfârşit?

Pedro nu mă slăbi:

— Când oamenii au început să se ocupe efectiv de prelungirea vieţii, au rămas surprinşi. Biologia anterioară avea greşeli fundamentale. În primul rând atunci când definea viaţa unui organism. Milenii în şir, pe oameni nu i-a preocupat problema longevităţii, decât ea o simplă curiozitate.

— Nu-i adevărat, am sărit eu. Şi pe vremea mea medicii şi biologii studiau astfel de probleme.

— În ce stadiu al vieţii unui individ?

— Atunci când era necesar, spre bătrâneţe.

Pedro râse îngăduitor.

— La bătrâneţe e oare necesar să intervii? Atunci când degradarea substanţelor celulare e într-un stadiu avansat? Când

nu mai e de făcut mare lucru?

— Doar n-o să începi la tinereţe!?

— Ai ghicit. Tocmai în clipa când dezvoltarea organismului a încetat, atunci e momentul potrivit pentru acţiunea de prelungire a vieţii. Celulele trebuie readuse în stadiul de vigoare al anilor de creştere. Înţelegi?

Începea să se facă lumină în mintea mea. Legile biologice pe care le cunoscusem au murit, odată cu vremea.

— Şi-atunci? întrebai eu, pe jumătate convins. Cât poate să trăiască un om?

— E greu de spus. În principiu, foarte mult. Deocamdată, biologia noastră a reușit să obţină opt până la zece cicluri naturale.

— Cât vine asta?

— Vreo două, trei sute de ani. Limitare, desigur, pur istorică. În ultimele secole, accentul principal a căzut pe alte domenii ale vieţii sociale. Iar în prezent, rezolvăm problema Lebedei. Dar mâine, biologia va împinge limitele vieţii până acolo unde e nevoie.

— Şi până unde crezi că e nevoie, Pedro?

Rămase visător. Se gândea că poate eu nu înţeleg argumentele lui. Aşteptam încordat răspunsul. În sfârşit acesta veni:

— Vezi, Bob, durata actuală a vieţii a fost, într-un fel, dimensionată şi de conţinutul ei.

— Care conţinut?

— Vorbesc despre idealurile pe care un om le poate atinge în cele trei secole de viaţă. Lumea de ieri îi umplea cu prisosinţă anii aceştia şi el pleca dintre cei vii cu conturile încheiate. Dar astăzi? Dar mâine? Îi vor mai ajunge trei sute de ani? Nu-i mai pot ajunge, sunt neîncăpători pentru tot ce are de făcut omul. Biologii noştri vor trebui să ia măsuri urgente pentru a soluţiona această necesitate.

— Vrei să spui că omul ar putea trăi chiar mii de ani?

Un zâmbet şăgalnic îi juca pe buze lui Pedro:

— De ce să nu trăiască?

Mă privea uimit de îndoiala mea. Culmea! Tot el se mira.

Continuă, totuşi:

— Cifrele nu spun nimic, dacă ele ascund ani pe care viaţa îi

reclamă, îi cere să fie trăiţi în vijelia unor neîncetate biruinţe asupra Universului. Miliardele de lumi cu care este populat numai roiul nostru local de galaxii îi vor da omului atâta bătaie de cap, îi vor aduce atâtea bucurii şi succese, încât chiar şi mii de ani de viaţă nu-i vor mai ajunge.

— Şi atunci? şoptii eu, stupefiat…

— Atunci? Cine poate şti cum o să fie, poate că omul va încerca şi restul…

— Va încerca şi restul? am repetat eu, mecanic. Când?

— La timpul potrivit, Bob. Peste un mileniu, peste un milion de ani, n-are importanţă.

Acesta e Pedro! Pentru el o viaţă de câteva mii de ani este foarte firească… Pe sfântul Bavon! Ce naiba aș face cu o viaţă atât de lungă? Sau poate oamenii de acum au alte etaloane pentru visuri şi idealuri! Ce-o fi vrând să spună Pedro, zicând că omul va încerca şi restul? Adică ce anume să mai vrea după aceea? Ce-i mai rămâne de făcut, după o viaţă de câteva mii de ani? Poate oamenii de seama lui Pedro consideră că Natura trebuie să le îngăduie realizarea oricărei dorinţe… Va încerca şi restul! Nu cumva?… La naiba! Parcă mai poţi pricepe ceva… O las baltă, s-o rezolve viitorul!… Deşi, mă gândesc că în natură până şi o pasăre banală, cum e cioara, trăieşte peste o sută de ani. Bine, dar omul gândeşte, are un alt ritm interior. Ei şi? Poate anii următori mă vor convinge că Pedro are dreptate…

Pământul e iarăşi departe pierdut ca un punct fără dimensiuni în imensitatea populaţiei Căii Lactee.

Ne îndreptăm spre zona cosmică aflată la o sută de milioane ani-lumină de Sistemul Solar. Acolo va avea loc întâlnirea. Punctul acela a fost ales cu multă grijă, fiind situat într-o regiune a Universului în care pericolul câmpurilor parazite şi al bolizilor este foarte redus. În jurul acelei zone, spre care gonim năprasnic acum, pe o rază de zeci de milioane de ani-lumină, hăul extragalactic este absolut pustiu. Doar formele de câmp mai umplu vidul acesta întunecat şi neprietenos. Nici măcar insule şi nori de hidrogen nu există într-acolo.

Aproape că au încetat să mă mai intereseze detaliile zborului. Oricât aş ajunge să le cunosc, oricât aş fi de informat, mi-ar mai rămâne încă mii și mii de întrebări de pus. I-am necăjit destul pe Iuri şi Pedro. Numai cu răbdarea lor de galactonauţi m-au

suportat. Acum, ajunge!… Slavă Cosmosului!… Am ce să văd şi să notez. Viaţa de pe bord, lupta omului cu nemărginirea sunt mai interesante chiar decât vitezele superluminale. De la un timp mă preocupă doar miezul faptelor. Să fie acesta un semn de cuminţenie gazetărească!?…

Spre punctul de întâlnire au plecat expediţii din toate galaxiile roiului local. Au fost informate cu doi ani în urmă asupra intenţiilor lui Pedro şi au răspuns entuziasmate. Încercarea adjunctului va fi o experienţă pe care o vor realiza solii tuturor Lumilor Galactice într-o colaborare strânsă, unică până astăzi. Pe toate tunetele din Univers! E nemaipomenită această întrunire de forţe!…

Eşecul suferit de lucrările întreprinse în laboratoarele lui Aram s-a explicat, după cum am aflat, prin limitarea constructivă a maşinilor biocibernetice de control. Acum, Marele Cerc şi alte patru galaxii au trimis spre locul de experienţă roboţi perfecţionaţi, care vor putea controla tranziţiile într-un mod riguros. Nivelul de dezvoltare al unor civilizaţii din şapte galaxii-surori este superior celui din Sistemul Solar. Nu e nimic de mirare în asta, altele sunt pe o treaptă egală cu noi. Numai cinci s-au dovedit a fi încă inferioare dezvoltării noastre. Alături de noi, au mai plecat de pe Pământ două superlumnave. Va fi de neuitat spectacolul din bezna veşnică…

Ciudat! Cândva erau oameni care nu dădeau nicio atenţie ciberneticii. Dar mai ales biociberneticii, care foloseşte agregate biologice. Fantastica dezvoltare a acestei ştiinţe a eliberat omul de corvezi grele şi plicticoase, lăsându-i timpul necesar pentru o muncă efectiv creatoare. Automatele de pe vremea naşterii mele sunt jucării grosolane pe lângă complexele cibernetice actuale. Unde mai pui că biologii şi medicii au reuşit să perfecţioneze organismul şi creierul omenesc! Mai cu seamă creierul, pe care l-au stabilizat atât de mult, încât nu mai e sensibil la orice şoc psihic! I-au mărit viteza de gândire şi l-au dotat cu o capacitate mare de acumulare. Când mă gândesc că acesta e abia începutul, îmi vine să cred întru totul previziunile lui Pedro, oricât de fantastice mi se par ele acum…

Va veni oare şi Sevrata? Fata din Lebăda! Fiinţă de vis, care te vrăjeşte cu frumuseţea. Ei, nici Pedro al nostru nu e mai prejos!… În lumi contrarii, natura a creat două întruchipări vii şi

emoţionante ale frumosului. Întâmplarea a făcut ca cei doi tineri să se întâlnească. O şansă, din miliarde! Dar ce folos? Antimaterie, materie, doi duşmani de moarte! Două lumi ce se ucid când se ating. Cum se va sfârşi drama iubirii lor?… Pedro şi Sevrata. Tânărui meu prieten e plin de optimism. Oare câtă vreme îşi va păstra echilibrul sufletesc? O va vedea din nou pe Sevrata. Ce-i va povesti? Pare cu totul convins de reuşita încercării. Mă îngrozesc de pe acum, gândindu-mă că ar putea ieşi o catastrofă!…

Sucită mai e natura! La ce i-or fi folosind atâtea forme sub care îşi expune esenţele? Ce-i trebuie atâtea costume stranii? Substanţă, antisubstanţă. Parcă ne întreabă ea pe noi ce să facă! … Măcar să fie salvată Lebăda. Şi dacă Pedro nu va reuşi? Va putea el oare s-o uite pe Sevrata? Ai înnebunit, Kingstone! De ce s-o uite?

Viermele îndoielii nu-mi dă pace. Nu ştiu ce naiba am! Aş dori din tot sufletul ca Pedro să triumfe în temerara lui căutare. Se poate ca mulţimea galaxiilor să fie biruită de Cosmos? Mi se învârte capul de atâtea întrebări!...

20. CLIPE DE AŞTEPTARE

Oceanul mort al nemărginirii se însufleţise. Acolo unde niciodată poate Natura nu a creat vreun sâmbure de stea, acum se adunaseră sute de astronave. O lumină vie, pornită din oglinda proiectoarelor, se oprea pe trupurile poleite ale insulelor zburătoare, împrumutându-le strălucirea ei. Părea că Universul s-a îmbogăţit cu un ciorchine nou de stele. Se rânduiseră pe un arc de cerc şi puneau acum la punct cele din urmă detalii ale experienţei. Venise şi Galactica 2, odată cu solii Marelui Cerc.

— Câtă varietate de forme! Ce minuni în jurul nostru! se miră Bob privind cerul de galactonave.

Ieşise pe terasa de sus a astronavei şi admira, alături de Pedro, mulţimea expediţiilor sosite din atâtea galaxii. Se distingeau şi corzile de legătură dintre platformele navelor.

— Sunt felurite şi totuşi au linii comune, observă Pedro.

— Ceea ce mi se pare mai important este faptul că sunt din acelaşi aluat cu noi, rosti Bob, visător.

Adjunctul nu-i răspunse. Sub calota transparentă a costumului, privirile îi deveniră parcă mai aspre. Dar ziaristul era preocupat de altceva şi nu băgă de seamă.

— Ce repede s-a făcut puntea de legătură cu fraţii din celelalte lumi! observă Bob.

Pedro se reculese şi răspunse:

— Limbajul comun a fost găsit în anii trecuţi. Pe Pământ au fost aduse filme, omenirea a luat cunoştinţă de viaţa, limba, modul de gândire şi înfăţişarea oamenilor din galaxiile-surori. Ai văzut şi tu aceste prezentări.

— Vezi, Pedro, poate m-am molipsit de la voi, de nu mă mai mir. Desigur, există multe ciudăţenii, sunt multe şi profunde deosebiri între noi şi lumile celelalte din Cosmos. Nu mă aşteptam, desigur, să văd monştri înfiorători. Am renunţat să mai caut cu orice preţ raţiunea dezvoltată într-un corp de formă trapezoidală sau elicoidală. E o prostie.

— Nu e chiar aşa. Dacă nu am întâlnit în roiul local decât oameni destul de apropiaţi de noi, ca gândire, frumuseţe, formă

şi mod de a se înţelege, nu înseamnă că pe întinderea nesfârşită a Universului Natura nu a creat şi fiinţe fundamental diferite de chipul nostru. Pornind, desigur, de la alte condiţii primare şi urmând o evoluţie pe care noi încă nu o bănuim…

— Da, însă eu sunt uluit tocmai de marea asemănare a fiinţelor gânditoare, a oamenilor din galaxiile roiului nostru. Ceea ce noi numim om este aceeaşi fiinţă, cu modificări specific locale, în orice lume galactică. Cum explicaţi voi asta, Pedro?

Răspunsul întârzie câteva minute. Adjunctul îşi roti o vreme privirile peste abis apoi rămase cu ele aţintite asupra câtorva astronave. Ca şi nişte furnici minuscule, galactonauţii circulau de la o navă la alta, agăţându-se uneori şi de corzile directoare. Se montau ultimele instalaţii pentru platformele de interacţie.

— Mă întrebi, zise Pedro, de ce seamănă oamenii aceştia între ei, cu toate că unii au graiul muzical şi alţii dur, sacadat; cu toate că o seamă dintre ei sunt înalţi, puternici şi musculoşi, cu tenul de nuanţa pielii noastre, iar alţii scunzi, cu mişcări iuţi şi o gândire foarte rapidă; cu toate că unii dintre ei sunt mai evoluaţi decât alţii, cunosc mai multe lucruri decât ceilalţi… Aş mai adăuga că unii dintre ei sunt de-a dreptul încântători, atât ca aspect, cât şi la vorbă. Mirarea ta e legitimă…

Bob aştepta, nedumerit, concluzia tânărului său prieten. În sfârşit, ea veni:

— S-a ivit o ştiinţă nouă, dragă Bob. Bazele ei s-au pus în ultimii zece ani. Lumile galactice de oameni confirmă o ipoteză mai veche a Marelui Cerc. Câţiva savanţi din Calea Lactee, după unificarea lumilor stelare, au emis presupunerea că roiul nostru de lumi galactice s-a născut din explozia unei supergalaxii, foarte dense.

— Ce legătură poate avea modul de naştere al galaxiilor cu fiinţele raţionale care apar după miliarde de ani de la explozia iniţială?

Pedro zâmbi.

— Legătura, după cum se pare, e foarte strânsă. N-am să-ţi înşir teorii. Concluzia unanimă a ştiinţelor galactice de astăzi este că în roiul nostru local s-a dezvoltat un tip fundamental, unic, de fiinţă gânditoare: omul a cărui corp are o structură electromagnetică!

Reporterul scutură capul, părând că vrea să scape de o

senzaţie ciudată.

— Omul al cărui corp are o structură electromagnetică?! Fenomenal! Deci prin asta se explică atâtea asemănări dintre oamenii galaxiilor.

— Prin asta, Bob.

— Dar cu Lebăda cum e? Doar galaxia asta nu e din aceeaşi substanţă cu noi.

— Lebăda are aceeaşi origine cu a galaxiilor noastre. Dar din substanţa primară a nucleului care a explodat, a rezultat şi antisubstanţă. Fenomenele electromagnetice sunt însă unice, atât în materie, cât şi în antimaterie.

— Ah! făcu Bob, înţelegând.

Adjunctul se bucura că prietenul său intuieşte cu repeziciune cele mai noi cuceriri ale ştiinţei.

— Se poate bănui, întrebă deodată ziaristul, că în alte roiuri de galaxii există şi structuri de fiinţe care nu mai sunt electromagnetice?

— Aş spune că nici nu mai are sens să ne punem o astfel de problemă. E o pură întâmplare că noi avem organismul bazat pe înlănţuirile electromagnetice ale moleculelor. În infinitatea ei, Natura poate crea o gamă nesfârşită de alte forme vii, gânditoare.

E sigur că acestea există şi o dată le vom cunoaşte. Cum arată ele?… De ce să facem presupuneri lipsite de temei? Poate sunt structuri mezonice, neutrinice sau chiar bazate pe substanţe pe care noi nici nu le putem obţine în zona roiului local galactic.

Reporterul era uimit din cale-afară. Mai puse o întrebare:

— Cum se poate explica totuşi această structură a omului din galaxiile noastre?

— Probabil că este o caracteristică a întregii zone a Universului, în care suntem noi cufundaţi. La asta se mai poate adăuga şi identitatea de substanţe de la care au pornit galaxiile, după ce s-au rupt din nucleul iniţial, superdens. Ulterior, câmpul fundamental, care este unic pentru metagalaxie sau cel puţin pentru Universul vizibil, a desăvârşit asemănările provocate de primele două cauze.

— Splendid! şopti Bob, entuziasmat.

La câteva ceasuri după această discuţie, reporterul Galacticii 2 se întâlni cu un confrate din centrul Căii Lactee. Se înţelegeau

prin limba galacto-universală, pe care o învăţaseră amândoi. O vreme vorbiră despre Pedro. Bob afla că tânărul său prieten făcuse o impresie foarte puternică asupra echipajelor de pe bordul celorlalte astronave. Era privit cu un interes deosebit şi înconjurat de atenţia şi admiraţia tuturor.

Convorbirea alunecă deodată spre un alt subiect. Pe ziaristul pământean îl frământa de mult o problemă. Acum i se ivise prilejul să-şi descarce sufletul, îl întrebă pe noul său prieten, Dirpdar:

— Poţi sa mă ajuţi să-mi alung o nedumerire?

— Pe măsura priceperii mele, am s-o fac cu plăcere!

Pe Bob îl deranja puţin timbrul vocii celuilalt, dar până la urmă trecu peste asta şi continuă:

— Din Uniunea Galaxiilor vor face parte miliarde de sisteme planetare; cu tot atâtea omeniri. Cum va îi coordonată activitatea unei asemenea pleiade de lumi?

— Simplu, răspunse Dirpdar. Consiliul de Coordonare va avea rolul să elaboreze doar liniile principale de colaborare. Centrele cibernetice de triere şi logică statistică vor aduna propunerile, le vor sorta şi analiza, iar rezultatul va fi expus Consiliului ce va coordona viaţa galaxiilor. Apoi, hotărârile vor fi transmise oamenilor de către aceleaşi centre ajutătoare, care au capacitatea de a ţine legătura cu miile de miliarde de filiale ale lor din sistemele planetare.

Reporterul de pe Galactica 2 se gândi puţin. Deodată întrebă, uluit de propria-i idee:

— Spune-mi, Dirpdar, ce se va întâmpla. Când se vor uni toate galaxiile din Cosmos?

Cel întrebat surâse.

— Întrebarea, cred că e o glumă, nu?

— Nu-i deloc o glumă. Vorbesc foarte serios.

— Atunci trebuie să-ţi mărturisesc că la asta nu m-am gândit. Depinde ce înţelegi prin toate lumile din Cosmos.

— Înţeleg tot ceea ce Universul are în sânul său.

Dirpdar îl privi pe Bob stupefiat.

— Îţi imaginezi că noi vom ajunge până acolo? întrebă el, râzând.

— Pedro afirmă că va fi posibil…

— Când? Peste miliarde de miliarde de ani! Dar şi atunci va

mai rămâne încă mult de cucerit din Universul acesta.

Bob rămase pe gânduri.

„Chemarea nesfârşitului! gândi el, nostalgic. Oricât vom merge, tot vom mai avea de călătorit. Chiar dacă vitezele vor creşte de miliarde de ori! Asta tot nu înseamnă marginea pentru Univers. Pedro are dreptate. Omul nu va avea niciodată destulă vreme pentru a vedea şi a cuceri tot ce ne oferă nesfârşirea!…”

— La ce te gândeşti? îl întrebă Dirpdar.

Reporterul pământean zâmbi şi, fără să-şi mai pună problema coordonării unei infinităţi de lumi, se mulţumi să conchidă:

— Cred că cea mai de seamă problemă va fi, nu coordonarea, ci aducerea lumilor de fiinţe gânditoare într-o singură comunitate…

— Aceasta se va face treptat şi procesul va dura cât eternitatea!

Râseră amândoi şi coborâră în corpul astronavei venite din inima Căii Lactee.

Vremea trecea pe nesimţite. Convoiul superlumnavelor terminase pregătirea primei platforme de interacţie şi expediţia din Lebăda nu sosise încă. Din când în când, Spirala 4 mai trimitea din zbor câte un mesaj scurt, comunicând unde se găseşte.

În vremea asta, echipajele verificau, umăr la umăr, grupurile maşinilor de control, generatoarele de câmpuri şi sondau Cosmosul. Părea că de când e lumea, aceşti oameni colaboraseră frăţeşte. Trecuse fiorul întâlnirii şi al năvalnicelor curiozităţi.

Cu cât se apropia Spirala 4 şi surorile ei, oamenii din convoiul galaxiilor îşi îndreptau tot mai mult atenţia către Pedro. În numele dragostei, tânărul acesta urma să încerce, de bună voie, ceea ce nici Natura nu mai făcuse vreodată. De la Universul îngheţat şi inert nu putea aştepta niciun ajutor pentru salvarea iubirii sale. Trebuia atacat direct tot ceea ce se opunea cu înverşunare celei mai frumoase poveşti de dragoste.

Se muncea cu încordare pentru a exclude orice posibilitate de eşec. O catastrofă ar fi îmbrăcat în doliu atâtea galaxii!

„Va reuşi oare Pedro?”

Era întrebarea nemărturisită pe care şi-o punea fiecare. Inimile zvâcneau mai tulburate şi, în sinea lor, toţi îi urau

tânărului să biruie în greaua lui experienţă.

Pe neaşteptate, alarma generală zgudui corpurile astronavelor.

— Spirala 4!

Expediţia din Lebăda era la numai câţiva ani-lumină. Sistemele de gardă semnalizară pericolul antimateriei ce se apropia până fură scoase din funcţiune. Lui Iuri Vluur i se încredinţă postul de coordonator al tuturor acţiunilor, în semn de preţuire pentru efortul făcut de omenirea solară.

Emisarii celorlalte galaxii, chiar şi cei din inima Căii Lactee aşteptau cu nerăbdare clipa când aveau să se întâlnească cu solii Lebedei. Şi mai ales clipa în care o vor putea vedea pe Sevrata, de dragul căreia Pedro concepuse cea mai nebunească încercare din câte a închipuit omul.

Telescoapele navelor se rotiseră de mult în direcţia de unde venea convoiul condus de Teve Sinti. Undele câmpului fundamental, emise de insulele zburătoare, fură captate. La mari depărtări, în ceaţa întunecată a genunii, licuricii mult aşteptaţi scânteiau uşor, apropiindu-se năvalnic de locul întâlnirii.

Când navele străine se aflară doar la câteva miliarde de kilometri, începură să frâneze. Pedro se găsea la comanda expediţiilor, alături de Iuri şi ceilalţi conducători de echipaje.

Pe ecrane apărea tot mai limpede imaginea Spiralelor, tulburând sufletele.

— Spirala 4 e în frunte, observă Iuri.

Navele frânară tot mai puternic şi iată-le acum trecând în zona cordonului de siguranţă şi oprindu-se la limita lui minimă.

Majoritatea echipajelor ieşiseră pe platformele superioare ale astronavelor. Oamenii voiau să privească cu ochiul liber, la lumina proiectoarelor. Căutau înfriguraţi spre navele acelea ciudate din antimaterie. De pe bordurile Spiralelor ţâşniră deodată văpăi de lumini, care aproape le luară vederea.

În clipa aceea, Iuri şi tovarăşii din jurul său făcură legătura cu solii Lebedei. Ecranele se acoperiră de lumina lor verzuie şi deodată chipul lui Teve Sinti se contură impunător, surâzând discret…

21. PEDRO, TOTUL E GATA!

Cronicile spun că primul pământean care s-a luat de piept cu Cosmosul, legendarul Gagarin, înainte de zbor cânta şi râdea, fericit. Era conştient că un popor întreg îşi unise forţele pentru a crea cea mai puternică navă cosmică din vremea aceea. Iar cosmonava îi fusese încredinţată lui, spre a împlini cu ajutorul ei un vis de milenii…

De acest episod al istoriei, Pedro îşi aminti în ceasurile premergătoare încercării pe care urma s-o efectueze. În numele galaxiilor, în numele iubirii, cuteza şi el să atace implacabila lege. Lumile galactice îi veniră în ajutor şi acum le simţea sprijinindu-l cu forţele lor uriaşe. Ani în şir îşi dăruise toate puterile, alături de Aram şi mulţimea de colaboratori, pentru a pregăti această experienţă. Mai rămăseseră doar clipe…

Retras în sala de control, tânărul îşi desăvârşea pregătirea fizică şi sufletească. Proba pe care urma s-o treacă nu mai fusese încercată de nimeni, niciodată. În deplină linişte, suporta în minutele acelea ultimele verificări. Grupul de biologi şi medici ieşise de câteva secunde şi Pedro se trezi singur. Stătea întins pe patul special de verificare. Receptorii de pe cap încă nu şi-i desfăcuse. Maşinile cibernetice aduse de expediţiile galactice continuau să-l ţină sub controlul lor.

„Mai e puţin… Zi mult dorită, ai venit! Te-am aşteptat cu bucurie şi nerăbdare…”

Pe tabloul din stângă se aprinse lumina verde.

Îşi scoase receptorii şi se ridică. Niciodată nu se mai simţise atât de bine. Părea că organismul întreg s-a schimbat, prinzând forţe nemaicunoscute până atunci.

„Se cuvine să-mi înregistrez impresiile. E bine să le cunoască cei care vor veni după mine…”

Mâna se întinse şi psihograful se acordă pe frecventele creierului său…

„Mă simt excelent. Prietenii mei s-au îngrijit să nu-mi lipsească nimic. Rolul lor s-a sfârşit, într-un fel. Curând, însoţitorii mei vor rămâne doar roboţii biocibernetici de control

şi generatoarele de câmpuri… Pare curios, dar uneori mi se strecoară, pe furiş, în suflet un gând hoinar şi încearcă să-mi pună întrebări. În asemenea momente râd şi chiar încerc un joc cu hâtrul ăsta…

Maşinile care vor controla tranziţia m-au copiat, îmi cunosc în cele mai mici detalii caracterele ereditare, structura celulară şi tendinţele de reacţie la diferiţi stimuli. Creierul meu, cu miliardele lui de celule, a devenit obiectul celui mai atent studiu pentru grupul roboţilor de control cerebral. Până şi înlănţuirile atomice din organul gândirii. Sunt acum notate în memoria controlorilor mei, care pot prevedea evoluţiile viitoare pe baza unor excitaţii cunoscute. Verificarea de astăzi a constat dintr-o serie de texte complexe. Se acţiona cu diverşi stimulatori, iar maşinile trebuiau, să răspundă prompt în ce stare se află organismul meu. Rezultatele sunt minunate. Ereciburile, roboţii controlului ereditar, au pătruns până în adâncul structurii, substanţei mele. În această privinţă, sunt pe deplin liniştit.

Ceea ce noi nu am reuşit să stăpânim pe Pământ, se poate face acum cu uşurinţă. O îngăduie grupul controlului cerebral. Coridorul câmpurilor este şi el pregătit. Platformele de interacţie sunt montate. Câmpurile directoare au fost încercate odată cu cele de control. De câteva ori s-a obţinut şi semnalul de tranziţie a câmpului fundamental. Dar nu era nimeni sub influenţa lui. Încă puţin şi voi porni. Întreaga mea fiinţă doreşte cu putere lucrul acesta. Aştept, aştept chemarea clipei aceleia! …”

Psihograful se opri. Mâna lui Pedro răsucise comutatorul şi banda de înscriere încremeni.

Tânărul, îmbrăcat sumar, se ridică în picioare şi făcu o serie de mişcări energice. Părea că se pregăteşte pentru un meci de lupte.

Deodată încetă gimnastica, săgetat de o idee. Ochii se făcură mari, mari de tot. Păreau şi mai negri decât erau în realitate. Privirea rămase pironită pe un punct nevăzut. În minte i se aprinsese fulgerul unei viziuni neaşteptate! Nu-şi mai găsi astâmpărul…

„Adevărata salvare a Lebedei!… Cum de n-am văzut asta până acum?”

Atenţia tânărului fu atrasă de indicatoarele roboţilor

reconfortanţi. Oscilau dezordonat.

„Potoliţi-vă! Am înţeles. Uite, mă liniştesc. Nici pe Sevrata n-am s-o văd. Ştiu! E mai bine aşa…”

Cu mare greutate îşi regăsi echilibrul psihic. Inima îşi normaliză bătăile, iar mintea îşi linişti frământarea.

„Acum e bine?”

Indicatoarele coborâseră din nou până în dreptul diviziunii zero. Răspunsul lor mut îl îndreptăţi pe Pedro să râdă.

În clipa aceea s-a aprins ecranul televideofonului. Pe ecran apăru chipul lui Iuri Vluur.

Coordonatorul experienţei avea trăsăturile feţei ceva mai dure, părea mai aspru decât de obicei. În priviri îi licărea o aşteptare încordată.

Cu o voce caldă, puţin emoţionată, comandantul rosti:

— Pedro, totul e gata!

Tânărul închise ochii pe jumătate şi zâmbi. Se priviră câteva secunde în tăcere. Răspunsul lui veni liniştit, laconic:

— Bine, Iuri… Şi eu sunt pregătit!…

22. APROPIERE LIBERĂ

Navele se răspândiră pe suprafaţa unei sfere imaginare, până la o depărtare de câţiva kilometri de centru, rânduindu-se după o lege impusă de grupul coordonator. Platforma de pornire rămase singură, în aşteptare, plutind în abis. Departe, la vreo zece kilometri, sub lumina proiectoarelor de pe superlumnavele Lebedei, platforma de sosire încremenise şi ea, fixată de chingile nevăzute ale câmpurilor directoare. În jurul acestor două plute nemişcate, suspendat în golul întunecat al genunii, astronavele duraseră zid de apărare, veghind cu străşnicie ca niciun pericol cosmic să nu dea năvală peste coridorul nevăzut al câmpurilor create între platformele de interacţie.

Oamenii, ieşiţi pe terasele superioare, îmbrăcaţi în costumele protectoare, priveau tăcuţi spre luminile celor două poduri atârnate în vid. În sfârşit, de la centrul de coordonare al acţiunii îşi făcu apariţia şi grupul în care se afla Pedro.

Un timp cosmonauţii priviră lumina vie ce venea dinspre Spirale. Apoi se apropiară în tăcere de marginea punţii de pe care urmau să treacă pe platforma de pornire.

Infinitatea oceanului cosmic, neagră şi rece, era tulburată de om şi nu mai avea cum să se opună. Raţiunea triumfa asupra beznei, păşind cu încredere peste adâncul mut şi până de curând suveran.

Brusc, sosind parcă dintr-o lume de vis, primul avertisment răsună în căştile galactonauţilor:

„S-au conectat generatoarele de câmpuri schimbătoare!… Coridorul progresiv de transformare este pregătit!”

Robotul coordonator, creierul cibernetic în grija căruia fusese lăsată tranziţia, îşi începuse activitatea. La auzul vocii de metal, echipajele tresăriră. Îşi îndreptară cu emoţie ochii spre Pedro, care părea de două ori mai uriaş în costumul de apărare.

„E posibil ca omul să aibă o încredere aşa de mare în nişte roboţi? se întrebă Bob, cu inima strânsă. Oricât ar fi ele de teribile, aceste agregate rămân totuşi maşini.”

Cinci trupuri se desprinseră de punte şi porniră, în zbor lin,

spre platforma de plecare. În frunte era Pedro. Puţin mai în urmă, pluteau Aram şi Iuri. Grupul era încheiat de Ila şi Terhepte Aptor, cel care supraveghea întregul ansamblu de control cibernetic.

Se aşezară liniştiţi pe platformă şi rămaseră câteva clipe în tăcere, aşteptând comanda coordonatorului.

„Carlinga sub control!”

Multaşteptatul îndemn sosise. Uşa carlingii transparente se deschise automat, invitându-şi pasagerul. Inimile îşi iuţiră bătăile, galopând nebuneşte.

Se petrecu atunci un fapt neaşteptat. Când Pedro făcu primul pas spre carlingă, înflăcărata Ila, împinsă de o forţă căreia nu-i mai putea opune rezistenţă, cu mâinile tremurând uşor îl îmbrăţişă pe uriaş. Surprins, adjunctul îşi plecă ochii spre ea şi încercă, prin calota incoloră, să-i prindă licărul din priviri.

— Ce este, prietena mea?

Întrebarea caldă, în care vibra ecoul unei încrederi neclintite, o dezarma. Mâinile se descleştară şi parcă ruşinată, Ila şopti:

— Te rog să mă ierţi… Grija pentru tine ne covârşeşte inimile!… Ştiu, nu avem dreptul să te oprim! E calea pe care ai ales-o singur şi oamenii sunt cu tine… Du-te!… Te însoţim cu dragostea noastră şi vom veghea ca zborul tău să fie ferit de orice primejdii… Succes, prieten drag!…

Prin vizorul căştii, tânărul zări două picături sfioase, alunecând încet pe obrajii ei. Apoi el îşi roti privirile şi strânse mâinile întinse, salutându-şi astfel prietenii. Când ajunse în pragul uşii, se întoarse cu faţa spre tovarăşii săi. Cuvintele rostite nu trădau niciun pic de emoţie:

— Vă mulţumesc mult!… Ştiu că oricare dintre voi ar fi fost bucuros să plece în locul meu. V-aş ruga să aveţi deplină grijă de copiatoarele creierului meu. Tot ce voi gândi în timpul tranziţiei să se înregistreze… Şi acum, la revedere, prieteni dragi!

Mâinile ridicate deasupra capului salutară încleştate. Apoi Pedro intră în carlingă şi uşa se închise în urma lui.

Din rezervoarele ataşate cabinei de zbor, aerul fu pompat în încăperea ermetică. Tânărul făcu un semn că totul e în ordine.

Cei patru galactonauţi se desprinseră încet de platformă şi fură traşi de câmpurile directoare spre nava de comandă. Un ultim salut şi echipajele se retraseră în astronave. Orice

convorbire cu adjunctul se întrerupse.

Pedro privi drept înainte. Era cu desăvârşire calm şi stăpân pe sine. Undeva, destul de departe, se zărea farul platformei de sosire. Un gând veni să-i tulbure o clipită sufletul.

„Ce frământată trebuie să-ţi fie inima acum, Sevrata mea dragă! Fii liniştită, nu se poate să greşim!…”

Robotul coordonator destrămă tăcerea Cosmosului:

„Superlumnavele sub aşteptare!…”

Comanda lapidară declanşă în aceeaşi clipă forţele de accelerare lentă a astronavelor. Era măsura de prevedere cea mai importantă. Experienţa lui Pedro putea da naştere unei explozii teribile, care ar fi distrus cu siguranţă viaţa, pe o rază de milioane de kilometri. El însuşi s-ar fi evaporat instantaneu, în norul de energie strălucitoare ce s-ar fi aprins în mijlocul nemărginirii.

Navele se îndepărtau încet de tânăr, lăsându-l parcă şi mai singur în hăul nesfârşit. Dar el nu se mai gândea acum la toate acestea. Devenise iarăşi savantul chibzuit şi aproape indiferent la tumultul gândurilor ce-l asaltaseră până atunci.

Veni şi comanda următoare:

„Carlinga porneşte!”

Aparatul acela neobişnuit de zbor se dezlipi de suprafaţa platformei de interacţie şi începu să înainteze peste abis. Pedro se trezi plutind în cabină, susţinut de câmpuri. Un timp, farurile de pe astronave îl urmăriră cu razele lor.

„Interacţia electromagnetică încetează!… Legătura rămâne prin câmpul fundamental!…”

Lumina se stinse şi bezna rămase suverană în jurul carlingii. La posturile de observaţie, oamenii supravegheau indicaţiile roboţilor de control. Miliarde şi miliarde de fire nevăzute îl legau pe tânăr cu bordul astronavelor. Veghea era cumplită. Nici cel mai neînsemnat câmp parazitar nu era admis în spaţiul din interiorul sferei aceleia imaginare.

A patra veste sosi curând:

„S-a pătruns în zona de control!”

O lumină albăstruie, difuză, inundă carlinga. Tânărul părea o arătare dintr-o lume bizară care nu avea nimic comun cu planeta care-l legănase şi-i dăduse viaţa. Aşa cum plutea, în mersul ei calculat peste golul infinit, cabina semăna cu un cufăr zburător

din basmele de demult.

„Am intrat în câmpul de verificare”, gândi Pedro, simţind o uşoară indispoziţie.

Senzaţia neplăcută dispăru curând, anihilată de fluxul liniştitor al câmpurilor reconfortante.

După o oră de mers, vocea robotului anunţă:

„Centrii cerebrali au fost puşi sub observaţie!”

„E momentul să urmăresc atent tot ce se întâmplă, se îndemnă Pedro, concentrându-şi întreaga atenţie.”

Parcurse în linişte încă doi kilometri. De câteva ori i se păru că are o uşoară ameţeală, dar nu se întâmplă nimic rău. Ajunse aproape de zona centrală a tranziţiei. În aceeaşi clipă auzi:

„Control terminat! Intrarea în faza de pretranziţie!”…

„Stop!”

Părea că a căzut un trăsnet. Roboţii de gardă opriră înaintarea carlingii.

„Un kilometru înapoi! Stare incompatibilă a cortexului cerebral!”

Pedro tresări:

„Ce s-o fi întâmplat? N-am simţit nimic.”

Drumul de întoarcere i se păru că durează ani. De fapt, nu ţinu decât patruzeci de minute.

„Înainte!” comandă din nou coordonatorul cibernetic.

De jur împrejur nu se vedea nimic. Era un întuneric înfiorător. Lumina galaxiilor îndepărtate nu ajungea până aici decât sub forma unor licurici ce abia se zăreau.

„Semnele neliniştii”, observă Pedro, în secunda în care simţi prin trup uşoare tresăriri.

— Poţi comunica prin câmpul fundamental! auzi tânărul invitaţia coordonatorului.

— Cum te simţi, Pedro? răsună, îndepărtată, întrebarea lui Iuri.

— Merge bine, răspunse tânărul. Dublaţi echilibrarea centrilor motori. Am uneori mişcări necontrolate.

— Dublez echilibrarea! sună răspunsul robotului care primise deja comanda din partea controlorilor cibernetici.

— Succes, Pedro! mai spuse Iuri şi legătura se întrerupse.

Fusese un răgaz scurt, de odihnă.

„Trei minute până la tranziţie!”

Un şoc zgudui trupul tânărului. Apoi simţi cum tot corpul i se încinge.

„Impulsul de control”, îşi explică Pedro situaţia.

— Rezişti? îl întrebă robotul.

— Da, rezist, zâmbi omul cu fruntea asudată.

O vreme nu se mai auziră nici comenzi şi nici alte şoapte. Pe astronave, echipajele urmăreau nemişcate, cu inimile pline de emoţie, apropierea tovarăşului lor de zona traversării.

— Ce va urma? murmurară, involuntar, buzele lui Bob.

Nu răspunse nimeni.

Dincolo, pe Spiralele din Lebăda, oamenii trăiau aceleaşi sentimente. Înaintarea, înnebunitor de lentă, a carlingii vlăguia inimile tuturor. Sevrata uitase de toate. Nu mai ştia decât că Pedro, pământeanul ei drag, se luase la trântă cu imposibilul.

Un avertisment bubui prin Cosmos:

„Stop! Radiaţie externă perturbatoare!”

Carlinga se opri. În zona ei, în care omul încerca să învingă obstacolele naturii, nu ajunse nimic. Dar dincolo de cordonul astronavelor, sistemele de gardă îşi trimiseră fluxurile puternice, îndreptându-le spre un roi de unde parazitare ce porniseră să colinde chiar prin locurile acelea pierdute în mijlocul Cosmosului. Părea că şi inimile au uitat să mai bată.

Dar curând totul reveni la mersul firesc.

„Continuăm!”

Pedro simţi că pe măsură ce se apropie de zona tranziţiei, voinţa supune tot mai greu gândurile şi mişcările trupului.

„Oare ce se va întâmpla cu conştiinţa mea? Va rămâne teafără? Voi rămâne acelaşi om de-acum?”

Nu mai avu când să-şi răspundă. Simţi o fulgerare prin tot corpul şi i se păru că o clipă şi-a pierdut cunoştinţa. Privi în jurul său şi constată că lumina albăstruie revine la culoarea dinainte. O uşoară ameţeală mai stăruia totuşi.

Ca un tunet prelung, îndepărtat, glasul neomenesc al robotului bubui, înfundat, în urechile lui Pedro:

„Intrat în zona de verificare!”

Până aici, Pedro dovedise un calm desăvârşit. Nu tresărise niciodată. Chiar şi atunci când fu nevoit să se întoarcă din drum îşi păstrase cumpătul. De astă dată însă se pomeni în minte cu imagini stranii. I se părea că vine dintr-o lume foarte

îndepărtată şi de care îşi aminteşte doar cu greu. Apoi, încet, încet, gândurile se limpeziră.

„Efectul tranziţiei… A reuşit oare?”

Se apropia furtuna. Norii se adunau mânaţi de vijelia întrebărilor.

„Totuşi, conştiinţa mi-a rămas aceeaşi… Mă simt legat tot de prietenii mei… De Iuri, de Aram, de Ila…”

Pe buze îi veni un nume pe care nu-l mai rosti. Surâse. În urechi îi ajunse ecoul unei comenzi:

„Apropiere liberă!… Preia comanda carlingii!”

O clipă, Cosmosul încremeni. Bătaia inimii se opri speriată.

„Prin urmare, apropierea e liberă! murmură Pedro, abia stăpânindu-şi încordarea. Atunci…”

Trecuseră aproape şase ore de când pornise. Cât şase veacuri. Uşa carlingii se deschise şi tânărul sări în gol. Câmpurile directoare îl ţineau suspendat, conducându-l spre ţelul final. Până la platforma de sosire mai erau doar douăzeci de metri. Se opri.

— Repetaţi controlul! ceru Pedro.

Nu peste mult timp, Iuri îi răspunse, cu vocea sugrumată de emoţie:

— Totul e foarte bine, Pedro. Mergi mai departe!…

De pe Spirala 4 se desprinse un trup, îmbrăcat în costumul de protecţie. Proiectoarele se aprinseră şi acum lumina lor îl urmăreau atât pe Pedro cât şi pe galactonautul ce se apropia de tânărul pământean, într-un iureş nebun.

Pământeanul înţelese. Îşi puse în funcţiune propulsorul ataşat costumului. Cele două trupuri, care se apropiau vertiginos unul de altul, semănau cu două steluţe fugare ce urmau să se ciocnească în curând.

— Ce va ieşi din întâlnirea lor? întrebă Bob, speriat.

La distanţa de zece metri, Pedro se opri. În clipa aceea frână şi celălalt. Fuiorul de lumini, trimis de astronave, le îngăduia celor doi cutezători să se vadă bine.

— Sevrata!

— Pedro!

Cândva mai avuseseră fericirea să se privească şi să se cheme astfel. Carlinga ajunse şi ea lângă pământean, care o opri.

Câteva secunde, poate câteva minute, nimeni n-ar fi putut

spune cu exactitate cât anume, tinerii se uitară unul la celălalt, într-o tăcere răscolitoare. Apoi mâinile se întinseră încet, chemătoare:

— Sevrata…

— Pedro…

Spectacolul acesta nemaipomenit era urmărit de toate astronavele. Oamenii de pe bord nici nu îndrăzneau să şoptească. Accelerarea navelor se înteţi. Se îndepărtau tot mai mult de zona aceea.

Propulsoarele se puseră din nou în funcţiune. Cu o mână agăţat de carlingă, Pedro înainta încet spre iubita lui. Sevrata se apropia şi ea, cu ochii ţintă la tânărul pământean.

Mai erau între ei doar doi metri. Raţiunea îşi mai impuse o dată îndemnul ei şi zborul galactonauţilor încetă. Atât de aproape nu mai fuseseră niciodată. Ar fi fost de ajuns să întindă braţele şi s-ar fi putut atinge.

— Nu se va întâmpla o nenorocire? întrebă din nou Bob, îngrozit de posibilitatea unei catastrofale explozii.

Cine să-i răspundă? Iuri nu mai fusese atât de emoţionat în viaţa lui. Aram şi Ila păreau cu totul pierduţi.

Propulsorul vibră uşor şi Sevrata se apropie, lin, de iubitul ei.

— A reuşit cu adevărat tranziţia?

Era ultima încercare a raţiunii neîncrezătoare. Era însă prea târziu. Braţele se ridicară încet, cumplit de încet. Apropierea tinerilor se opri la o distanţă de un pas. Mâinile se întinseră timide.

— Vor exploda! şopti Bob, cutremurat.

Dar palmele se atinseseră pe neaşteptate şi rămaseră aşa, uimite şi cuminţi, iar golul cosmic nu păruse niciodată atât de luminos ca atunci.

Adunându-şi puterea, tânărul îndrăzni:

— Sevrata… Am biruit, iubita mea!…

Braţele uriaşului o cuprinseră uşor şi o traseră la pieptul lui. Şi trupurile lor se lipiră strâns, unul de altul.

Abia atunci când nu mai exista nicio îndoială, Bob izbucni, într-un entuziasm delirant:

— Sfinte Bavon, eşti un nătâng! Tu nu poţi înţelege, Pedro e de aceeaşi natură cu Sevrata! Tranziţia materiei organice, vii, în antimaterie organică, vie, a reuşit. MOV-AOV va intra în istoria

galaxiilor.

Oamenii însă nu-l auzeau. Urmăreau cu toţii prin telescoape pe cei doi tineri care o porniseră către bordul Spiralei 4. Acolo, cei din Lebăda îl aşteptau cu răsuflarea tăiată de emoţie pe primul om care a trecut peste prăpastia ce despărţea cele două lumi.

Pedro şi Sevrata se opriră în faţa lui Teve Sinti. Neînduplecatul comandant îşi plecă fruntea în semn de salut, de neţărmurită bucurie şi dragoste. Mâinile se întinseră şi cei doi uriaşi se îmbrăţişară, bărbăteşte.

— Fii binevenit în lumea noastră, prietene Pedro!

— Sunt bucuros că visul nostru s-a realizat! Acum… Pedro nu-şi sfârşi vorba. Privi spre Sevrata şi parcă îi cerea iertare. Simţi că îl lasă puterile. Mai avu răgazul să spună: Adorm… Susţine-mă!

Sevrata înlemni. Teve speriat îl prinse pe tânăr în braţe. Dar o voce cu sonorităţi metalice îi linişti:

— Somn de revenire! A obosit şi trebuia reconfortat!

Robotul care condusese acţiunea de transformare a lui Pedro găsise de cuviinţă că acum tânărul trebuie să doarmă. Nu cunoştea compromisuri şi îl adormi pe pământean tocmai în clipa când bucuria lui se dezlănţuise ca o furtună.

23. DRUM BUN, IUBITE BOB!

Întins pe un pat din salonul clinicii de pe Spirala 4, Pedro dormea adânc. Sevrata îl veghea. Somnul îi era liniştit dovedind că transformarea se făcuse tocmai după modelul ales de maşinile ereditare de control. Modelul fusese Sevrata. Avea acum acelaşi sânge cu ea, acelaşi metabolism, respira atmosfera Spiralei 4 şi se simţea bine.

Într-un târziu ochii i se deschiseră, luminoşi şi limpezi.

— Sunt lângă tine, Sevrata!... murmură el, fericit.

Peste câteva ceasuri, Pedro porni pe drumul întoarcerii. Cu el pleca pe calea transformării şi Sevrata. Acum, drumul spre Galactica şi surorile ei fusese încercat, tânărul deschisese o potecă de trecere între cele două lumi, lumea materiei şi lumea antimateriei.

— Drum bun, Sevrata! îţi urez toată fericirea! spuse Teve Sinti la despărţire.

— Rămâi cu bine! răspunse fata, sărutându-l. Ne vom revedea curând!

— La revedere, Pedro! mai strigară cei de pe Spirale.

— La revedere, prieteni dragi! Pe curând!

Pe puntea astronavei de comandă se înghesuiau cei de pe galactici. Pedro şi Sevrata erau aproape. Când tânărul îşi săltă iubita, devenită la fel cu oamenii Căii Lactee, braţe emoţionate o prinseră cu grijă.

— Fii binevenită, Sevrata, în lumea galaxiilor noastre! o întâmpină Iuri Vluur, îmbrăţişând-o părinteşte.

Dar evenimentele nu se încheiară cu transformarea Sevratei. La cererea lumilor galactice o urmă şi tatăl ei. Părintele fetei era unul din cei mal erudiţi astrografi ai Lebedei. Cunoştea detailat întreaga structură a sistemelor stelare din zona ciocnirii. Astrofizicienii, în frunte cu Iuri şi Pedro, aveau nevoie de concursul savantului din Lebăda. Şi astfel peste puntea construită de Pedro trecu încă un sol al unei lumi, până de curând ameninţată cu moartea.

Părea că totul s-a încheiat cu sosirea lui Stente. De o parte şi

de alta, echipajele se priveau fericite, felicitându-se, schimbând impresii, când, deodată, luă cuvântul Teve Sinti:

— Am vorbit cu Pedro şi ne-am înţeles asupra noului plan de salvare a galaxiei noastre. Tot ce mi-a spus tânărul nostru prieten este grandios, depăşind şi fantezia cea mai îndrăzneaţă. Am chibzuit mult asupra propunerii lui şi găsesc că este soluţia cea mai bună. O voi propune Lebedei şi, cu siguranţă, Consiliul nostru de coordonare o va accepta.

O clipă se întrerupse frământat de un gând. Găsind exprimarea cea mai potrivită, continuă:

— De la noi au plecat doi tovarăşi, care se află acum în mijlocul vostru. În numele Lebedei, invit şi eu la noi pe cineva din expediţiile surori! Ştiu că fiecare ar dori să-şi păstreze calitatea de galactic, pentru a participa la noul plan de salvare. Totuşi poate că printre oamenii voştri există măcar unul care ar fi gata să vină şi să povestească semenilor mei despre lumile galactice, despre noul plan de salvare al Lebedei.

Se lăsă tăcerea. Prin mijlocirea ecranelor, Teve îşi purtă privirea peste toţi comandanţii de pe superlumnavele galaxiilor. Deodată, de pe una din nave, echipajul se oferi în întregime să plece în Lebăda. Apoi, rând pe rând, toţi începură să-şi exprime dorinţa de a răspunde apelului lansat de către comandantul Spiralei.

Pe neaşteptate, Bob Kingstone se desprinse de lângă Pedro şi Sevrata şi rosti aprins:

— Prieteni, îngăduiţi-mi să plec eu! Pe voi vă aşteaptă o muncă titanică. Eu nu prea am ce face acum în galaxii. Dar în Lebăda voi putea să îndeplinesc, în sfârşit, o muncă plină de folos. Cred că, de astă dată, mie mi se cuvine această cinste.

Iuri Vluur decise rapid. Reporterul avea dreptate. Nimeni n-ar putea povesti mai bine semenilor lui Teve despre ceea ce gândesc şi plănuiesc oamenii din Calea Lactee şi din alte galaxii. Bob avea o documentaţie vastă despre evenimente vechi şi noi. Jurnalele sale erau vestite.

Se apropie de el şi îi cuprinse umerii:

— Dragul nostru Bob! Cererea ta ne bucură. Îţi iei o sarcină grea, de a colinda într-o lume necunoscută. Dar mi se pare că asta este tocmai chemarea vieţii tale în numele expediţiilor, îţi îngădui să porneşti spre Lebăda!…

Despărţirea se produse fulgerător de repede. Peste şase ore, Bob Kingstone se afla printre tovarăşii de zbor ai lui Teve Sinti. De acolo, cu surâsul pe buze, spuse:

— Pământenii mei dragi! Mă adresez vouă, căci Pământului îi datorez aproape totul. Plec fericit, credeţi-mă! Am mai spus-o, dar de astă dată cred că îmi veţi da dreptate: m-am născut într-o zodie ciudată! Asta e! Nu ştiu dacă Lebăda va fi la fel de fericită, cum sunt eu acum. Voi face totul să devin solul cel mai bun al galaxiilor unite. Cine ştie, poate voi întâlni acolo şi întruparea ultimului meu dor…

Reporterul nu mai continuă. Deveni, deodată, visător. Nimeni nu înţelese despre ce vorbeşte Bob. Dar el zâmbi din nou şi izbucni deodată:

— Pedro, nu mi-ai spus nimic despre noul plan! Măcar două vorbe…

Tânărul surâse. Cu ochii plini de lumini jucăuşe veni în faţa ecranului, mai aproape de Iuri, şi i se adresă lui Bob:

— Planul, dragul meu, e simplu. Puhoiul din Lebăda va fi întors împotriva lui însuşi! Nu putem sărăci Cosmosul de viaţă. Lebăda va rămâne o galaxie puternică. Dar duşmanca ei cu care se ciocneşte deocamdată nu-i va mai face niciun rău. În calea ei va fi plasată o perdea transformatoare. Tot ce va trece prin această perdea, va deveni antimaterie…

— Şi plasma interstelară?

— Ea va fi adunată în ghemuri de antimaterie…

— Aşa! făcu Bob, fericit. Din două galaxii de esenţe contrarii, oamenii vor realiza una singură! Straşnic!

— Întocmai, bătrâne ziarist, întocmai! răspunse Iuri în locul lui Pedro.

— Atunci plec liniştit. Totul e în ordine! Nu mă mai miră nimic. Pentru voi e posibil orice…

După un răgaz de o clipă, adăugă:

— Vă spun din toată inima: rămâneţi cu bine şi succes deplin în măreaţa voastră operă!

Întorcând privirea spre Sevrata şi Pedro, mai rosti:

— Iar vouă vă urez bucurii nesfârşite, pe măsura dragostei voastre!…

Se înclină cu mâinile duse în dreptul inimii.

Îi răspunse Iuri:

— Şi noi îţi dorim succes deplin! Şi îţi spunem din tot sufletul: Drum bun, iubite Bob! Ne adresăm cu acelaşi salut echipajelor de pe Spirale şi adăugăm: Pe curând!…

Ecranele se stinseră.

După câteva minute, convoaiele de astronave părăsiră zona în care omul biruise înverşunarea materiei şi îşi luară zborul năprasnic spre lumile ce le aşteptau…